

ΘΩΜΑΣ ΝΑΚΑΣ

Η ΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Τραγούδια της αγάπης

1^{ος} Τόμος

23^ο χλμ Λεωφ. Μαραθώνος
Ραφήνα, Τ.Κ. 190 09
τηλ: 22940 79816
fax: 22940 79817
info@schoriades.gr

www.schoriades.gr

1η έκδοση: Μάρτιος 2019

© **copyright** Εκδόσεις «Σχωριάδες»

Οτιδήποτε αφορά αναδημοσίευση, χρήση, αντιγραφή κ.λπ. από το περιεχόμενο των σελίδων αυτού του τόμου, γίνεται μόνο κατόπιν αδείας του εκδότη.

ΕΚΔΟΣΗ

Προσφορά της οικογένειας:

• **Θωμά Νάκα**

e-mail: tn@nakasgroup.gr

τηλ: 695 100 5749

• **Γιώργου Νάκα**

• **Αποστόλη Νάκα**

Συντελεστές:

Επιμέλεια-διόρθωση κειμένων

Σοφία Πολίτου - Βερβέρη

Σχεδίαση - Σελιδοποίηση

Πελαγία Μπάκα

Σοφία Πολίτου - Βερβέρη

Σχεδίαση Εξωφύλλου

Πελαγία Μπάκα

Δωρεάν Διάθεση

Ο Θωμάς Νάκας γεννήθηκε το 1954 στο χωριό Σχωριάδες Πωγωνίου.

Τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο στο χωριό του, το οκτάταξιο στην Πολύτσανη και τη Μεσαία Γεωπονική Σχολή στο Λιμπόχοβο.

Μέχρι το 1990 ήταν Ταξίαρχος* στον Ενωμένο Συνεταιρισμό Πωγωνίου. Μετά το '90, ασχολήθηκε με πωλήσεις βιβλίων ενώ το 2000 ίδρυσε τις εκδόσεις OPAMA που δραστηριοποιούνται στον ταξιδιωτικό τομέα με την έκδοση χαρτών και ταξιδιωτικών οδηγιών για την Ελλάδα, την Κύπρο, την Αλβανία και όλο τον κόσμο.

Μετά από μια δυναμική πορεία ανάπτυξης, μαζί με τα παιδιά του Γιώργο και Αποστόλη, οι εκδόσεις OPAMA ανήκουν πλέον στον όμιλο εταιρειών Nakas Group, όπου ανήκουν επίσης οι Εκδόσεις NAKAS ROAD CARTOGRAPHY, ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΑΠΡΑΝΙΔΗΣ, ΦΩΤΗΣ Ι., VEKTOR - με έδρα στα Τίρανα, ΧΑΡΤΙΝΗ ΠΟΛΗ, τα ταξιδιωτικά βιβλιοπωλεία TRAVEL BOOKSTORE, τα βιβλιοπωλεία NAKAS BOOK BAZAAR και NAKAS BOOK HOUSE, η έντυπη free-press και ηλεκτρονική εφημερίδα {σελίδες} για βιβλιόφιλους, η εταιρεία παραγωγής τουριστικών αναμνηστικών ειδών HEART Bit και η εταιρεία αυτοκόλλητων σήμανσης και πληροφόρησης i-SIMA.

Το 2013 ίδρυσε τις εκδόσεις «Σχωριάδες» που ήταν ο μεγάλος, προσωπικός του στόχος που αμέσως ξεκινά με το περιοδικό «Σχωριάδες Πωγωνίου» το οποίο εκδιδόταν υπό την επιμέλεια του για 8 τεύχη (2004 - 2005). Το περιοδικό επανεκδίδεται το 2013 με εκδότη και υπεύθυνο έκδοσης τον Θωμά Νάκα και έκτοτε η πορεία του συνεχίζεται έως σήμερα.

Οι εκδόσεις συνεχίζουν με μία σειρά εγκυκλοπαιδικών τόμων με τίτλο «Συλλεκτικά αρχεία», που καταγράφουν την ιστορία, τις παραδόσεις και την πορεία των ανθρώπων των Σχωριάδων, του ξεκομμένου Πωγωνίου, της Ηπείρου. Η δεύτερη σειρά βιβλίων των εκδόσεων Σχωριάδες είναι η «Ηπειρωτική Παράδοση» που καταγράφει τα δημοτικά τραγούδια, τα ήθη και τα έθιμα της Ηπείρου. Παράλληλα, έχει δημιουργήσει την ιστοσελίδα www.schoriades.gr, η οποία εμπλουτίζεται διαρκώς.

Τον τελευταίο καιρό έχει αφιερώσει πολύ χρόνο και έχει προβεί σε μελέτες και δράσεις για την ανάδειξη των Σχωριάδων, σε όλα τα επίπεδα.

* Υπεύθυνος Γεωργικής Ομάδας στον τότε Συνεταιρισμό Πωγωνίου.

Η ΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Τραγούδια της αγάπης

1^{ος} Τόμος

Εισαγωγικό Σημείωμα

Σας παρουσιάζουμε τη νέα συλλεκτική σειρά βιβλίων «Ηπειρωτική παράδοση» των εκδόσεων Σχωριάδες. Το πρώτο βιβλίο της πολύτομης αυτής έκδοσης κυκλοφόρησε τον Απρίλιο του 2018 και είναι μία συλλογή με Τραγούδια της Ξενιτιάς. Το δεύτερο βιβλίο είναι αυτό που κρατάτε στα χέρια σας και πρόκειται για μια συλλογή με Τραγούδια της αγάπης - Δίστιχα - Λιανοτράγουδα, όπως αυτά τραγουδήθηκαν στον τόπο μας αλλά και σε όλη τη νότια Αλβανία και Ελλάδα.

Οι υπόλοιπες κατηγορίες τραγουδιών που θα κυκλοφορήσουν είναι:

- 3. Ιστορικά – Κλέφτικα – Θρύλοι**
- 4. Του γάμου – Νανουρίσματα – Μοιρολόγια**
- 5. Θρησκευτικά – Κάλαντα**

Εκτός από τα τραγούδια, θα παρουσιάσουμε τα ήθη και τα έθιμα του Πωγωνίου και της Ηπείρου, με βάση το εορταστικό ημερολόγιο, τον κύκλο της ζωής και τις εργασίες των ανθρώπων εκείνης της εποχής.

6. Έθιμα του τόπου μας: Αρραβώνας, γάμος, γέννηση, βάφτιση, θάνατος

Επίσης, θα κυκλοφορήσει έκδοση με τις τοπικές διαλέκτους και το λεξιλόγιό τους.

7. Τοπικοί διάλεκτοι - Παροιμίες - Αινίγματα - Γλωσσοδέτες - Μικρές & αστείες ιστορίες του τόπου μας

Εδώ και σαράντα χρόνια κάνω μια μεγάλη προσπάθεια συλλογής αρχείων για τον τόπο. Ειδικά τα τελευταία δέκα χρόνια, μπόρεσα και συγκέντρωσα έναν μεγάλο αριθμό αρχείων από αφηγήσεις ηλικιωμένων ανθρώπων, που δεν είναι πια κοντά μας, έφτιαξα μια μεγάλη βιβλιοθήκη με ιστορικά και λαογραφικά βιβλία για τον τόπο, εμπλουτίζοντας ακόμα περισσότερο το υπάρχον αρχείο. Επίσης συγχωριανοί και άλλοι Ηπειρώτες μου εμπιστεύτηκαν το προσωπικό τους αρχείο το οποίο αξιολόγησα, επεξεργάστηκα και σας παρουσιάζουμε μέσα από δύο μεγάλες σειρές:

- Τα συλλεκτικά αρχεία, και την
- Ηπειρωτική παράδοση

Σκοπός μου είναι αυτή η συλλογή να γίνει απόκτημα των συγχωριανών και φίλων μου, γι' αυτό και όλα αυτά τα βιβλία θα κυκλοφορήσουν **ΔΩΡΕΑΝ ΔΙΑΘΕΣΗ**.

Βιβλία με δημοτικά τραγούδια και τοπικά ήθη και έθιμα κυκλοφορούν πολλά, ο σκοπός μας είναι να εκδώσουμε μια όσο το δυνατόν πληρέστερη συλλογή, με τα πιο αντιπροσωπευτικά στο κάθε είδος τραγούδια, αποφεύγοντας όμως τις πολλές παραλλαγές.

Εύχομαι με αυτές τις εκδόσεις να έρθετε κι εσείς και οι επόμενες γενιές ακόμα πιο κοντά στον τόπο μας, να μην τον λησμονήσουμε ποτέ και να προσπαθούμε πάντα για την καλή του εικόνα και πρόοδο.

Θωμάς Νάκας

Η ηπειρωτική μουσική παράδοση

Τα δημοτικά τραγούδια είναι η πολύτιμη πνευματική κληρονομιά ενός τόπου, που μαρτυρούν τον πλούτο του λαού, τις αξίες, την ιστορία, την πνευματική του δύναμη.

Η ποιητική αυτή τέχνη ζει με δυσκολία στις μέρες μας σε απομακρυσμένες περιοχές, καθώς ο σύγχρονος τρόπος ζωής έχει σχεδόν εξαφανίσει τον παλιό, μέσα από τον οποίο ζούσαν και γεννιόντουσαν τα δημοτικά τραγούδια.

Τα παραδοσιακά τραγούδια λειτουργούν ως χρονικό ζωής των ανθρώπων και του τρόπου ζωής τους. Στις μέρες μας οι συλλογές δημοτικών τραγουδιών είναι η πιο αξιόπιστη πηγή γνώσης. Τα θέματα που ενέπνεαν τους ανθρώπους είχαν σχέση με τον κύκλο της ζωής, την αγάπη και τον έρωτα, τις ασχολίες τους, την ξενιτιά, επίκαιρα θέματα της εποχής τους, ιστορικά θέματα, μύθους και θρύλους. Η κάθε περιοχή είχε τους δικούς της ρυθμούς, μελωδίες και θέματα, πλήρως εναρμονισμένα μεταξύ τους.

Η ηπειρωτική μουσική βασίζεται στη μελωδία. Ο δωρικός ρυθμός και η λιτότητα, σε συνδυασμό με τον δεξιολεχνικό λυγμό του κλαρίνου προσδίδουν μια επιβλητικότητα και μια βαρύτητα που δεν συναντάμε στα δημοτικά τραγούδια άλλης γεωγραφικής περιοχής της Ελλάδας και των Βαλκανίων. Η ποικιλία των μελωδιών και των ρυθμών και η λιτή αλλά πλούσια πλαστικότητα της γλώσσας είναι δείγματα της ποιότητας και ανάπτυξης του τοπικού πολιτισμού στο πέρασμα των χρόνων.

Στην Ήπειρο άκμασε ιδιαίτερα το πολυφωνικό τραγούδι, το οποίο ήταν ο επικρατέστερος τρόπος μουσικής έκφρασης μέσα στα σπίτια και τις συντροφικές. Τα τραγούδια της τάβλας, τα χορευτικά ήταν τα πρώτα σε προτίμηση και όλο το γλέντι γινόταν a cappella, δηλαδή χωρίς τη συνοδεία οργάνων.

Η λαϊκή ορχήστρα της Ηπείρου αποτελείται από το κλαρίνο, το βιολί, το λαούτο, το ντέφι. Το πρώτο πνευστό της Ηπείρου ήταν η φλογέρα του τσοπάνη. Τις μελωδίες της ξύλινης φλογέρας δανείστηκε και εξέλιξε το κλαρίνο. Τα μουσικά όργανα, οι λαϊκές ορχήστρες δεν είχαν πάντα πρόσβαση στα επιτόπια γλέντια ή στα οργανωμένα πανηγύρια. Με τον καιρό άρχισαν οι οργανοπαίκτες να περιοδεύουν στα χωριά. Αργότερα παρουσιάστηκε το ραδιόφωνο και το κασετόφωνο στις κοινωνικές εκδηλώσεις.

Τα παραδοσιακά τραγούδια της Ηπείρου, όπως όλα τα δημοτικά τραγούδια ταξίδεψαν σε πολλές περιοχές της Ελλάδας, με τις μετακινήσεις των ανθρώπων. Τραγουδιούνται και χορεύονται σε κάθε ελληνική γωνιά και τόπο, με περηφάνια. Πολλοί στίχοι ηπειρωτικών τραγουδιών προσαρμόστηκαν στις μελωδίες άλλων περιοχών. Άλλα παραποιήθηκαν, παραμορφώθηκαν και μετατράπηκαν σε αγνώστους προέλευσης δημοτικά τραγούδια.

Παρά την «κοινή πατρίδα» πολλών τραγουδιών, αλλά και των ασμάτων που ακούγονται σε όλη την Ηπειρο, κάθε ηπειρωτικό γεωγραφικό διαμέρισμα έχει τα δικά του τραγούδια. Η μουσική παράδοση του Πωγωνίου διατήρησε τη δική της ταυτότητα και ιδιαιτερότητα. Τα αλβανικά παραδοσιακά τραγούδια που μοιάζουν με τα πωγωνίσια πολυφωνικά είναι τα λιάμπικα και όλα μαζί τραγουδιούνται και από τους δύο λαούς σε γάμους και πανηγύρια.

Τα τραγούδια του Πωγωνίου τραγουδιούνται και μονοφωνικά και πολυφωνικά, με παρτή, γυριστή ή τσακιστή ή κλώστη και ισοκράτες. Το ηπειρωτικό πολυφωνικό τραγούδι βασίζεται στην πεντατονία, βεβαιωμένο στοιχείο της αρχαίας ελληνικής μουσικής παράδοσης. Πάνω σε πέντε μουσικούς φθόγγους στήνεται η μελωδία. Με βάση το οριζόντιο μουσικό σύστημα δύο η περισσότερες φωνές αποτελούν ανεξάρτητα ηχητικά σύνολα, που στην πορεία τους δημιουργούν κάθετες μουσικές στήλες και τότε εκτελούνται αρμονικές συγχορδίες. Κάθε φωνή έχει τον δικό της

χώρο. Στα πολυφωνικά τραγούδια συμμετέχουν και άντρες και γυναίκες με ή χωρίς τη συνοδεία οργάνων.

Το ηπειρωτικό πολυφωνικό τραγούδι δεν μοιάζει σχεδόν με κανένα άλλο δημοτικό ελληνικό τραγούδι άλλης περιοχής -μόνο στον Πεντάλοφο Κοζάνης και σε χωριά των Γρεβενών ακούγονται παρόμοια τραγούδια- και τραγουδιέται από την περιοχή της Βορείου Ηπείρου, περνάει σε όλο το Πωγώνι*, και φτάνει μέχρι κάποια χωριά των Φιλιππίνων και της Κόνιτσας. Πολυφωνικά τραγούδια συναντάμε στην Ελλάδα και τη νότια Αλβανία, τα Βαλκάνια, τον Καύκασο και άλλα μέρη του κόσμου. Στο σημείο αυτό να αναφέρουμε ότι η Αλβανία πρόλαβε και κατοχύρωσε το πολυφωνικό τραγούδι ως μέρος της αλβανικής πολιτιστικής κληρονομιάς, στον κατάλογο άυλης πνευματικής κληρονομιάς της Unesco. Το λιάμπικο αλβανικό παραδοσιακό τραγούδι είναι το αλβανικό πολυφωνικό τραγούδι.

Ο Ηπειρώτης μαθαίνει να τραγουδά από μικρός. Έκτοτε τραγουδά με κάθε αφορμή, χωρίς κάποια συνεννόηση, καθώς το κάθε τραγούδι έχει τον δικό του τραγουδιστή. Αλλά και κάθε παρέα, κάθε χωριό έχουν τον δικό τους τρόπο ερμηνείας και δεν μπορούν να τραγουδήσουν με άλλη ομάδα από αλλού.

Στο Πωγώνι γεννιούνταν δημοτικά τραγούδια που συνόδευαν ιδιωτικές γιορτές αλλά και τα πανηγύρια στα χωριά. Υπήρχαν προικισμένα άτομα που αυτοσχεδίαζαν στίχους και τους μελοποιούσαν με ευκολία. Τότε, ακόμα και η νύφη ήταν υποχρεωμένη να συνθέσει ένα δικό της τραγούδι, που θα το τραγουδούσε μετά την εκκλησία, στο χοροστάσιο. Τα τραγούδια αυτά ακούγονταν στα γλέντια και τα πανηγύρια των χωριών και αξιολογούνταν από τους χωριανούς μεταξύ τους.

Δημοτικά τραγούδια συνεχίζουν να γεννιούνται έως τις μέρες μας, όχι πια ανώνυμα, αλλά με επώνυμους συνθέτες και λαϊκούς οργανοπαίκτες.

Οι μελωδίες τους συνεχίζουν να πατούν στις παραδοσιακές μουσικές φόρμες, όμως το περιεχόμενο των στίχων καθώς και η ενορχήστρωση κρύβει νεωτερισμούς. Μέρος της νεολαίας αρέσκεται τα τελευταία χρόνια να πειραματίζεται με τα παραδοσιακά όργανα και μελωδίες, συνδυάζοντάς τα με μοντέρνους ρυθμούς και ηλεκτρικά όργανα.

Οι άνθρωποι καημοί και πόνοι, οι χαρές και οι λύπες είναι ίδια σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης. Η μουσική ταξιδεύει, η μουσική ενώνει λαούς και πολιτισμούς και αυτήν τη δύναμη δεν πρέπει να την αγνοήσουμε ποτέ.

Σοφία Πολίτου - Βερβέρη

Τα δημοτικά τραγούδια της αγάπης

Πώς πιάνεται η αγάπη; Με της αγάπης το βοτάνι; Ανασταινόμαστε ή αρρωσταίνουμε από αυτήν; Τι έχουν να μας πουν τα δημοτικά μας τραγούδια για τον έρωτα, την αγάπη, για το θέμα που απασχολεί τον άνθρωπο από την ημέρα της γέννησής του ως την τελευταία του στιγμή σε αυτόν τον απάνω κόσμο;

Αστείρευτα είναι τα νοήματα που συναντάμε στη δημόδη λογοτεχνία. Λύτρωση της ψυχής το τραγούδι που βγάζει από μέσα από τον άνθρωπο ό,τι τον κάνει ευτυχή, ό,τι τον κατατρώει, ό,τι φοβάται, ό,τι λαχταρεί. Μια απελευθέρωση προκύπτει, τολμηρή και πειθαρχημένη μαζί.

Σφρίγος και ποιητική χροιά χαρακτηρίζει τα δημοτικά τραγούδια, περισσότερο δε της αγάπης. Δεν είναι μόνο η ακουστική τέρψη, αλλά και αυτή της καρδιάς που ευφραίνει τους ερωτευμένους. Η φραστική δύναμη αυτών των δημοτικών τραγουδιών της Ηπείρου είναι μεγαλειώδης και δηλώνει περίτρανα τον χαρακτήρα των ανώνυμων δημιουργών τους, της εποχής που αυτά δημιουργήθηκαν, τραγουδήθηκαν, χορεύτηκαν, επικοινωνήσαν την αγάπη και τον πόθο με ιδιοφυή τρόπο, διαπερνώντας τα στεγανά των συντηρητικών ηθών και εθίμων της κάθε μικρής ή μεγαλύτερης κοινωνίας που άκμασαν.

Η πιστότητά τους ως προς το θέμα που πραγματεύονται είναι αδιαπραγμάτευτη. Η λιτότητα, η συντομία και η ειλικρίνεια εκφράζονται μέσω μια καλπάζουσας φαντασίας, που όμως εκφράζεται πολύ προσεκτικά και με σαφήνεια. Τα συναισθήματα, τα κρυπτογραφημένα πάθη βρήκαν έναν μοναδικό τρόπο έκφρασης κι αυτό είναι ένα σημαντικό στοιχείο της πολιτιστικής ζωής ενός λαού, ενός τόπου.

Στα ηπειρωτικά δημοτικά τραγούδια της αγάπης η ευγένεια της έκφρασης κάθε σκέψης και συναισθήματος, η πρωτοτυπία και ο παραλληλισμός με της φύσης τα καλούδια, φυτά και ζώα, δημιουργούν μοναδικές εικόνες,

μαγευτικές, ενώ η αφηγηματική δεινότητά τους τα κάνει αθάνατα στο πέραςμα του χρόνου και των κοινωνικών αλλαγών, των μεγάλων δυσκολιών και δοκιμασιών ενός τόπου.

Ο άνθρωπος εναρμονισμένος με τις εποχές, με τις εργασίες της φύσης, (συν)εργαζόταν μαζί της, τη θαύμαζε, τη σεβόταν κι ένα δέος τον έπιανε με κάθε εναλλαγή της. Ο άνθρωπος ζούσε και πέθαινε εντός του φυσικού κύκλου ζωής και όχι του παραφύσει κύκλου της εποχής μας. Τις καθημερινές εμπειρίες του μαζί της, τις περιλάμβανε στο τραγούδι που σκάρωνε. Μόνο, που για κάθε περίπτωση, έπρεπε να τις σμιλεύσει διαφορετικά. Έτσι, εδώ, στα τραγούδια της αγάπης συναντάμε την πέρδικα και τον αϊτό, τη λεμονιά και το κυπαρίσσι, τη γλυκομηλιά και το πλατάνι, τον ήλιο και το φεγγάρι κ.α. Ζευγάρια ευωδιαστά, περήφανα, ολόλαμπρα, ακριβώς όπως ονειρευόταν και το ταίριασμά του ο άντρας και η γυναίκα: η λυγερή και το νιοπαλίκarlo.

Τα ηπειρωτικά τραγούδια ταξίδεψαν σε όλη την Ελλάδα χάρη στους νομάδες της Ηπείρου με τις εποχικές εγκαταστάσεις τους ή τις διαρκείς περιπλανήσεις τους. Από την άλλη, ο Ηπειρώτης ως πολυταξιδεμένος και ερχόμενος σε επαφή και με άλλους πολιτισμούς, ήθη και έθιμα, επιστρέφοντας στον τόπο του εμπλούτιζε με τις εμπειρίες του αλλά και τα υιοθετημένα ξένα παραδοσιακά πρότυπα, τη δική του μουσική παράδοση.

Στη συλλογή αυτήν τα ηπειρωτικά δημοτικά τραγούδια που έχουν επιλεχθεί κατατάσσονται με σειρά τέτοια, ώστε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο να εκφραστεί πώς η πρώτη ματιά και ο ευγενής πόθος γίνεται έρωτας, ντέρτι, απαγόρευση ή ζευγάρωμα. Θα συναντήσουμε έρωτες αλόφυλων, αλλόθρησκων, τάματα σε αγίους για τον έρωτα, μάγια και βοτάνια για την αιώνια αγάπη ή τον χωρισμό. Πώς άλλοτε ένας έρωτας έχει αίσιο τέλος, άλλοτε δεν οδηγεί πουθενά. Γιατί η αγάπη περνάει από πολλά μονοπάτια κι ενώ κάποια οδηγούν σε παραδεισένια τοπία και την πλήρωση, άλλα χαντακώνουν τον ερωτευμένο άντρα ή την ερωτευμένη γυναίκα στο βαθύ σκοτάδι και τον μαρασμό, λόγω του ανεκπλήρωτου.

Αξίζει να αναφέρουμε τα ηπειρωτικά τραγούδια που περιέγραφαν το βαθύ ερωτικό πένθος που προκαλούσε η ξενιτιά. Ο χωρισμός του ανδρόγυνου για την επιβίωση. Κι αυτό εκφράστηκε μέσα από τα ερωτικά τραγούδια, πώς ο καημός του ξενιτεμένου άνδρα δεν είχε παρηγοριά, αλλά και πώς η απαντοχή και το παράπονο της γυναίκας που έμεινε πίσω στην πατρίδα χωρίς στήριγμα, δεν είχε γιατρεία.

Το μέτρο που συναντάμε στα τραγούδια αυτά είναι κυρίως το ιαμβικό και το τροχαϊκό (ρυθμικά στοιχεία της αρχαίας ελληνικής μετρικής). Πολλά από αυτά είναι χορευτικά, με τον ρυθμό τους να εναρμονίζεται με τα βήματα του χορού. Εκτός από τα πολυφωνικά, συναντάμε και μονοφωνικά τραγούδια, που τραγουδιούνται με μια φωνή από όλους. Άλλα χαρακτηρίζονται από τα γλωσσικά τους ιδιώματα, την επανάληψη των στίχων, τα γυρίσματα. Όλα αυτά τα χαρακτηριστικά προσδίδουν ζωντάνια, προκαλούν τη συγκίνηση, τη συναισθηματική φόρτιση, ενώ βοηθούν στην εύκολη αναμετάδοσή τους.

Στα ηπειρωτικά τραγούδια της συλλογής θα συναντήσουμε και παραλλαγές, «πειραγμένα» δημοτικά τραγούδια τόσο από τους τραγουδιστές της εποχής και τους τόπους που τα ταξίδεψαν, όσο και από τους ίδιους τους μελετητές και συλλέκτες. Όμως επιλέχτηκαν προσεκτικά, ώστε να έχουν κι αυτές να προσφέρουν πάντα κάτι «διαφορετικό», μια καλή άλλη πρόταση του ίδιου θέματος. Επίσης, περιλαμβάνονται και αυτοσχέδια τραγούδια, δηλαδή τραγούδια που φτιάχτηκαν τη στιγμή του γλεντιού, είτε ως συμπληρώματα ενός γνωστού τραγουδιού, είτε ως αυθεντικά από άκρη σ' άκρη, από στίχο σε στίχο. Τα λιανοτράγουδα δεν τραγουδιούνται όλα, αν και ο η ποσότητά τους είναι μεγάλη. Τα πολυφωνικά τραγούδια εκτελούνται *a capella*, δηλαδή χωρίς τη συνοδεία μουσικών οργάνων.

Η γλώσσα, ο χορός και το τραγούδι είναι η ταυτότητα της ψυχής μας. Ας μάθουμε να την εκφράζουμε όπως πραγματικά αυτή είναι, μέσα από την προφορική λογοτεχνική παράδοση, μέσα από το δημοτικό μας τραγούδι, μέσα από την εξέλιξη και την ιστορία της μουσικής.

Πάμε, λοιπόν,

Φυλαχτείτε, φυλαχτείτε, σε σεβντά μην μπερδευτείτε.

Η αγάπη είναι βελόνι, μέσα στην καρδιά πληγώνει.

Δώσ' μου το φιλί να γιάνω, τι θα πέσω να πεθάνω.

Καλή σας ανάγνωση

Ενότητα Πρώτη

Η συλλογή ξεκινάει με εύθυμα τραγούδια που υμνούν τις χάρες της αγάπης, την ομορφιά, το γλέντι της ζωής που μπορεί να είναι αιώνιο, αρκεί ο έρωτας ποτέ να μην ξεθυμάνει.

Η αγάπη είναι γιορτή. Το πρώτο βλέμμα, το λάβωμα, το ντέρτι, ο καημός. Όλα μια έκρηξη στα φύλλα της καρδιάς. Ο άνδρας και η γυναίκα στην καλύτερή τους στιγμή, ο ενθουσιασμός, η λαχτάρα, το χτυποκάρδι. Όλα θέλουν να εκφραστούν. Η υπερβολή των συναισθημάτων δεν είναι καθόλου υπερβολή σε στιγμές σαν κι αυτές. Όμως, θέλει προσοχή. Ο κοινωνικός έλεγχος είναι ιδιαίτερα αυστηρός, γι' αυτό και οι συμβολισμοί δίνουν και παίρνουν σε κάθε στιχάκι, σε κάθε στροφή. Κι όλοι, νεότεροι και πιο... μπασμένοι στην αγάπη πιάνουν το υπονοούμενο.

Το τραγούδι ρωτάει «πώς πιάνεται η αγάπη;» και όλοι έχουμε να δώσουμε τη δική μας απάντηση. Το τραγούδι καλεί σε χορό μέχρι το επόμενο πρωί. Η ζάλη και ο πόθος είναι σαν γλυκιά αρρώστια, που κανείς δεν θέλει να γιατρευτεί. Βάσανα και χαρές έχει η αγάπη. Ας τα διαβάσουμε και ας τα τραγουδήσουμε.

Τα νιάτα θέλουνε χαρές

Τα νιάτα θέλουνε χαρές
μια και δυο και τρεις φορές.

Θέλουνε φιλιά και χάδια,
τρυφερά κι ωραία βράδια.

Όμορφα 'ναι τα ζευγάρια,
κούκλες νιες και παλικάρια.

Δεν χορταίνουν τα φιλιά,
παιχνιδάκια κι αγκαλιά.

Χαίρονται και τραγουδάνε,
και τις νύχτες τις γλεντάνε.

Με χορό και με τραγούδι,
καίγεται το πελεκούδι.

Κι ύστερα στην παραλία,
φεγγαράδα και ησυχία.

Μακριά απ' τα μάτια τα κακά,
τ' αδιάκριτα τα πονηρά.

Τα νιάτα θέλουνε χαρούλες,
και δικές τους καμαρούλες.

Θέλουνε κρυφές γωνίτσες,
ήσυχες καλές φωλιτσες.

Τέτοια θέλουν τα παιδιά,
στις πολιτείες στα χωριά.

Να γλεντούν να διασκεδάζουν
και λεφτά μη λογαριάζουν.

Γερακίνα

Κίνησε η γερακίνα για νερό κρύο να φέρει,
ντρουμου ντρουμου ντρουμου ντρουμου ντρουμ
τα βραχιόλια της βροντούν,
τα βραχιόλια της βροντούν, ντρουμου ντρουμου ντρουμου
ντρουμου ντρουμου ντρουμ.

Κι έπεσε μες στο πηγάδι κι έβγαλε φωνή μεγάλη,
ντρουμου ντρουμου ντρουμου ντρουμου ντρουμ
τα βραχιόλια της βροντούν,
τα βραχιόλια της βροντούν, ντρουμου ντρουμου ντρουμου
ντρουμου ντρουμου ντρουμ.

Κι έτρεξε ο κόσμος όλος κι έτρεξα κι εγώ ο καημένος,
ντρουμου ντρουμου ντρουμου ντρουμου ντρουμ
τα βραχιόλια της βροντούν,
τα βραχιόλια της βροντούν, ντρουμου ντρουμου ντρουμου
ντρουμου ντρουμου ντρουμ.

Κι έριξα χρυσό κορδόνι και την έπιασα απ' τη ζώνη,
ντρουμου ντρουμου ντρουμου ντρουμου ντρουμ
τα βραχιόλια της βροντούν,
τα βραχιόλια της βροντούν, ντρουμου ντρουμου ντρουμου
ντρουμου ντρουμου ντρουμ.

Γερακίνα θα σε βγάλω και γυναίκα θα σε πάρω,
ντρουμου ντρουμου ντρουμου ντρουμου ντρουμ
τα βραχιόλια της βροντούν,
τα βραχιόλια της βροντούν, ντρουμου ντρουμου ντρουμου
ντρουμου ντρουμου ντρουμ.

Σου μαραίνουν την καρδιά

Τα κορίτσια στο Πωγώνι,
ποιος τα βλέπει και δεν λιώνει;
Πού πηγαίνουν, πού γυρίζουν,
στο Πωγώνι τριγυρίζουν.

Στους γάμους, στα πανηγύρια,
με τα όμορφα στολίδια.
Στους χορούς, όταν μπαίνουν,
νέους, γέρους τους τρελαίνουν.

Και τα βλέπεις στη σειρά,
σου μαραίνουν την καρδιά.
Τραβάν ίσια τον χορό,
σαν κλωνιά βασιλικό.

Βησσανιώτισσα

Μωρή κοντούλα λεμονιά,
με τα πολλά λεμόνια, Βησσανιώτισσα,
σε φίλησα κι αρρώστησα και τον γιατρό δεν φώναξα.
Πότε μικρή μεγάλωσες,
και άπλωσες κλωνάρια, Βησσανιώτισσα,
σε φίλησα κι αρρώστησα και τον γιατρό δεν φώναξα.
Χαμήλωσε τους κλώνους σου,
να κόψω ένα λεμόνι, Βησσανιώτισσα,
σε φίλησα κι αρρώστησα και τον γιατρό δεν φώναξα.
Για να το στύψω να το πιω,
να μου διαβούν οι πόνοι, Βησσανιώτισσα,
σε φίλησα κι αρρώστησα και τον γιατρό δεν φώναξα.

Της τριανταφυλλιάς τα φύλλα

Της τριανταφυλλιάς τα φύλλα θα τα κάνω φορεσιά
να τα βάλω να περάσω να σου κάψω την καρδιά.
Άσπρο μου τριανταφυλλάκι, βασιλιάς των λουλουδιών,
ποιος αρνείται την αγάπη να την αρνηθώ κι εγώ.
Την αρνείται ένας γέρος που ήταν εκατό χρονών,
μα εγώ δεν την αρνούμαι πεντακόσια και εάν γινώ.

Εμένα η μάνα μ' έστειλε

Εμένα η μάνα μ' έστειλε
να μάσω μανουσάκια,
μανουσάκια μανουσάκια,
μόσχους και γαριφαλάκια,
μανουσάκια και λουλούδια,
γεια χαρά σας κοπελούδια.
Τα έμασα και τα 'δεσα
και τα 'καμα ματσάκια,
τα πήρα και τα μοίρασα
σε όλα τα κοριτσάκια,
και σ' όλα τα κοπελούδια,
γεια σου αγάπη μου καινούργια.

Εμένα η μάνα μ' έστειλε - Παραλλαγή

Εμένα η μάνα μ' έστειλε
να μάσω μανουσάκια,
μανουσάκια, μανουσάκια,
μόσχος και γαρουφαλάκια.
Επήγα και τα έμασα
και τα 'καμα ματσάκια,

τα πήρα και τα μοίρασα
σ' όλα τα κοριτσάκια,
σ' όλα τα κοριτσάκια,
για σ' αγάπη μου καινούργια.

Τι τον έχεις τον παπά,
τι τον έχεις τον παπά,
που κάθεσαι κοντά του,
μανουσάκια, μανουσάκια,
μόσχος και γαρουφαλάκια.
Η μάνα μου τον έχει αδερφό
κι εγώ τον έχω μπάρμπα,
μανουσάκια, μανουσάκια
μόσχος και γαρουφαλάκια.

Μανουσάκια μάζωνα

Πήγαινα, μώρ' πήγαινα, πήγαινα του ποταμιού,
πήγαινα του ποταμιού και την άκρη του γιαλού.
Μανουσάκια μάζωνα, φούντες φούντες τα 'δενά.
Φούντες φούντες τα 'δενά και του Κώστα τα 'δινά.
-Κώστα μου, ματάκια μου, πάρ' τα μανουσάκια μου,
δώσ' τα και της Κώσταινας να τα βάλει στο σεντούκι,
να μυρίζουν τ' άρματά της και τα ασημοζώνανά της.

Εγώ θα πάω στην Αραβία

Εγώ θα πάω στην Αραβία
να πιάσω έναν αράπη
να τον ρωτήσω βρε παιδιά
πώς πιάνεται η αγάπη.

Από τα μάτια πιάνεται
στα χείλη κατεβαίνει
και από τα χείλη στην καρδιά
τελειώνει και δεν βγαίνει.

Εσύ, βουνίσια πέρδικα

Εσύ, βουνίσια πέρδικα
και του κάμπου τρυγόνα,
τάχα θε να 'ρθει ένας καιρός,
κι ένας βαρύς χειμώνας,
να στήσω βρόχια στο βουνό
και ξόβεργα στους κάμπους,
για να σε πιάσω, πέρδικα,
στο κλουβί να σε βάλω.
Για να λαλάς κάθε πρωί
και κάθε μεσημέρι,
για να ξυπνάς τις όμορφες
κι όλες τις μαυρομάτες,
για να ξυπνάς κι εμέ τον νιο,
τον πολυπικραμένο.

Μια περδικούλα στο χωριό

Μια περδικούλα στο χωριό
με τρέλανε μα το Θεό,
μάννα μου θα τρελαθώ,
για τα ματάκια της τα δυο.

Πώς το 'θελα μανούλα μου
να την ξεμοναχιάσω,
να της γυρέψω ένα φτερό
και φυλαχτό να φτιάξω.

Η πέρδικα κατάλαβε,
πως τη γλυκοκοιτάζω.
Αλλάζει δρόμο χάνεται,
όταν την πλησιάζω.

Μη φεύγεις περδικούλα μου,
στάσου να σου μιλήσω.
Δυο λόγια θέλω να σου πω,
να σε γλυκοκαρδίσω.

Τούτο το καλοκαίρι, Μαρία Μαριγώ

Τούτο το καλοκαίρι,
Μαρία Μαριγώ,
τούτο το καλοκαίρι,
κακά τα πέρασα.
Δεν είδα τη Μαρία,
Μαρία Μαριγώ,
δεν είδα τη Μαρία,
δεν εκουβέντιασα.
Η μάνα της την κρύβει,
Μαρία Μαριγώ,
η μάνα της την κρύβει,
κι εγώ την καρτερώ.
Έβγα Μαρία, έβγα
δυο λόγια να σου πω,
έβγα Μαρία στον πέρα τον οντά
για να σου πω δυο λόγια
γλυκά και νόστιμα.

Σιγαλά, μωρέ κοπέλες

Σιγαλά, μωρέ κοπέλες
σιγαλάτε τον χορό,
σιγαλά κι αγάλια αγάλια,
μην πατήσει η μια την άλλη
και της σπάσει το ποδάρι.
Μη χαλάτε τον χορό
τώρα που 'λαχα κι εγώ,
τι είμαι ξένος και θα δω,
και θα πάω να μολογώ,
πέρα σ' εκείνο το χωριό,
που είν' τα σπίτια τα ψηλά,
παραθύρια με γυαλιά,
πόρτες με μαλάματα,
κόρες με τα κλάματα.
Κύριε, δώσ' μου μια βαριά,
να τσακίσω τα γυαλιά,
για να δω τις όμορφες,
τις άσπρες και τις κόκκινες,
τις νεραντζομάγουλες
και τις γαϊτανόφρυδες.

Άσπρη μου τριανταφυλλιά

Άσπρη μου τριανταφυλλιά,
κόκκινή μου νεραντζιά,
δάνεισέ μου τ' άνθια σου,
κι από τα κλωνάρια σου,
να ντυθώ, ν' αρματωθώ,
στον χορό να κατεβώ,
να μαραίνω τρεις – εννιά,

τρεις – εννιά, τρεις – δώδεκα,
και τρεις – δεκατέσσερις,
και της χήρας τον υγιό,
που τον έχει ακριβό,
ακριβό στα γράμματα,
και στα κοντυλίσματα.

Το δέντρο

Δέντρο εί-, μωρή Διαμάντω.
δέντρο είχα στην αυλή μου.
Δέντρο είχα στην αυλή μου,
για παρηγοριά δική μου.
Και δεν ξέ-, μωρή Διαμάντω,
και δεν ξέρω τι δέντρο είναι.
και δεν ξέρω τι δέντρο είναι,
που 'χει ολόχρυστα τα φύλλα,
που 'χει ολόχρυστα τα φύλλα,
κι ασημένια τα κλωνάρια.
Και στη ρί-, μωρή Διαμάντω,
και στη ρίζα κρύα βρύση.
Και στη ρίζα κρύα βρύση,
ποιος την κάνει τέτοια κρίση;
Κι έσκυψα, μωρή Διαμάντω,
κι έσκυψα να πω νερό,
φιλώ τα μάτια της τα δυο.
Για να πω, μωρή Διαμάντω,
για να πω και να γεμίσω,
και την κόρη να φιλήσω.

Παλικάρια μου όλα ίσια

Παλικάρια μου όλα ίσια, που είστε σαν τα κυπαρίσσια.
Όλα στον χορό να μπείτε, τα παπούτσια σας να σκίστε,
κι όποιος τον χορό χαλάσει, το φεσάκι του θα χάσει.
Κι αν τον έχασε η Κανέλα, ο χορός θα πάει κορδέλα,
κι αν τον έχασε η Θανάσω, τον χορό θα τον χαλάσω.

Από τη γη βγαίνει νερό

Από τη γη βγαίνει νερό, Θανάση μωρέ Θανάση,
κι απ' την ελιά το λάδι, μωρέ βλαχο-Θανάση,
κι από τη μάνα την καλή, Θανάση μωρέ Θανάση,
βγαίνει το παλικάρι, μωρέ βλαχο-Θανάση,
στάλα τη στάλα το νερό, Θανάση μωρέ Θανάση,
τρυπάει το λιθάρι, μωρέ βλαχο-Θανάση,
και η κόρη με τα νάζια της, Θανάση μωρέ Θανάση,
σφάζει το παλικάρι, μωρέ βλαχο-Θανάση.

Άνοιξη και καλοκαίρι

Γιώργο, μας ήρθε η άνοιξη, Γιωργάκη, Γιωργάκη.
Μας ήρθε καλοκαίρι, μωρέ Γιώργο λεβέντη.

Τώρα φουντώνουν τα κλαδιά, Γιωργάκη, Γιωργάκη,
και κλείουν τα μονοπάτια, μωρέ Γιώργο λεβέντη.

Τώρα φιλιούνται οι όμορφες, Γιωργάκη, Γιωργάκη,
με τα παλικάρακια, μωρέ Γιώργο λεβέντη.

Τώρα λαλούν οι πέρδικες, Γιωργάκη, Γιωργάκη,
ψηλά στα κορφοβούνια, μωρέ Γιώργο λεβέντη.

Τώρα λαλεί ο κότσυφας, Γιωργάκη, Γιωργάκη,
στο πράσινο δεντράκι, μωρέ Γιώργο λεβέντη.

Τα βάσανα της αγάπης

Σαν παίρνω το και, αμάν αμάν,
σαν παίρνω το στρατί στρατί.
Λέει, στρατί το μονοπάτι,
βάσανα που 'χει η αγάπη.

Το μονοπά- και αμάν αμάν,
το μονοπάτι μ' έβγαλε
στης αγάπης μου την πόρτα,
καθώς πήγαινα και πρώτα.

Βρίσκω την πο-, και αμάν αμάν,
βρίσκω την πόρτα σφαλιστή,
λέει, και τα κλειδιά παρμένα
οχ! αλίμονο σ' εμένα.

Και τους γειτό- και αμάν αμάν,
και τους γειτόνους ερωτώ.
Τους ερωτώ, ξαναρωτώ
μην είδαν τα μάτια που αγαπώ.

-Τα είδαμε και αμάν αμάν,
τα είδαμε, λεβέντη μας.
Μέσα είναι και κοιμούνται
κι όλο εσένα συλλογιούνται.

Σπυρί πιπέρι έσπερνα

Σπυρί πιπέρι έσπερνα μες στων κοριτσιών τα χείλη,
δυόσμος είν' και καρυοφύλλι.
Κι ανάργια το 'σπερνα για να μη φυτρώσει
και την κόρη βαλαντώσει.

Και κείνο δασύ φύτρωσε και έγινε αριπλεξίδα,
γεια χαρά στην κορασίδα.
Κορίτσια το θερίσανε και παιδιά το κουβαλούνε,
αηδόνια και πουλιά λαλούνε.
Μια παπαδιά το αλώνιζε με μια τσίλικη φοράδα,
δύοσμος είν' και μαντζουράνα.
Και ένας παπάς το λίγναγε μ' ένα ασημένιο φτυάρι
σαν κι εσένα δεν είν' άλλη.

Πέντε – δέκα Φραγκοπούλες

Πέντε – δέκα Φραγκοπούλες, μωρή Γιάνναινα, κυρ-Γιαννάκαινα,
δεκοχτώ αρβανιτοπούλες, μωρή Γιάνναινα, κυρ-Γιαννάκαινα,
που 'ρχονται από το Μισίρι, μωρή Γιάνναινα, κυρ-Γιαννάκαινα,
φορτωμένες στο φκιασίδι, μωρή Γιάνναινα, κυρ-Γιαννάκαινα,
πόσ' το δίνεις το φκιασίδι, μωρή Γιάνναινα, κυρ-Γιαννάκαινα,
δεν πουλιέται αυτό με γρόσια, μωρή Γιάνναινα, κυρ-Γιαννάκαινα,
μ' εκατό και με διακόσια, μωρή Γιάνναινα, κυρ-Γιαννάκαινα,
και με χίλια πεντακόσια, μωρή Γιάνναινα, κυρ-Γιαννάκαινα,
μόν' πουλιέται με φιλάκια, μωρή Γιάνναινα, κυρ-Γιαννάκαινα,
μόν' από παλικάρακια, μωρή Γιάνναινα, κυρ-Γιαννάκαινα.

Το αστρί

Απ' όλα τ' άστρα τ' ουρανού
κανένα δε μ' αρέσει,
κι εκείνο το αστρί το λαμπρό,
που είναι σιμά στην πούλια,
να του 'χαν κάμποι φλάμπουρο
κι οι εκκλησιές φανάρι.

Η ξανθή

Αγέρα μου καλοκαιρινέ, για σύρε, για να σύρω,
μας ήβρε το ξημέρωμα, το άστρο της ημέρας,
πάν' τα κορίτσια για νερό, κι οι όμορφες στο πλύμα,
παίρνω κι εγώ τον γρίβα μου, πάω να τον ποτίσω.

Έβγα, ήλιε μ', έβγα

Έβγα, ήλιε μ', έβγα, έβγα λιγουλάκι,
για να σεργιανήσω στο περιβολάκι.
Να βρω πόρο να βρω, πέρα να περάσω,
να βρω την αγάπη μου, να παίζω να γελάσω.

Πέρδικα, χρυσή τρυγώνα

Πέρδικα, πέρδικα, χρυσή τρυγώνα,
τα δυο σου μάγουλα ροδοβαμμένα,
και το κορμάκι σου κυπαρισσένιο,
κρατάς στα χέρια σου χρυσό καθρέφτη.
Καθρέφτη όμορφε και πρόσωπέ μου,
δείξε τη ρίζα μου, το ριζικό μου,
ποιον θα πάρω 'γώ να τον αγαπήσω,
γιούλι και γαρίφαλο να τον ραντίσω.

Φώτα το, φεγγαράκι μου

-Φώτα καλέ, φώτα, φώτα το, φεγγαράκι μου,
φώτα το, φεγγαράκι μου να πάω στην αγάπη μου.
Φώτα καλέ, φώτα, φώτα ψηλά και χαμηλά,
φώτα ψηλά και χαμηλά, γιατί έχει λάσπες και νερά.
Φώτα καλέ, φώτα, φώτα ψηλά και χαμηλά,
φώτα ψηλά και χαμηλά, να ψάξω χώρες και χωριά.

Φώτα καλέ, φώτα, φώτα, φώτα και χαμηλότερα,
φώτα και χαμηλότερα να πάω γρηγορότερα.
-Εγώ φωτάω ως το πρωί κι όπου 'χει αγάπη ας πάει να δει.
-Για πες μου φεγγαράκι μου, πες μου πού να την ψάξω,
για να βρω την αγάπη μου, τα νιάτα μου πριν χάσω.
Φώτα μου, φεγγαράκι μου και πες μου πού τη βλέπεις,
σαν θα 'βρω την αγάπη μου, μετά να βασιλέψεις.

Ποιος έλατος κρατάει βροχή

Ποιος έλατος κρατάει βροχή
και ποια κορφή το χιόνι;
Ποια κόρη ράβει τα προικιά
χωρίς να 'χει βελόνι;
Και ποια μανούλα γέννησε,
και ποια την καμαρώνει;
Ποιος έχει αγάπη στην καρδιά
και ποιος τη φανερώνει;
Τα χρόνια κι αν περάσουνε,
η αγάπη μεγαλώνει.

Ο ταμπουράς

Αυγίτσα αυγίτσα σκώθηκα, σε περιβόλι μπήκα,
να κόψω τον βασιλικό, δυόσμο και μαντζουράνα,
να κόψω φύλλ' από κιτριά να κρούω τον ταμπουρά μου,
να πάγω στην αγάπη μου να την γλυκοξυπνήσω.
Ανάθεμά σε, ταμπουρά, για δεν βαρείς γιομάτα;
Βάλε μου τέλια δυνατά, και βάρει στα γιομάτα,
κι αν δεν σου βγάλω την ξανθή, κάμε με τρία κομμάτια.

Το τραγούδι της τσούπρας

Μωρή μικρή μικρούτσικη, μικρή γαϊτανοφρύδα,
μικρή μ' το πούν' η ρόκα σου, το πούνε κι αργαλειός σου;
Η ρόκα μ' είν' στη γώση μου κι ο αργαλειός υφαίνει,
υφαίνει τα φτενά πανιά και τα κρουστάτα βλάρια,
υφαίνει μέσα τσ' ουρανούς, τους κάμπους με λουλούδια,
και ρεματιές απάτητες και πράσινες ραχούλες,
με τ' άσπρα, με τα κόκκινα και με τα λουλουδάτα.

Με λάβωσε μια ρόδινη

Για την καλή μας συντροφιά θα πω ένα τραγουδάκι,
ντουλμπέρι, ντουλμπεράκι,
είμαι και λίγο άρρωστος και λίγο λαβωμένος,
ντουλμπέρι, ντουλμπεράκι,
κι ούτε σπαθιά με λάβωσε, κι ούτε άρμα του πολέμου,
ντουλμπέρι, ντουλμπεράκι,
με λάβωσε μια ρόδινη, μιανής χήρας κορίτσι,
ντουλμπέρι, ντουλμπεράκι,
που 'χει τον ήλιο πρόσωπο και το φεγγάρι στήθος,
ντουλμπέρι, ντουλμπεράκι,
και του κοράκου το φτερό έχει καγκελοφρύδι,
ντουλμπέρι, ντουλμπεράκι.

Η παραπονεμένη καρδιά

Τι να της κάμω της καρδιάς της παραπονεμένης,
πότε με κάνει και γελώ, πότε κι αναστενάζω.
Δεν έχω μάνα να το ειπώ, αδέρφια να το κλάψω.
Να σας το ειπώ εσάς βουνά, είστε μακριά δεν 'κούτε,
να σας το πω εσάς κλαδιά, το παίρνει ο αγέρας.

Ο αγαπητικός

Μη φοβείστ' ώρα πουλιά να σας πάρω τη ζωή.
Τραγουδέιτε, τραγουδέιτε τον σκοπό σας τον γλυκύ.
Μάθετε κι εμέ πουλάκια σας εσάς να τραγουδώ,
και τον πόνο μου να ψάλλω, εις τη νια που αγαπώ.
Το ξανθό ξανθό κορίτσι στο τραγούδι θα χαρεί,
κι ορεχτά ίσως φιλήσει τον καλό τραγουδιστή.
Στα φιλήματα μ' επάνω σας θα εύχομαι πουλιά,
που μου δείξατε τον τρόπο να μερώσω τη θεά.

Οι ραφτάδες

Της γαλανής το φόρεμα, της ρούσας το φουστάνι,
πέντε ραφτάδες, Ρίνα μου, να ζήσει, πάπια, χήνα μου,
το 'ραβαν και δέκα μαθητάδια.
Κι ένα μικρό ραφτόπουλο ράβει και τραγουδάει,
να 'ξερα ποιος θα, Ρίνα μου, να ζήσει, πάπια, χήνα μου,
σε φορεί και ποιος θα σε φορέσει.

Κόρη που πας στον ποταμό

Κόρη που πας στον ποταμό, τα ρούχα σου να πλύνεις,
πάρε κι εμέ τα ρούχα μου, κόρη μου να τα πλύνεις.
Να μην τα πλύνεις με νερό, μόν' με τα δάκρυά σου,
και με το μοσχοσάπουνο, που λούζεις τα μαλλιά σου.
Να μην τ' απλώσεις σε δεντρί, μήδε σε ελιάς κλωνάρι,
παρά σε πικραμυγαλιά που ανθίζει τον Γενάρη.
Να πέφτουν τ' άνθια πάνω σου, τα φύλλα στην ποδιά σου,
κι αυτά τα πικραμύγδαλα μέσα στην αγκαλιά σου.

Εδώ σε τούτ' τη γειτονιά δεν πρέπει να 'ν' φεγγάρι

Εδώ σε τούτ' τη γειτονιά δεν πρέπει να 'ν' φεγγάρι
μα πρέπει να 'ναι συννεφιά κι ένα βαρύ σκοτάδι,
γιατί έχω αγαπητικιά κι είν' ήλιος και φεγγάρι.
Ροβόλα, περδικούλα μου, κι έλα στην αγκαλιά μου,
που σου 'χω μόσχο για να τρως, κρεβάτι να κοιμάσαι,
κρεβάτι έχω τα έλατα, για μόσχο τα λουλούδια.

Είχα καρδιά που άνθιζε

Είχα καρδιά που άνθιζε ως είδος περιβόλι,
ήταν μπαξές βασιλικός και τον χαιρόνταν όλοι.
Μα είχε διάφορους ανθούς και καθαρό αέρα,
είχε νερά τρεχούμενα που τρέχουν νύχτα – μέρα.
Και τα πουλάκια τ' ουρανού κει μέσα κελαηδούσαν,
των πληγωμένων τις καρδιές αυτά παρηγορούσαν.
Κι ο έρωτας σαν το 'μαθε περίεργος εστάθη,
πώς βρέθηκε τέτοια καρδιά χωρίς καημούς και πάθη;
Κι ο έρωας νέος έγινε κι ωραίο παλικάρι,
και τα κλειδιά μου ζήτησε και ήρθε να τα πάρει.
Κι εγώ τον εμπιστεύτηκα και τα κλειδιά του δίνω,
κι αυτός πήγε και έκοψε τον πιο ωραίο κρίνο.

Παράπονο πουλιού

Ένα πουλί έκαμε φωλιά της λεμονιάς το φύλλο,
φύσηξ' ανεμοστρόβιλος και πήρε τη φωλιά του.
Το πήρε το παράπονο και η λαύρα της καρδιάς του,
και πήγε κι έκαμε φωλιά στα χείλια στην πηγάδα.
Πάν' το κορίτσια για νερό και του τήνε χαλούνε.
Το πήρε το παράπονο και η λαύρα της καρδιάς του,

και πήγε κι έκαμε φωλιά μέσα στον καλαμιώνα.
Κι εκεί βοριάς εφύσησε, του πήρε τη φωλιά του.
Το πήρε το παράπονο και η λαύρα της καρδιάς του,
και πήγε κι έκαμε φωλιά στις μυγδαλιάς το φύλλο.
Βασιλοπούλα το άκουσε απ' ώριο παραθύρι.
-Να 'χα πουλί τα κάλλη σου και τον κελαηδισμό σου,
το ωριόπλουμό σου το φτερό, την ώρα σου λαλίτσα.
-Τι τα 'θελες τα κάλλη μου και τον κελαηδισμό μου,
το ωριόπλουμό μου το φτερό, την ώρα μου λαλίτσα,
που τρως το διαλεχτό φαγί κι εγώ λιανοστουρνάρι,
που πίνεις το καλό κρασί κι εγώ νερό 'π' τ' αυλάκι,
που εσύ πέφτεις σε πάπλωμα, σε κεντητά σεντόνια,
κι εγώ το βαριορίζικο στους κάμπους και στα χιόνια,
που καρτερείς τον άγουρο να παίξεις να γελάσεις,
και καρτερώ τον κυνηγό για να με κυνηγήσει,
για να μη ψήσει στη φωτιά να κάτσει να δειπνήσει.
Στέκουν στον τόπο σου, κυρά, κι εμέ μη με ζηλεύεις,
γιατί τον πόνο τ' αλλουνού κανείς δεν τότε ξέρει.

Τα χιόνια χιόνια περπατώ

Τα χιόνια χιόνια περπατώ, μωρή Ρωμιά,
τα κρούσταλλα τσακίζω, Ρωμιά και Ρωμιοπούλα,
βάλτους κι αγκάθια πάτησα, μωρή Ρωμιά,
ν' όσο να σ' αγαπήσω, Ρωμιά και Ρωμιοπούλα,
και τώρα που σ' αγάπησα, μωρή Ρωμιά,
πώς να σ' αλησμονήσω, Ρωμιά και Ρωμιοπούλα,
μη να είσαι κάλπικος παράς, μωρή Ρωμιά,
να σε πετάξω πέρα, Ρωμιά και Ρωμιοπούλα.

Τα χιόνια χιόνια περπατώ - Παραλλαγή

Τα χιόνια χιόνια περπατώ,
μωρή ρωμιά,
τα κρύσταλλα τσακίζω,
ρωμιά και ρωμιοπούλα,
πλακούς κι αγκάθια πάτησα
όσο να σ' αγαπήσω.
Και τώρα που σ' αγάπησα
πώς να σ' αλησμονήσω,
μην να είσαι κάλπικος παράς
να σε πετάξω πέρα.
Εσύ 'σαι για την τσέπη μου
φλωρένια ταμπακιέρα.

Μια πέρδικα κελάηδαγε

Μια πέρδικα κελάηδαγε, πες το καημένη πέρδικα,
σε πέτρινο γεφύρι.
Κι απ' το πολύ κελάηδημα, πες το καημένη πέρδικα,
κι απ' το πολύ το κλάμα,
και το γεφύρι ράγισε, πες το καημένη πέρδικα,
και το ποτάμι εστάθη,
και το στοιχείό του γεφυριού, πες το καημένη πέρδικα,
στην άκρη αφουγκραζόταν.

Όλα τα λάφια βόσκουνε

Όλα τα λάφια βόσκουνε κι όλα δροσολογούνται,
και μια λαφίνα ταπεινή δεν πάει κοντά με τ' άλλα.
Όλο τ' απόσκιο περπατεί κι αντίξερβα αγναντεύει,
κι όπ' βρει γάργαρο νερό θολώνει και το πίνει.

Σαράντα βρύσες με νερό

Σαράντα βρύσες με νερό, βρε πουλάκι μου,
σαράντα βρύσες με νερό κι άλλα πηγάδια εξήντα δυο,
και δε μου σβήνουν, το πουλάκι μου,
και δε μου σβήνουν τη φωτιά, που έχω στα φυλλοκάρδια.
Μόνο η αγάπη μου μπορεί, το πουλάκι μου,
μόνο η αγάπη μου μπορεί που κλαίει κι αυτή για μένα.

Ο ψηλό λιγνό μου ρόδο

Ο ψηλό λιγνό, ψηλό λιγνό μου ρόδο,
όπου για τ' εσέ στερεύομαι τον κόσμο.
Ο ψηλό λιγνό, ψηλό λιγνό κλωνάρι,
όπου για τ' εσέ γρήγορα πάω στον Άδη.
Ο ψηλό λιγνό, ψηλό λιγνό μου κυπαρίσσι,
όπου για τ' εσέ η καρδιά μου θα ραγίσει.

Ψηλό μου κυπαρίσσι

Ψηλό μου κυπαρίσσι,
λυγάει η κορφάδα σου.
Ποιος να πρωτοφιλήσει
την εμορφάδα σου;
Ο ήλιος βασιλεύει
κι ημέρα σώνεται
κι ο νους μου απ' τε σένα
δεν συμμαζώνεται.
Εσύ στο μπαλκονάκι
κι εγώ διαβαίνοντας,
ρίξε μου το μαντίλι
να 'ρθω χορεύοντας.

Με δάκρυα ποτίζει τον βασιλικό

Μια ωραία βοσκοπούλα με σγουρά μαλλιά,
με σγουρά μαλλιά, μάγουλο τριανταφυλλιάς,
μάγουλο τριανταφυλλιάς, μάτια της αμυγδαλιάς,
βγήκε κοίταξε τ' αστέρια μια χαρούμενη βραδιά.
Πέρασε κι ένας λεβέντης και της πήρε την καρδιά.
Κι από τότε मαραζώνει με λαμπρό το μυστικό
και με δάκρυα ποτίζει τώρα τον βασιλικό.

Θιαμάζομαι και λέγω

Μωρ' θιαμάζομαι και λέγω, τι λουλούδι θα λα γένω,
που θα πάω να φυτρώσω στην αγάπης μου τον κόρφο
και της μικροπαντρεμένης.

Το λιμπολαγήνιο

Μια κόρη Κιτριανάσαινα ύφαινε και τραγούδα,
πουλί επήγε κι έκατσε εις το ξυλόχτενό της.
Δεν κελαηδούσε σαν πουλί, δεν έλεγε σ' αηδόνι,
μόνο κελάηδε κι έλεγε ανθρώπινη λαλίτσα.
-Χριστέ να ράγει η κλωστή, να βγει στο παραθύρι,
να πάρει το λιμπόσχοινο και το λιμπολαγήνι,
να πάγει στη λιμπόβρυση, να πάει λιμπανεσύρει.

Βλάχα μου πόθεν έρχεσαι

Βλάχα μου πόθεν έρχεσαι το πόθεν κατεβαίνεις.
Από το σπίτι μου έρχομαι στα πράματα πηγαίνω,
πάω ψωμί του πιστικού, τσαρούχια του τσομπάνου.
Βλάχα δώσε μου το φιλί, δώσ' μου τα μαύρα μάτια.
Το πώς το δίνω το φιλί το πώς τα μαύρα μάτια.

Άσπρο τριαντάφυλλο κρατώ

Άσπρο τριαντάφυλλο κρατώ, μωρ' Γιαννιωτοπούλα μου.

Μου λένε να το βάψω, λουλουδάκι μου γαλάζιο.

Λουλουδάκι μου γαλάζιο, σε φιλώ κι αναστενάζω.

Κι αν το πετύχω στη βαφή πολλές καρδιές θα κάψω,
μωρ' Γιαννιωτοπούλα μου.

Θα κάψω νιες, θα κάψω νιους, θα κάψω παλικάρια, λουλουδάκι μου γαλάζιο,
λουλουδάκι μου γαλάζιο, σε φιλώ κι αναστενάζω.

Θα κάψω μια μελαχρινή, που μ' έκαψε κι εμένα, μωρ' Γιαννιωτοπούλα μου,

Θα κάψω μια μελαχρινή, λουλουδάκι μου γαλάζιο,
λουλουδάκι μου γαλάζιο, σε φιλώ κι αναστενάζω.

Άσπρο τριαντάφυλλο κρατώ - Παραλλαγή

Άσπρο τριαντάφυλλο κρατώ, μήλο μου, μήλο μου,

βουλιούμαι να το βάψω, μήλο μου μυρισμένο,

κι αν το πετύχω στη βαφή, μήλο μου, μήλο μου,

πολλές καρδιές θα κλάψω, μήλο μου μυρισμένο,

θα κάνω νιους να ζουρλαθούν, μήλο μου, μήλο μου,

γερόντους να πεθάνουν, μήλο μου μυρισμένο,

θα κάνω τον γκουτζιάμπαση, μήλο μου, μήλο μου,

να χάσει τα δεφτέρια, μήλο μου μυρισμένο,

θα κάνω τον πρωτόπαπα, μήλο μου, μήλο μου,

να χάσ' το πετραχήλι, μήλο μου μυρισμένο,

θα κάνω και τον δάσκαλο, μήλο μου, μήλο μου,

να χάσ' τα μαθητούρια, μήλο μου μυρισμένο,

θα κάνω και τον ταβαντζή, μήλο μου, μήλο μου,

να χάσει το τσεπάρι, μήλο μου μυρισμένο.

Αστέρι μου κι αστρίτη μου

Αστέρι μου κι αστρίτη μου κι αυγερινέ,
το 'μαθες τι μου 'καμε εμέ μια αυγή
μ' ήβρε το ξημέρωμα στον μαχαλά
κι αυτό το ξεβούλιασμα στη γειτονιά,
μ' ήβραν τρεις αρχόντισσες και με ρωτούν.
-Άγουρε καλέ άγουρε ποιον καρτερείς,
ποιον αφέντη καρτερείς και ποια κυρά.
-Ούτε αφέντη καρτερώ κι ούτε κυρά,
καρτερώ την πέρδικα την πλουμιστή,
που 'χει τον λαιμό άσπρο σαν το χαρτί,
που 'χει τη μεσούλα της για το σπαθί.

Έπιασα μια πέρδικα

Έπιασα μια πέρδικα, μωρ' μάνα,
έπιασα μια πέρδικα, μάτια μου,
στο κλουβί την έβαλα, μωρ' μάνα,
να λαλάει κάθε πρωί, μάτια μου,
να ξυπνάει τα νιόγαμπρα, μωρ' μάνα,
και τα νιοστεφάνωτα, μάτια μου,
να σηκώνονται πρωί, μωρ' μάνα,
για να πάνε στη δουλειά, μάτια μου,
με ντουφέκι και κασμά, μωρ' μάνα.

Φεγγαρομάτα πέρδικα

Φεγγαρομάτα πέρδικα
παράμορφη τρυγώνα
που τριγυρνάς στα διάσελα
και κρύβεσαι στα πλάγια,

γιατί δεν καταδέχεσαι
στον κάμπο να κοιτάξεις,
όλο στ' απόσκια περπατείς
στ' απόξερβα γυρίζεις,
δε βγαίνεις λίγο να σε δω
θέλω να σου μιλήσω,
έχω δυο λόγια να σου πω
να σε καλοκαρδίσω.

Ασηκώθηκα καημένος μιαν αυγή με το καλό

Ασηκώθηκα καημένος μιαν αυγή με το καλό
και στον φόρο κατεβαίνω, για να δω, για να χαρώ.
Βλέπω μια τσελαϊγούλα κι ήταν μισάνοιχτη
κι ήτανε μια κόρη μέσα αγγελοζωγράφιστη.
Το καπέλο μου της βγάζω και τη γλυκοχαιρετώ,
και της λέγω, αν ορίζεις δυο λογάκια να σου πω.

Κούπα μαργαριταρένια

Κούπα κούπα μπιρμπιλένια
κόρη μαργαριταρένια.
Φκιάκε μου καλό γιοφύρι
να διαβώ να πάνω πέρα,
στου παπά τη θυγατέρα,
που πουλάει τα μήλα πέντε,
τα λεμόνια δεκαπέντε.
Παίρνω σκίζω ένα λεμόνι,
βρίσκω την αγάπη μέσα,
με τα χέρια σταυρωμένα,
και με τα μαλλιά πλεγμένα.

Ξέπλεχ' τα και ρίχ' τα πίσω,
να έρθω εγώ να σε φιλήσω.
Ξέπλεχ' τα και ρίχ' τα μπρος,
να έρθω εγώ να μπω γαμπρός.

Κούπα μαργαριταρένια - Παραλλαγή

Κούπα κού- μωρή Νταλιάνω, κούπα, κούπα μπιρμπιλένια.
Κούπα, κούπα μπιρμπιλένια, κόρη μαργαριταρένια.

Φτιάξε μου, μωρή Νταλιάνω, φτιάξε μου ψηλό γιοφύρι.
Φτιάξε μου ψηλό γιοφύρι, να περάσω τζιοβαΐρι.

Να περά-μωρή Νταλιάνω, να περάσω πέρα, πέρα.
Να περάσω πέρα, πέρα στου παπά τη θυγατέρα.

Που πουλά-μωρή Νταλιάνω, που πουλάει τα μήλα δέκα.
Που πουλάει τα μήλα δέκα, τα λεμόνια δέκα πέντε.

Παίρνω σχι-μωρή Νταλιάνω, παίρνω σχίζω ένα λεμόνι.
Παίρνω σχίζω ένα λεμόνι, βρίσκω την αγάπη μέσα.

Μπιρμπιλομάτα

Από το σπί-, μπιρμπιλομάτα, από το σπίτι κατεβαίνω.
Σε περι-, μπιρμπιλομάτα, σε περιβολάκι μπαίνω.
Βρίσκω τα, μπιρμπιλομάτα, βρίσκω τα κλαριά περίσσια,
λειμόνιες, μπιρμπιλομάτα, λειμόνιες και κυπαρίσσια.
Σχίζ' ανοί-, μπιρμπιλομάτα, σχίζ' ανοίγω το λειμόνι,
βρίσκω την, μπιρμπιλομάτα, βρίσκω την αγάπη μέσα.
Γύρισα, μπιρμπιλομάτα, γύρισα μαλλιά τσοπίσω,
να σε δω, μπιρμπιλομάτα, να σε δω να σε γνωρίσω.

Το λαβωμένο παιδί

Έπεσ' απ' το δέντρο
το παιδάκι σου,
το βρήκα ξαπλωμένο,
βαριά βαλαντωμένο.
-Πώς το 'παθες, παιδί μου,
ετούτο το κακό;
Η μαύρη θα σε χάσω,
και σ' έχω μοναχό.
-Τι να σου πω, μωρ' μάνα,
τι να σου διηγηθώ;
Επέρασε μωρ' μάνα,
εκείνη που αγαπώ.
Με λάβωσε η ματιά της,
το λυγρό κορμί,
το γλυκοφίλημά της
δεν το έχω ξαναδεί.
Απόφαση το πήρα,
να τήνε παντρευτώ,
και μου 'πε θα με πάρει
μια Κυριακή πουρνό.

Η μηλιά και ο γιος της χήρας

Στα όμορφα τα καπηλειά
λεβεντάδες έπιναν,
και ραφτάδες έραβαν,
σκούφιες γιανιτσάρικες
και τσιπεροβίτικες.
Όμορφο ραφτόπουλο
την ημέρα έραβε

και τη νύχτα έσκαβε
κι όσο χώμα έβγαζε,
στη μηλιά το πήγαινε,
-Να, μηλιά, το χώμα σου,
άπλωσ' το στις ρίζες σου,
κι όταν βγουν τα φύλλα σου
και θ' ανοίξουν τ' άνθια σου,
από το γλυκό καρπό
να χαρίζεις μερτικό
κάθε βράδυ και πρωί
εις της χήρας το παιδί.

Ἡ μηλιά και ο γιος της χήρας - Παραλλαγή

Στα όμορφα τα καπηλειά
λεβεντάδες έπιναν,
και ραφτάδες έραβαν,
σκούφιες γενιτσάρικες
και τσιπεροβίτικες.
Όμορφο ραφτόπουλο
την ημέρα έραβε
και τη νύχτα έσκαβε
κι όσο χώμα έβγανε,
στη μηλιά το πήγαινε.
-Να, μηλιά, το χώμα σου,
άπλωσ' το στις ρίζες σου,
κι όταν βγουν τα φύλλα σου,
και θ' ανοίξουν τ' άνθια σου,
από τον γλυκό καρπό
να χαρίζεις μερτικό
κάθε βράδυ και πουρνό
εις της χήρας τον υγιό.

Μήλο μου, χρυσό μου μήλο

Μήλο μου, χρυσό μου μήλο
και νεράντζι μου γραμμένο
να σε ζωγραφίσω θέλω
να σε στήσω κυπαρίσσι,
μαρμαρένια κρύα βρύση.

Να 'ρχονται οι νιες να πλένουν
μαυρομάτες να λευκαίνουν.
Ήρθε η μία ήρθε η άλλη
ήρθε ένα όμορφο κορίτσι.
Ήρθε ένα όμορφο κορίτσι
έλαμψε γιαλός και βρύση,
έλαμψε γιαλός και βρύση
τα κανούλια από τη βρύση.

Πέρδικα, που είσαι στα πλάγια

Πέρδικα, που είσαι στα πλάγια
στις δροσιές και στα χορτάρια,
πέρδικα, που είσαι στη φτέρη,
ποιον να στείλω να σε φέρει;
Στέλνω το ένα, στέλνω το άλλο
και κανένα δε σε φέρνει.
Στέλνω το χελιδονάκι
που είναι γρήγορο πουλάκι,
για να 'ρθει και να σε φέρει.

Οι καλόγριες

Ένας λεβέντης, λέβεντος, όμορφο παλικάρι,
μήλο κρατεί στο χέρι του, λεμόνι στην ποδιά του,
σκύβει φιλάει το μήλο του, ρωτάει το λεμόνι.
-Λεμόνι, λεμονάκι μου, θέλω να βρω γυναίκα.
-Λεβέντη, αν θέλεις σύντροφο, αν θέλεις και γυναίκα
στο Μοναστήρι το ψηλό, με τα μεγάλα ανώγια,
εκεί είναι μια καλογριά που 'χει τρεις ψυχοκόρες.
Πανάγω κράζουνε τη μια, την άλλη λένε Δέσπω,
την τρίτη τη μικρότερη, Θανάσιω μαυρομάτα,
που κοσκινίζει το φλουρί και το μαργαριτάρι,
και τα αποκοσκινίσματα στον κόρφο της τα βάζει,
για να μυρίζει ο κόρφος της χειμώνα καλοκαίρι,
το καλοκαίρι για δροσιά, για ζέστη το χειμώνα,
και την καλή την άνοιξη, για γιούτσια, για λουλούδια.

Από την Πόλη έρχομουν

Από την Πόλην έρχομουν, τ' αηδόνι, τ' αηδόνι,
παίζοντας το λειμόνι, τ' αηδόνι, τ' αηδονάκι,
παίζοντας και γλεντίζοντας, τ' αηδόνι, τ' αηδόνι,
και ψιλοτραγουδώντας, τ' αηδόνι, τ' αηδονάκι.
Βαριά αφορμή που μου 'ριξαν, τ' αηδόνι, τ' αηδόνι,
βαριά κουβέντα μου είπαν, τ' αηδόνι, τ' αηδονάκι,
μου είπαν κασέλα τσάκισα, τ' αηδόνι, τ' αηδόνι,
μου είπαν φλωράκια πήρα, τ' αηδόνι, τ' αηδονάκι,
μου είπαν τη Δέσπω φίλησα, τ' αηδόνι, τ' αηδόνι,
στα μάτια και στα φρύδια, τ' αηδόνι, τ' αηδονάκι.
Ουδέ κασέλα τσάκισα, τ' αηδόνι, τ' αηδόνι,
ουδέ φλωράκια πήρα, τ' αηδόνι, τ' αηδονάκι,
ουδέ τη Δέσπω φίλησα, τ' αηδόνι, τ' αηδόνι,
στα μάτια και στα φρύδια, τ' αηδόνι, τ' αηδονάκι.

Μια παπαδιά στον αργαλειό

Μια παπαδιά στον αργαλειό ταραίζει το ποδάρι
και με το νου της έλεγε να είχε 'να παλικάρι.
Το παλικάρι το καλό θέλει καλή γυναίκα,
να ξέρει ρόκα κι αργαλειό, να ξέρει να κεντάει.
Το κέντημα είναι γλέντισμα κι η ρόκα είναι σεργιάνι
κι ο έρημος ο αργαλειός είναι σκλαβιά μεγάλη.

Τρεις μαυρομάτες κίνησαν

Τρεις μαυρομάτες κίνησαν
να πάν' στο Κρυονέρι.
Πάνε να πάρουνε νερό
με τα σταμνιά στο χέρι.

Είναι γλυκές, πανέμορφες
είναι περδικομάτες.
Έχουν κοτσίδα τα μαλλιά
και με φλουριά γιομάτες.

Στον δρόμο νιο απάντησαν,
στέκει και τις ρωτάει.
Πού 'ναι το κρύο το νερό,
θέλει να πιει διψάει.

Εκείνες κοκκινήσανε,
τα πρόσωπά τους κρύβουν.
Το Κρυονέρι του 'δειξαν
κι απ' άλλον δρόμο στρίβουν.

Κίνησα να 'ρθω ένα βράδυ

Κίνησα να 'ρθω ένα βράδυ, μ' έπιασε ψιλή βροχή,
τον Θεό παρακαλούσα για να σε βρω μοναχή,
ούτε μοναχή σε βρήκα, ούτε με τη μάνα σου,
μωρ' σε βρήκα στολισμένη με τις φιλενάδες σου.

Πάνω στα πέντε τα Πλατάνια

Πα, μωρέ, πάνω στα πέντε τα Πλατάνια,
πάνω στα πέντε τα Πλατάνια
κι από πέρα απ' τον Άι Γιάννη.

Αντά, μωρέ, αντάμωσα τη Μαριγούλα,
αντάμωσα τη Μαριγούλα
κι έπαθα μεγάλη ζάλη.

Πε, μωρέ, περπατάς βρε Μαριγούλα,
περπατάς και δε μου κρένεις
και φαρμάκια με ποτίζεις.

Μα, μωρέ, Μαριγούλα γιατί φεύγεις,
Μαριγούλα γιατί φεύγεις
προσπερνάς και δεν γυρίζεις.

Σκε, μωρέ, σκέφτομαι βρε Μαριγούλα,
σκέφτομαι βρε Μαριγούλα,
απ' το σπίτι να περάσω.

Και μωρέ, τη μάνα σου να
και τη μάνα σου να πιάσω
να μας δώσει την ευχή της.

Καλώς ανταμωθήκαμε

Καλώς ανταμωθήκαμε εμείς οι ντερτιλήδες,
να κλάψουμε τα ντέρτια μας και τα παράπονά μας,
κι αύριο καλές αντάμωσες όπου θ' ανταμωθούμε.
Στον Άι Διά στον πλάτανο, που 'ναι μια κρύα βρύση,
που 'χουν αρνιά και ψήνουνε και στείρες προβατίνες,
που 'χουν τη Ρίνα που κερνάει, κερνάει όσο να φέξει,
όσο να σκάσ' Αυγερινός, να πάει η Πούλια γιόμα,
και το Φεγγάρι δειλινό κι ο Ήλιος μεσημέρι.

Θέλουν ν' ανθίσουν τα κλαδιά

Θέλουν ν' ανθίσουν τα κλαδιά
κι ο πάγος δεν τ' αφήνει.
Θέλω κι εγώ να σ' αρνηθώ
κι ο πόνος δεν μ' αφήνει.
Αγάπησα κι εγώ μια νια
κι ο κόσμος δεν μ' αφήνει.
Βάτους κι αγκάθια έφαγα
όσο να σ' αγαπήσω,
και τώρα που σ' αγάπησα
πώς να σε παρατήσω;
Να πας να πεις της μάνας σου
να μη με καταριέται,
θα λα την κάμω πεθερά,
θα τη φωνάζω μάνα,
στην κόρη τη μικρότερη,
τη γαιϊτανοφρυδούσα,
με τα μαλλιά της τα ξανθά
και τα ωραία μάτια.

Όλες οι δάφνες

Όλες οι δά-, Τσατσούλα Βγένω, στην πόρτα σου δεν ξαναμπαίνω,
όλες οι δάφνες δάφνες κι όλες οι μαντζουράνες,
όλες φιλί, Τσατσούλα Βγένω, όλες φιλί μου δώσαν.
Όλες φιλί, Τσατσούλα Βγένω, στην πόρτα σου δεν ξαναμπαίνω,
όλες φιλί μου δώσαν κι όλες το μετανιώσαν.
Και μια μικρή, Τσατσούλα Βγένω, στην πόρτα σου δεν ξαναμπαίνω,
και μια μικρή Δαφνούλα, μικρή κι αρχοντοπούλα,
δεν μπορώ να την, Τσατσούλα Βγένω, στην πόρτα σου δεν ξαναμπαίνω,
δεν μπορώ να τη γελάσω, το χεράκι της να πιάσω.

Βρύση μου μαλαματένια

Βρύση μου μαλαματένια πώς βαστάς κρύο νερό,
πώς βαστώ κι εγώ ο καημένος, της αγάπης τον καημό.
Να 'μουν βρύση, να 'μουν στέρνα, να 'μουν γάργαρο νερό,
να σου πλένω τα χεράκια και τον άσπρο σου λαιμό.

Το χελιδόνι και το περιστέρι

Χελιδονάκι θα γενώ να κάτσω στον λαιμό σου,
ή περιστέρι τρυφερό να πετώ στον ωμό σου,
για να φιλήσω την ελιά που 'χεις στο πρόσωπό σου.

Το κλήμα στην αυλή σου

Ανάθεμα που φύτευε το κλήμα στην αυλή σου
και φούντωσε η πόρτα σου και μπορώ να βλέπω.
Έβγα στο παραθύρι σου, κρέμασε τα μαλλιά σου,
και φτιάσε σκάλα ν' ανεβώ, σκαλίδια να πατήσω,
να σου φιλήσω τον λαιμό με τη χρυσή ελιά σου.

Πλατύφυλλε βασιλικέ

Πλατύφυλλε βασιλικέ
σγουρή μου μαντζουράνα,
στολίδια είστε στην αυλή,
στη διπλανή βεράντα.

Την αυγούλα με δροσιά,
όμορφα μοσχοβολάτε,
στον ήλιο πως αστράφτετε
και πώς λαμποκοπάτε.

Ξανθομαλλούσα γαλανή,
βγαίνει και σας ποτίζει,
σκύβει, χαϊδεύει τ' άνθη σας
και σας μοσχομυρίζει.

Πότε και πότε στα κρυφά,
την πόρτα μου κοιτάζει,
δένει το μαντίλι της
κι ακούω να αναστενάζει.

Ντρέπομαι να της μιλήσω,
δυο κουβέντες να της πω,
δεν ξέρω πώς να αρχινήσω,
να μην παρεξηγηθώ.

Πώς να της το πω

Την ημέρα δεν κοιμούμαι και το βράδυ περπατώ,
και το βράδυ περπατώ μ' ένα όμορφο κορίτσι.

Να το φιλήσω ντρέπομαι, να της το πω φοβούμαι,
να την αφήσω αμίλητη, ταχιά γελάει μ' εμένα.

Να πάω σε κρασοπουλειό, να πιω και να μεθύσω,
για να διαβώ στην πόρτα της να της το πω τραγούδι.

Αν είσαι με τη μάνα σου, κάτσε και χάιδεψέ με,
κι αν είσαι με τον άνδρα σου, με γεια σου με χαρά σου.

Όλη τη νύχτα περπατώ

Όλη τη νύχτα περπατώ
με ένα όμορφο κορίτσι
να το φιλήσω ντρέπομαι
να της το πω φοβούμαι.
να διάβω από την πόρτα της
να της το τραγουδήσω.
Κόρη μ' αν κοιμάσαι ξύπνησε
κι αν κάθεσαι, έβγα δεξ με,
για να σου πω τον πόνο μου
ο δόλιος πως κρατιέμαι.

Ποιος έλατος βαστάει νερό

Ποιος έλατος βαστάει νερό, μωρέ Κώστα,
Κωνσταντή, λεβέντη Κώστα, γιε μ' και ποια κορφή το χιόνι;
Ποιος έχει αγάπη στην καρδιά, μωρέ Κώστα,
Κωνσταντή, λεβέντη Κώστα, και δεν τη φανερώνει.
Εγώ έχω ντέρτι στην καρδιά, μωρέ Κώστα,
Κωνσταντή, λεβέντη Κώστα, και δεν το φανερώνω,
να μην το μάθει η μάνα μου, μωρέ Κώστα,
Κωνσταντή, λεβέντη Κώστα, μην το μάθει ο αδερφός μου.

Ντέρτι της αγάπης

Με βλέπετε που τραγουδώ και λέτε δεν χολιάζω.
Ντέρτι είχα στην καρδιά κι απόχτησα μαράζι.

Για μια γειτονοπούλα μου, μιας χήρας θυγατέρα,
που 'χει το μάτι σαν ελιά, το φρύδι σαν γαιτάνι.

Να τη φιλήσω ντρέπομαι, να της το πω φοβούμαι,
να βάλω και προξενητή, ίσως και να αποτύχω.

Στέκομαι, διαλογίζομαι κι ατός μου το θαυμάζω

Στέκομαι, διαλογίζομαι κι ατός μου το θαυμάζω
πώς δε ραγίζουν τα βουνά, όταν αναστενάζω;
Τρεις μέρες αν δε μη σε δω, τον νου μου δεν τον είχα,
και τώρα το θαυμάζομαι, πως λείπεις μέρα – νύχτα.
Ας ήρθαν τώρα να μου πουν, κόρη καλώς τα δέχτεις.
Στα καλαμάκια στέκεται ο νιος οπ' απαντέχεις.
Διάκο μου τα μαλλάκια σου ψηλά 'ναι σαν μετάξι,
και η μια σου τρίχα γίνεται μαχαίρι να με σφάξει.
Αν πάγω και στην εκκλησιά, δεν πάγω για ν' αγιάσω,
πάγω για το πουλάκι μου, να το καλογολιάσω.

Πέρδικα μωρ' πέρδικα

Πέρδικα μωρ' πέρδικα
πώς περπατάς λεβέντικα,
τρελαίνεις όλο τον ντουινιά,
σε τούτη εδώ τη γειτονιά.

Έτσι τρελαίνομαι κι εγώ,
για τον δικό σου τον καημό,

θα στήσω βρόχια στα βουνά,
για να σε πιάσω μια φορά.

Και ξανά δεν θα σ' αφήσω,
μόνος μου θα σε κρατήσω,
θα σε βάλω σε κλουβί,
να κελαηδάς κάθε πρωί.

Θα σε πάω στο περιβόλι
και θα σε ζηλεύουν όλοι,
να κάνεις σκέρτσα να κάνεις νάζι,
να τους τρώει το μαράζι.

Διψούν οι κάμποι για νερό

Διψούν οι κάμποι για νερό
και τα βουνά για χιόνια,
και τα γεράκια για πουλιά,
κι εγώ, βλάχα μ', για σένα.
Σέρνουν τα πόδια σου δροσιά
και τα μαλλιά σου μόσχο,
σέρνουν τα πασουμάκια σου
του Μάη τα λουλούδια.
Το χέρι σου το παχουλό,
το κοντυλογραμμένο,
να το είχα για προσκέφαλο
τρεις μέρες και τρεις νύχτες,
οι μέρες να ήταν του Μαγιού
κι οι νύχτες του Γενάρη.
Να σε χορτάσω φίλημα,
να σε χορτάσω αγκάλες.

Τα χιόνια

Λιώσαν τα χιόνια, λιώσανε, Μπирμπίλη μου,
κι εμείς δεν ανταμώσαμε, Μπирμπίλη μου,
όι, όι, κυρά Βασιλική, όι, όι, μποτίλια με ρακή.
Τα χιόνια τα έλιωσε η βροχή, Μπирμπίλη μου,
κι εγώ κοιμάμαι μοναχή, Μπирμπίλη μου,
όι, όι, κυρά Βασιλική, όι, όι, μποτίλια με ρακή.
Τα χιόνια τα έλιωσε ο καιρός, Μπирμπίλη μου,
κι εσύ κοιμάσαι μοναχός, Μπирμπίλη μου,
όι, όι, κυρά Βασιλική, όι, όι, μποτίλια με ρακή.

Τα μαλλιά σου ρούσα ρούσα

Τα μαλλιά σου ρούσα ρούσα
μ' άναψαν φωτιά κι αγκούσα,
τα μαλλιά σου τέλι τέλι,
η καρδιά μ' εσένα θέλει,
τα μαλλιά σου κι ο λαιμός σου
μ' έφεραν στον ορισμό σου.
Ρίξε τα μαλλιά σου πίσω,
να έρθω για να σε φιλήσω.
Ρίξε τα μαλλιά σου εμπρός,
να 'ρθω για να μπω γαμπρός.

Νεράντζι από τη νεραντζιά

Να είχα νεράντζι, ρόιδο μου,
να είχα νεράντζι να 'ριχνα,
να είχα νεράντζι να 'ριχνα, ρόιδο μου,
στο πέρα παραθύρι,
Να τσάκιζα τον μαστραπά, ρόιδο μου,

που έχει το καριοφίλι.

Κι ο μαστραπάς τσακίστηκε, ρόιδο μου,
το καριοφίλι εχύθη.

Για σε το λέγω, αγάπη μου, ρόιδο μου,
που 'σαι στο παραθύρι.

Όλη την ημέρα

Όλη την ημέρα και το βράδυ βράδυ
τον ήλιο φωνάζει και τον παραγγέλνει.

-Στάσου, ήλιε, στάσου, στάσου κομματάκι,
για να σεργιανήσω το περιβολάκι.

Να δω μαυρομάτες και καγκελοφρύδες.

Όλες με τα μάτια μ' έκαναν κομμάτια,
κι όλες με τα φρύδια μ' έκαναν κοψίδια,
κι όλες με το στόμα μ' έριξαν στο στρώμα.

Από τα μικρά μου χρόνια θ' αρχινήσω

Από τα μικρά μου χρόνια θ' αρχινήσω,
όλα μου τα ντέρτια θα σας τα ομολογήσω.

Όταν ήμουν δώδεκα χρονών παιδάκι,
πότιζα τις όμορφες πικρό φαρμάκι.

Όλες με τα μάτια μ' έκαμαν κομμάτια,
όλες με τα φρύδια μ' έκαναν κοψίδια,
όλες με το ρούσο φέσι με εκόψαν μες στη μέση.

Αι ντουινιά, αί ντουινιά μου,
δεν σε χόρτασε η καρδιά μου.

Αι ντουινιά μου, παινεμένε,
δεν σε χόρτασα, καημένε.

Σαράντα βρύσες με νερό

Σαράντα βρύσες με νερό
κι εξήντα δυο πηγάδια,
δεν μου τη σβήνουν τη φωτιά,
που έχω στα φυλλοκάρδια.
Εξήντα μήνες σ' αγαπώ,
που κάνουν πέντε χρόνια,
να είχα φυτέψει λεμονιά
θα έκανε λεμόνια.

Τι έχεις Ρήνα κι αρρωσταίνεις

Τι έχεις Ρήνα κι αρρωσταίνεις κι όλο δένεις τον λαιμό,
και δεν βγαίνεις να σε δω, του διαβόλου θηλυκό.
Σου είπα πέταξε τη ρόκα, και μη φτιάχνεις τα προικιά,
κόρη του παπά θα σε κλέψω μια βραδιά.
Σε παντρεύει η ομορφιά σου, τα σγουρά σου τα μαλλιά,
κόρη του παπά, θα σε κλέψω μια βραδιά.

Κόρη μ', που είσαι στον αργαλειό

Κόρη μ', που είσαι στον αργαλειό
υφαίνεις, ξεϋφαίνεις, κι όλο εμένα με μαραίνεις.
Υφαίνεις τα ψιλά πανιά,
υφαίνεις τα λαχούρια, γεια σου αγάπη μου καινούργια.
Κι εγώ σε καταράστηκα,
κόρη μ', να τσακιστεί τ' αντί, να ραϊστεί το χτένι,
που όλο εμένα με μαραίνει.
Και να κοπούν πολλές κλωστές,
να δένεις, να ξεδένεις, που όλο εμένα με μαραίνεις.

Μοσχοβολάει η γειτονιά

Μοσχοβολάει η γειτονιά
από τα γιασεμιά σου,
από τις μαντζουράνες σου
και τα βασιλικά σου.

Ξημέρωμα σηκώνεσαι,
σκαλίζεις και ποτίζεις,
μαραίνεις την καρδούλα μου,
τη σπάζεις, τη ραγίζεις.

Σε βλέπω απ' το παράθυρο,
κοιτάω και καμαρώνω,
να σου μιλήσω ντρέπομαι
σαν το κεράκι λιώνω.

Αχ, και να γινότανε,
να 'ρθω να σε βοηθήσω,
κι όπως θα σκύβεις καταγής,
να σε γλυκοφιλήσω.

Μια όμορφη γειτόνισσα

Μια όμορφη γειτόνισσα, με τρέλανε η δαιμόνισσα.
Τρεις χρόνους δεν κοινώνησα, εγώ για τη γειτόνισσα,
κι άλλους τρεις δεν κοινωνώ, για τον δικό της τον καημό.
Τρεις χρόνους που την αγαπώ και ντρέπομαι να της το πω.
-Σύρε, μάνα μ', και πες της το, κρυφά κουβέντιασέ της το.

Παίρνει κι αυτή τη ρόκα της, πάει χτυπάει την πόρτα της.
-Κόρη μ', ο γιος μου σ' αγαπεί και ντρέπεται να σου το πει.

Κυρά Βγένω

Μωρή Βγένω, κυρά Βγένω, μες στην πόρτα σου διαβαίνω.
Μες στην πόρτα σου διαβαίνω, το σκυλί σου μ' αλυχτάει.
Το σκυλί σου μ' αλυχτάει, κι ο άνδρας σου με πολεμάει.
Ρίξε το σκυλί σου κάτω, και τον άνδρα σου στον λάκκο.
Κάμε το σκυλί σου ζάπι, και τον άνδρα σου χασάπη.
Ρίξε τα μαλλιά σ' τσιοπίσω, να σε δω να σε γνωρίσω.
Ρίξε τα μαλλιά σ' τσιμπρός, για να 'ρθω να μπω γαμπρός.

Τα δυο σου μάτια μ' έκαμαν

Τα δυο σου μάτια μ' έκαμαν
τον ύπνο μου να χάσω,
μες στο σκοτάδι τριγυρνώ.
κοντά στη γειτονιά σου.

Τέτοια μάτια στρογγυλά,
δεν ξανάειδα πουθενά,
δεν ξανάειδα πουθενά,
τέτοια μάτια στρογγυλά.

Πίσω απ' το παράθυρο
στέκεις και μ' αγναντεύεις.
Χαμογελάς και χαίρεσαι,
θέλεις να με παιδεύεις.

Τα ματάκια σου τα δυο,
μ' έχουν κάνει ρημαδιό,
μ' έχουν κάνει ρημαδιό,
τα ματάκια σου τα δυο.

Εγώ κακία δεν κρατώ,
ούτε και σου θυμώνω,

χαίρομαι να σε κοιτώ
και να σε καμαρώνω.

Αυτά τα μάτια θα με φάνε,
πονηρά όπως κοιτάνε,
πονηρά όπως κοιτάνε,
αυτά τα μάτια θα με φάνε.

Ο βάτος έχει την οργή

Ο βάτος έχει την οργή, μάνα μου καλή μου μάνα,
χλωρός – ξερός μπερδεύει.
Κι όποιος μ' αγάπη μπερδευτεί, μάνα μου καλή μου μάνα,
ξεμπερδεμούς δεν έχει.
Έτσι μπερδεύτηκα κι εγώ, μάνα μου καλή μου μάνα,
με μια γειτονοπούλα,
που 'χει τα μάτια σα ελιές, μάνα μου καλή μου μάνα,
τα φρύδια σαν γαϊτάνι,
και τα σγουρά της τα μαλλιά, μάνα μου καλή μου μάνα,
σαράντα πέντε πήχες.

Έχεις στο μάγουλο ελιά

Έχεις στο μάγουλο ελιά,
στα δυο σου χείλη τα φιλιά.

Την αγάπη σου κρυμμένη,
στην καρδιά σου ριζωμένη,
στην καρδιά σου ριζωμένη,
την αγάπη σου κρυμμένη.
Αυτή η ελιά σε ομορφαίνει,
το φιλί σου σε γλυκαίνει.

Η αγάπη είναι βαριά,
κλειδωμένη στην καρδιά,
κλειδωμένη στην καρδιά,
η αγάπη είναι βαριά.

Θέλω να σβήσω την ελιά,
με μια μονάχα πινελιά.

Και να γράψω το όνομά μου,
να 'χω τα φιλιά δικά μου,
να 'χω τα φιλιά δικά μου,
και να γράψω το όνομά μου.

Έλα να ζήσουμε μαζί
σαν δυο πουλάκια σε κλουβί.

Έλα να ζευγαρωθούμε,
τη ζωή μας να χαρούμε,
τη ζωή μας να χαρούμε,
έλα να ζευγαρωθούμε.

Μέρα – νύχτα μεθυσμένος

Μέρα – νύχτα μεθυσμένος
και με πόνο στην καρδιά
ξενυχτούσα, ξαγρυπνούσα
για της κόρης τον σεβντά.

Το κορίτσι σαν κυρά μου
με τη μαύρη την ελιά
θα το πάρω, θα το κλέψω
και ας με βάλουν στον Καλιά.

Μια περδικούλα αντάμωσα

Μια περδικούλα αντάμωσα,
την είδα και βαλάντωσα.

Στη βρύση πάει για νερό,
να της μιλήσω δεν μπορώ.

Τη μεσούλα της λυγίζει
και η καρδούλα μου ραγίζει.

Απ' την πόρτα μου περνάει,
σκύβει και χαμογελάει.

Μπαινοβγαίνει στο μπαλκόνι,
και τους νιους τους μαραζώνει.

Χαίρεται και καμαρώνει,
όταν την κοιτάζουν όλοι.

Μάνα, θα στείλω προξενιό,
το σκέφτομαι μα τον Θεό,

Για να την κάμω ταίρι μου,
κορόνα και αστέρι μου.

Ένα παλικαράκι ρούσο κι όμορφο

Ένα παλικαράκι ρούσο κι όμορφο
καβάλα περπατούσε και συλλογίζονταν,
και με τον νου του λέει, να είχα πρόβατα,
να είχα και χίλια γίδια, να ήμουν τσέλιγκας,
να είχα κι ένα αμπέλι, να έκανα κρασί,
να είχα τη Βαγγελίτσα, να την εκέρναγα.

Για τε σένα

Για τε σένα, για τε σένα πάνω κι έρχομαι στα ξένα.
Για τε σένα, μαυρομάτα, πίνω τα ντολιά γιομάτα.
Για τε σένα κι όχι άλλον, έβαλα σεβντά μεγάλο.
Για σένα, ρούσα ,’ και ξανθή, με βάλανε στη φυλακή.

Χάιδω

Χάιδω, Χάιδω, ντελή Χάιδω, ποιος σου το είπε δε σε θέλω
κι έβαλες τα λερωμένα και τα λερωφορεμένα.
Ρίξ’ τα κάτω τα καημένα κι έλα, Χάιδω, με τε μένα,
να σε ντύσω γκαντουφένια, γκαντουφέδες κι αλατζιάδες.

Χάιδω – Παραλλαγή

Μωρή Χάιδω, ντελη-Χάιδω, ποιος σου το ’πε δεν σε θέλω,
κι έβαλες τα λερωμένα και τα λερω-φορεμένα;

Ρίξ’ τα κάτω τα καημένα, κι έλα, Χάιδω μ’ εμένα,
να σε ντύσω γκαντιφένια, γκαντιφένια, μεταξένια.

Θα πουλήσω και τ’ αρνιά, να σου πάρω και φλουριά.
Θα σου πάρω και τιρτίρια, για να πας στα πανηγύρια.

Και με τα χρυσά φλουριά θα τρελαίνεις τα παιδιά.
Με τους χρυσούς τους φιόγκους θα ζουρλαίνεις τους γερόντους.

Έλα, Χάιδω, μ’ εμένα, θα περνάς χαριτωμένα.
Το ψωμί θα στο κλειδώνω και στο ξύλο θα σε στρώνω.

Έλα, Χάιδω, μ’ εμένα, θα περνάς χαριτωμένα.
Θα πουλήσω και τα γάστρα, να σε κάνω ξίκι, πάστρα.

Περδικοπούλα περδικομάτα

Χωριατοπούλα ζηλεμένη, χωριατοπούλα περδικομάτα,
χωριατοπούλα περδικομάτα τρέλανεσ πολλών τα νιάτα.
Φλόγα μου βάζεις μες στην καρδιά μου, όταν περνάς τη γειτονιά μου.
Τα δίχτυα ρίχνω τη ζηλεμένη, τα δίχτυα ρίχνω για να σε πιάσω,
τα δίχτυα ρίχνω πρωί και βράδυ, να σε πετύχω μες στο σκοτάδι.

Τα δίχτυα τα μεταξωτά

Μια περδικούλα έβγαινε απ' το λουτρό λουσμένη,
κι εκεί την εχαιρέτησα κι εκείνη δεν μου κρένει.
Να στήσω βρόχια στα βουνά και ξόβεργα στους κάμπους,
τα δίχτυα τα μεταξωτά στις μαρμαρένιες βρύσες,
να πά' η πέρδικα για νερό, να μπερδευτεί στα δίχτυα.
Καλώς τήνε την πέρδικα, κι αν έκαμε τον κόπο,
όπου 'ρθε και νοστήμησε τον έρημο τον τόπο.

Σ' αυτό το στήθος το μαρμαρένιο

Σ' αυτό το στήθος το μαρμαρένιο πώς να βρεθεί,
μια λεμονίτσα με τα λεμόνια να ριζωθεί;
Περιβολάρης και μπαχτσεβάνης θε να γινώ,
της λεμονίτσας τα δυο λεμόνια να τα φιλώ.
Μερτσάνι χείλη, λαιμός κρυστάλλι, αχ λαχταρώ,
αυτό το στήθος το μαρμαρένιο που τρέχει γάλα κρύο νερό.

Ο ήλιος με τα σύννεφα

Ο ήλιος με τα σύννεφα σαν τον τροχό γυρίζει
κι εμένα η αγάπη μου όλο τη φοβερίζει.
Που εγώ για χείλη κόκκινα, που εγώ για μαύρα μάτια,
που εγώ για την αγάπη μου δυο βόλτες θε να πάρω,
και με τις βόλτες μου τις δυο την κόρη θα πλανέψω.

Δασκάλισσα σκόλασε την Ελένη

Δασκάλισσα, δασκάλισσα σκόλασε την Ελένη,
γιατί είναι Σαββατόβραδο και η ψυχή μου βγαίνει.
Δασκάλισσα, δασκάλισσα σκόλασε και αποκρίσου
και έμπα μες στην καρδούλα να δεις τον εραστή σου.
Βρυσούλα πεντεκάναλη, νερό μου χαϊδεμένο,
αγγελικό μου πρόσωπο, τι στέκεις μαραμένο.
Περνάς και δεν με χαιρετάς, χαρά στην περηφάνια,
σαν να βαστάν στα χέρια σου βασιλικά φερμάνια.
Περνάς και δεν με χαιρετάς, βαριέσαι να μιλήσεις,
έναν λόγο απ' τα χείλη σου, να μας παρηγορήσεις.

Μια περδικούλα ξέβγαινε

Μια περδικούλα ξέβγαινε από λουτρό λουσμένη,
κι εγώ την εχαιρέταγα, της κρένω δε μου κρένει.
Κρένε μ', αγάπη μ', κρένε μου, κρένε μου πέρδικά μου,
ταχιά θε να 'ρθει ο καιρός, να θες και να μη θέλω.

Το κλήμα που 'χεις Μάρω στην αυλή

Το κλήμα που 'χεις Μάρω στην αυλή,
το κλήμα θέλει κλάδεμα πρωί και μεσημέρι,
και το κορίτσι φίλημα, να μη μας κοροϊδεύει.
Εσύ να γένεις, Μάρω μ', λεμονιά κι εγώ να γίνω κλήμα,
να περιπλέξουμε τα δυο, να γίνουμε ένα σώμα.

Δυο μαύρα μάτια αγαπώ

Δυο μαύρα μάτια αγαπώ,
σταμάτα ήλιε να στο πω.
Που 'χουν του βουνού τη χάρη

και τη λάμψη από φεγγάρι.
Δυο μαύρα μάτια αγαπώ,
σταμάτα ήλιε να στο πω.
Με δυο χείλη φλογισμένα
και δυο μάτια ερωτευμένα.
Δυο μαύρα μάτια αγαπώ,
το έμαθε όλο το χωριό,
κι απ' την πλατεία σαν περνώ,
οι λεβέντες με καμάρι
λένε, γεια σου, παλικάρι.

Εγώ για χείλη κόκκινα

Εγώ για χείλη κόκκινα, εγώ για μαύρα μάτια,
εγώ για την αγάπη μου, γίνομαι δυο κομμάτια.
Για μαύρα μάτια χάνομαι, για γαλανά πεθαίνω,
για τα δικά σου τα γλαρά, σκίζω της γη και μπαίνω,
σκίζω τη γη και μπαίνω, στον Άδη κατεβαίνω.

Να 'χα νεράντζι

Να 'χα νεράντζι στο πέρα παραθύρι,
να τσάκιζα τον μαστραπά που έχει το καρνοφύλλι.
Για σε το λέω, αγάπη μου, πού είσαι στο παραθύρι.
Το μαντιλάκι που κεντάς, εμένα να το στείλεις,
και μην το στείλεις μοναχό, παρά με την κυρά του.
Κι η κόρη το παράκουσε και μοναχό το στέλνει.
Στα γόνατά του το άπλωσε και το συχνορωτάει.
-Για πες μου, μαντιλάκι μου, αν μ' αγαπά η κυρά σου.
-Οντας σε συλλογίζεται και σε καλοθυμάται,
σαν θάλασσα βουρλίζεται, σαν κύμα δέρνει ο νους της,
σαν το ψαράκι του γιαλού βροντοχτυπάει η καρδιά της.

Όντας σε βλέπει και περνάς κι ακούει τη λαλιά σου,
πηδάει από τον τόπο της και ροδοκοκκινίζει,
όντας αργήσκει να σε δει στέκεται μαραμμένη,
κι όπου κι αν στέκει μοναχή κλαίει κι αναστενάζει.

Εκεί ψηλά στα όρη

Εκεί ψηλά στα όρη βόσκουνε πρόβατα,
χορεύουν βλαχοπούλες με τ' ασπροζώναρα.
Ποποπο, ποια είναι αυτή με το γαρίφαλο στ' αφτί,
ποποπο, τρομάρα της να μην το μάθει η μάνα της.
Χορεύει και μια βλάχα, νεράιδα στα βουνά,
αυτή μου έχει κάψει, μανούλα, την καρδιά.
Ποποπο, ποιες είν' αυτές, φορούσαν κεντηστές ποδιές,
ποποπο, τρομάρα τους να μην το μάθει η μάνα τους.
Στις βλάχικες καλύβες, στα κρύα τα νερά,
χορεύουν τα κορίτσια γεμάτα λεβεντιά.
Ποποπο, τη φίλησα και δεν της το μαρτύρησα.

Η Βλαχούλα

Βλαχούλα εροβόλαγε από ψηλή ραχούλα.
Φέρνει τη ρόκα γνέθοντας, τ' αδράχτι της γιομάτο
κι αγόρος την καρτέρησε σε ένα στενό σοκάκι.
-Βλαχούλα μ' πού θε να 'ρχεσαι και πού θε να κοπιάσεις;
-Από τη μάνα μου έρχομαι, στα πρόβατα πηγαίνω,
πάω να φέρω το ψωμί, τσαρούχια του τσοπάνου.
-Βλαχούλα μ' δώσ' μας το φιλί, δώσ' μας τα μαύρα μάτια.
Πώς να στο δώσω το φιλί, το πώς τα μαύρα μάτια.
Πού θέλω γίνω παπαδιά, να μου φιλούν το χέρι;
-Βλαχούλα μ' δώσ' μας το φιλί, δώσ' μας τα μαύρα μάτια,
Κι εγώ παπάς θέλω γινώ να μου φιλούν το χέρι.

Μωρή πικραμένη γλώσσα

Μωρή πικραμένη γλώσσα
άνοιξε πες μας καμπόσα
όσα ξέρεις κι άλλα τόσα,
Τον καιρό που σ' αγαπούσα
μωρ' στα ξένα περπατούσα
και τις όμορφες κοιτούσα,
ποια ήταν άσπρη, ποια ήταν ρούσα,
ποια ήταν γαϊτανοφρυδούσα,
μια φορά να τη φιλούσα
κι ύστερα να ξεψυχούσα.

Ο καλόγερος

Από μικρός ορφάνεψα, με βάγια μ' αναθρέψαν,
σε μοναστήρι μ' έβαλαν, καλόγερος να γίνω.
Είκοσι χρόνους έκαμα μέσα στο μοναστήρι,
κι ασκητικά κοιμήθηκα χρόνους τριανταπέντε.
Ποτέ μου δεν πλανήθηκα για τον απάνω κόσμο.
Και μια λαμπρή, μια Κυριακή, μια επίσημη ημέρα,
προσκυνητή με στείλανε σ' έν' άλλο μοναστήρι.
Είδα γυναίκες όμορφες, κορίτσια στον καιρό τους,
ξανθή κόρη με πλάνεψε και θέλω να την πάρω.
Ποδοπατώ τα ράσα μου, βγάνω τα φυλαχτά μου.
Σύρτε σταυροί στον ουρανό και στ' άγια μοναστήρια,
κι εγώ θε να στεφανωθώ την κόρη που αγαπάω.

Πρωτομαγιά μου τα 'ριζες

Πρωτομαγιά μου τα 'ριζες και με μάγεψες,
και μ' έχεις κάνει μικρούλα μου, και μ' έχεις κάνει σαν τρελό,

και μ' έχεις κάνει σαν τρελό και δεν μπορώ να κοιμηθώ.
Θα 'ρθω μια μέρα, μικρούλα μου, θα 'ρθω μια μέρα να σε δω,
θα 'ρθω μια μέρα να σε δω στο αγαπημένο σου χωριό.
Στη μάνα σου, μικρούλα μου, στη μάνα σου θα σε γυρέψω,
στη μάνα σου θα σε γυρέψω κι αν δε θελήσει, θα σε κλέψω.

Της μαύρης κότας τα φτερά

Της μαύρης κότας τα φτερά θε να τα κάνω φορεσιά,
να βάλω να περάσω, την καρδούλα σου να κάψω.
Να μην περάσεις από εδώ, γιατί θα γίνει φονικό.
Αχ, θα περάσω και δεν θα λογαριάσω,
κότα μου, κοτούλα μου, μικρή πουλακιδούλα μου.

Βεργούλα μου

Όλες οι βέ-, βεργούλα μου,
όλες οι βέργες είναι εδώ
και μια βέ-, βεργούλα μου,
και μια βέργα δεν είν' εδώ.
Πάει στη βρύ-, βεργούλα μου,
πάει στη βρύση για νερό.
Πάνω κι εγώ, βεργούλα μου,
πάνω κι εγώ κατόπι της,
να της θολώ- βεργούλα μου,
να της θολώσω το νερό,
να της τσακί-, βεργούλα μου,
να της τσακίσω το σταμνί,
να πάει στη μά-, βεργούλα μου,
να πάει στη μάνα τς αδειανή.

Βεργούλα μου - Παραλλαγή

Όλες οι βέργες είναι 'δώ
κι η αγάπη μου, βεργούλα μου,
κι η αγάπη μου δεν είναι 'δώ,
πήγε στη βρύ-, βεργούλα μου
πήγε στη βρύση για νερό.
Πήγα κι εγώ, βεργούλα μου
πήγα κι εγώ να πιω νερό.
Να της θολώ-, βεργούλα μου
να της θολώσω το νερό,
για να την πια, βεργούλα μου
για να την πιάσεις η νύχτα εδώ.
Να τη μαλώ-, βεργούλα μου
να τη μαλώσει η μάνα της.
Για να τη δεί-, βεργούλα μου
για να τη δείρει ο Τάτος της.

Θα 'ρθω να σε πάρω

Μόλις κοιμηθεί το κύμα,
θα ρίξω το πρώτο βήμα.
Θα 'ρθω να σε πάρω,
δεν αντέχω άλλο.
Όταν κρυφτεί το φεγγάρι,
ξύπνησε και το καμάρι.
Όταν δροσίσουν τα χόρτα,
άνοιξε, κυρά, την πόρτα.
Ο, γραμμένο χελιδόνι,
έβγα έξω στο μπαλκόνι.
Γιατί θα 'ρθω να σε πάρω,
θα 'ρθω, δεν αντέχω άλλο.

Για δείτε το μαργιόλικο

Για δείτε το μαργιόλικο, το αναθεματισμένο,
πώς σέρνει το, άι, Μαρουσιώ μου, άι,
φεσάκι του σαν να είναι μεθυσμένο,
κι αυτό δεν είν', άι, Μαρουσιώ μου, άι,
από κρασί, δεν είναι μεθυσμένο,
η αγάπη το, άι, Μαρουσιώ μου, άι,
βαλάντωσε κι είναι βαλαντωμένο.
Σαράντα κί-, άι, Μαρουσιώ μου, άι,
κίτρινα φλωριά σε μια κλωστή ραμμένα,
για πάρ' τα κι, άι, Μαρουσιώ μου, άι,
κι έλα μια βραδιά κι ένα Σαββάτο βράδυ.
Τούτος ο ά-, άι, Μαρουσιώ μου, άι,
ο άσπρος σου λαιμός και τα γλαρά μου μάτια,
για σένα και, άι, Μαρουσιώ μου, άι,
τους όμοιους σου δεν γίνονταιπραμάτεια.

Έλα μαυρομάτα έλα

Πέρα σ' εκείνο το βουνό,
κοντούλα, τι με μάρανες,
που είναι ψηλό και μέγα,
έλα, μαυρομάτα, έλα.
Κι από την, κι αμάν αμάν,
κι από την πίσω τη μεριά
κλήμα ήταν φυτρωμένο,
έλα, μαυρομάτα, έλα.
Κάνει, σταφύ- κι αμάν αμάν,
κάνει σταφύλια κόκκινα,
κρασάκι σαν το αίμα,
έλα, μαυρομάτα, έλα.

Αχειλάκι μου γραμμένο

Αχείλι μου, μελαχρινό,
εγώ για σένα θα γίνω.
Αχειλάκι μου, γραμμένο,
εσύ μ' έχεις τρελαμένο.
Έχασα το μαντίλι μου,
καημό πο 'χουν τα χείλη μου.
Ο ν' Αντών', μωρέ ν' Αντών',
ω, πίνοντας το κρασί.
Πίνοντας να μου το δώσει,
γιατί θα το μετανιώσει.

Το ποδαράκι

Μ' έδειραν και με μάλωσαν και μου είπαν να μη βγαίνω,
τη ρούγ' αυτή να μη διαβώ, νύφη προτού να γένω.
-Γιατί, γιατί να μη διαβώ, γιατί να μην περάσω;
Εμένα η μάνα μ' έστειλε τριαντάφυλλα να μάσω.
Στη σκάλα η κόρη επάτησε για να μπει στο κηπάρι,
κι εκεί τ'ς εφάνη το βρακί και τ' άσπρο ποδαράκι.
Το παλικάρι βλέποντας, πόδι ζωγραφισμένο,
δίχως ρακί, δίχως κρασί, μεθάει το καημένο,
μεθάει και τρελαίνεται κι από τον νου του βγαίνει,
στάμνες νερό του χύνουνε κι η γνώση του χαμένη.

Επιθυμία

Στο Κάιρο αρρώστησα, στα Γιάννενα θα γιάνω,
στην άκρη στο Καπέσοβο θα πέσω να πεθάνω,
να πάτε να με θάψετε στης Όλγας μου το σπίτι,
για να περνάει η Όλγα μου να με πατάει στα στήθη.

-Μωρή Καπεσοβίτισσα, του Λία θυγατέρα,
συ μ' έκανες κι αρνήθηκα και μάνα και πατέρα.
Καπέσοβο, Καπέσοβο, όσο μικρό κι αν είσαι,
έχεις κορίτσια όμορφα, καθόλου μη φοβήσαι.

Ο σεβντάς

Αχ, μωρά σεβντά, καρασεβντά,
πώς μ' έχεις καταντήσει τον δόλιο,
πώς μ' έχεις καταντήσει,
είκοσι δυό χρονών παιδί,
στα μαύρα μ' έχεις ντύσει.
Από σεβντά δεν ήξερα,
δεν ήμουν μαθημένος.
Αχ, σεβντά μου, αχ, σεβντά μου
δεν σε χόρτασε η καρδιά μου.
Αχ, σεβντάδες, ήταν δώδεκα
κι ένας ήταν περίσσιος,
σαν τον σεβντά του κοριτσιού
δεν είναι ο παιδιακίσσιος.
Αχ, σεβντά μου, αχ, σεβντά μου
ζωντανή ξεχωρισιά μου.

Έρχομαι από τα ξένα

Έρχομαι από τα ξένα κούκλα μου μόνο για σένα
έρχομαι να σε ανταμώσω δυο φιλάκια να σου δώσω.
Έφυγα από παιδάκι και έχω πιει πολύ φαρμάκι
τρένο πιάνω, τρένο αφήνω και δεν ξέρω τι θα γίνω.

Ο σεβντάς - Παραλλαγή

Αχ, μωρέ σεβντά και καρασεβντά, πώς μ' έχεις καταντήσει,
τον μαύρον, αχ, πώς μ' έχεις καταντήσει;
Αχ, είκοσι δυο χρονών παιδί στον Άδη θα με στείλεις,
τον μαύρον, αχ, στον Άδη θα με στείλεις.
Τον σεβντά μου ν' αποχτήσεις και τρελή να καταντήσεις.
Αχ, όποιος δεν ξέρει από σεβντά, εμένα να ρωτήσει,
τον μαύρον, αχ, εμένα να ρωτήσει,
αχ, να πάρει μαύρη κλειδωνιά το σπίτι του να κλείσει,
τον μαύρον, αχ, το σπίτι του να κλείσει.
Αχ, σεβντά μου, αχ, σεβντά μου, δεν σε χόρτασε η καρδιά μου.
Αχ, όποιος δεν ξέρει από σεβντά, δεν ξέρει ν' αγαπήσει,
τον μαύρον, αχ, δεν ξέρει ν' αγαπήσει,
δώσ' του πέντ – έξι πρόβατα να πάει να τα βοσκήσει,
τον μαύρον, αχ, να πάει να τα βοσκήσει.
Αχ, σεβντάδες είναι δώδεκα, και ντέρτια δεκαπέντε,
τον μαύρον, αχ, και ντέρτια δεκαπέντε.
Αχ, με γέρασαν αχ, δυο πράγματα,
αχ, σεβντάδες και γεράματα,
Αχ, σεβντά μου, αχ σεβντά μου, δεν σε χόρτασε η καρδιά μου.
Τον σεβντά μου ν' αποχτήσεις και τρελή να καταντήσεις.

Τέτοια τύχη οργισμένη

Τέτοια τύχη οργισμένη
και ζωή τυραννισμένη,
τέτοια νιάτα πικραμένα,
ποιος τα 'χει ωσάν κι εμένα;

Τα δικά σου τα σεργιάνια,
είν' καθημερινά τυράννια.

Οι δικοί μου οι γλεντσέδες
είναι ντέρτια και σκεντσέδες.

Μες στη συλλογή νταλντίζω,
και τα ντέρτια μου σαϊτίζω,
συντροφιά έχω τη λύπη,
και από την καρδιά δεν λείπει.

Και τα μαύρα δάκρυά μου
είναι η παρηγοριά μου.
Όποιος δει το πρόσωπό μου,
δεν γνωρίζει τον καημό μου.

Μα η καρδίτσα μου το ξέρει,
σαν τι πόνους υποφέρει.
Αν η τύχη είναι ο οχτρός μου,
τέλος Χάρος είν' γιατρός μου.

Γιατρέ μου, σε παρακαλώ

Γιατρέ μου, σε παρακαλώ,
το γιατρικό να φτιάξεις
κι απ' τα μεγάλα βάσανα,
θέλω να μ' απαλλάξεις.

Με την αγάπη που 'μπλεξα,
εγώ θα παλαβώσω,
φτιάξε μου το φάρμακο
να πω για να γλιτώσω.

Όλη τη νύχτα αγκαλιές,
φιλάκια και παιχνίδια,

κοντά στα ξημερώματα,
κολόνιες και φκιασίδια.

Τα βάσανα δεν τα μπορώ,
δεν θέλω μεγαλεία,
τα χάδια και τα αρώματα
είναι ταλαιπωρία.

Βάλε γιατρέ το χέρι σου,
κι εγώ θα σ' ασημώσω,
φτιάξε μου το φάρμακο,
προτού να παλαβώσω.

Να μη σε βλέπω, δεν βαστώ

Να μη σε βλέπω, δεν βαστώ
όταν σε βλέπω αρρωστώ.
Εσύ 'σ' ο θάνατός μου,
εσύ και ο γιατρός μου.

Να σε κοιτάζω, αγαπώ,
κι όταν σε δω, καρδιοχτυπώ,
λιγώνεται η καρδιά μου,
χάνω τα λογικά μου.

Έχω πολλά να σου ειπώ,
κι όταν σε βλέπω, σιωπώ,
βουβαίνεται και μένει
η γλώσσα μου δεμένη.

Όταν σε βλέπω, λαχταρώ,
και δεν μπορώ να σε χαρώ.
Σε βλέπω, τυραννούμαι,
αν δεν σε δω, λυπούμαι.

Να σε θωρώ, επιθυμώ,
αν δεν σε δω, λιγοθυμώ,
σε βλέπω, δεν χορταίνω,
αν δεν σε δω, πεθαίνω.

Με χτίκιασες πουλάκι μου

Με χτίκιασες πουλάκι μου
και όλοι οι γιατροί το λένε
πως είναι βέβαιο χτικιό
και ζωντανό με κλαίνε.

Με χτίκιασες πουλάκι μου
και περπατώ και βήχω
και πρόφτασα και ακούμπησα
στον εδικό σου τοίχο.

Αγάπησα να 'χω ζωή
μα εγώ ζωή δεν έχω,
φαρμάκι με επότισες
και άλλο δεν αντέχω.

Μολύβι μου περήφανο
χαρτί μου παινεμένο
εσύ θα πας στην αγάπη μου
και εγώ σας περιμένω.

Να είχα τον ουρανό χαρτί
τη θάλασσα μελάνι
για να έγραφα τα ντέρτια μου
και πάλε δεν με φτάνει.

Στερνή παραγγελιά

Όταν θέ-, μαύρα μου μάτια,
όταν θέλω να πεθάνω,
μια παραγγελιά θα κάνω.
Να με βα-, μαύρα μου μάτια,
να με βάλουν στο κρεβάτι,
να με πλύνουν στο χαγιάτι.
Να 'ρθει εκεί, μαύρα μου μάτια,
να 'ρθει εκείνη που με θάφτει,
τι έβαλα σεβντά για δαύτη.
Να με δει, μαύρα μου μάτια,
να με δει κι αν με γνωρίσει,
καθώς μ' έχει καταντήσει,
να μου πει, μαύρα μου μάτια,
να μου πει δυο γλυκά λόγια,
της αγάπης μοιρολόγια,
κι ύστερα, μαύρα μου μάτια,
κι ύστερα ας με κλάψει ακόμα,
πριν με φάει το μαύρο χώμα.

Πάω να σκάψω μνήμα

Παίρνω το δικελάκι μου και πάω να σκάψω μνήμα,
να πέσω μέσα ζωντανός κι αυτή να 'χει το κρίμα.
Μήλο μου και γαρίφαλο, το μνήμα μ' είναι κούφαλο.
Έλα, σήκωσε την πλάκα, γιόμισέ τη όλο δάκρυα,
να 'ρχονται οι νιές να κλαίνε, που 'ν' ο ντερτιλής να λένε.
Πες και στην κορεμαδιά μου, να με κλαίει με την καρδιά της,
να τραβάει τα μαλλιά της.

Στη γειτονιά μας την παλιά

Στη γειτονιά μας την παλιά με θάμπωνε μια κοπελιά,
έχει σγουρά ξανθά μαλλιά και τη λένε Πασχαλιά,

Φοράει κορδέλα στα μαλλιά και είναι μια δροστοσταλιά,
και είναι μια δροσοσταλιά, φοράει κορδέλα στα μαλλιά.

Πασχαλίτσα σ' αγαπώ μα ντρέπομαι να σου το πω,
σε ψάχνω, σε αναζητώ, όπου να 'μαι, όπου βρεθώ.

Απ' το σπίτι μου δεν βγαίνεις, με τρελαίνεις, με μαραίνεις,
με τρελαίνεις, με μαραίνεις, απ' το σπίτι μου δεν βγαίνεις.

Στην εκκλησιά μας όταν πας, χαμογελάς, λαμποκοπάς,
τα στολίδια σου φοράς, κι απ' τη ρούγα μας περνάς.

Περνάς με μάτια χαμηλά και με βήματα γοργά,
και με βήματα γοργά, περνάς με μάτια χαμηλά.

Δεν γυρίζεις να μας δεις, καλημέρα να μην πεις,
να προσπεράσεις προσπαθείς, κι από μένα να κρυφτείς.

Το κορμάκι σου λυγίζεις, την καρδούλα μου ραγίζεις,
την καρδούλα μου ραγίζεις, το κορμάκι σου λυγίζεις.

Σκέφτομαι να σου μιλήσω και να σε καλημερίσω,
θα 'ρθω να σε σταματήσω και τι κάνεις θα ρωτήσω.

Φοβάμαι δεν θα το δεχτείς, και κουβέντα δεν θα πεις,
και κουβέντα δεν θα πεις, φοβάμαι δεν θα το δεχτείς.

Δεν θέλω να ρεζιλευτώ, γι' αυτό θα το καλοσκεφτώ,
άμα μαθευτεί αυτό, πρέπει να εξαφανιστώ.

Στους δικούς μου τι να πω, και στον κόσμο πώς θα βγω,
και στον κόσμο πώς θα βγω, στους δικούς μου τι να πω.

Θα πεθάνω από ντροπή ή θα πάθω συγκοπή,
πώς να κάμω προκοπή, με μια γκάφα σαν κι αυτή.

Πώς να βγω να περπατήσω, στο χωριό να σεργιανήσω,
στο χωριό να σεργιανήσω, πώς να βγω να περπατήσω.

Πασχαλίτσα παινεμένη, στον κόσμο είσαι ξακουσμένη,
με ξετρέλανεσ καημένη, και δεν ξέρω τι θα γένει.

Κουκλίτσα είσαι Πασχαλιά, του Μαγιού ροδοσταλιά,
του Μαγιού ροδοσταλιά, κουκλίτσα είσαι Πασχαλιά.

Το 'βαλες στραβά το φέσι

Έβαλες στραβά το φέσι, μωρέ Λιατίφη
το 'βαλες στραβά μωρέ το φέσι να κάνεις νταϊλίκι
ώχα, ώχα, χα, Λένκου μου σ' αγαπώ,
ώχα, ώχα, χα, για σένα τι τραβώ.

Ωχα, ώχα, χα, μάτια μου γλυκά
ώχα, ώχα, χα, φρύδια γαϊτανωτά.

Σαν έρχομαι το γάλι – γάλι
σαν το φίδι στο λιβάδι.
έρχομαι στον τοίχο – τοίχο
δεν μπορώ να σε πετύχω.

Έρχομαι και δε σε βρίσκω,
αλαλώ και αποθνήσκω
έρχομαι τη μάντρα – μάντρα
και σε βρίσκω με άλλον άντρα.

Ωρε βάλε το κλειδί στην πόρτα
κι έλα όπως ερχόσουν πρώτα.
ώρε πάρε' του φερετζέ κατσούλα
κι έλα από την πορτοπούλα.

Ωρ' μαύρα μάτια στο ποτήρι,
γαλανά στο παραθύρι.
Μαύρα μάτια με κοιτάζουν,
γαλανά με κουβεντιάζουν.

Μαύρα μάτια και μεγάλα,
ζυμωμένα με το γάλα.
Μαύρα μάτια που 'χει η κόρη,
φαίνεται απ' το Ζαγόρι.

Στο παραθύρι το ακρινό

Στο παραθύρι το ακρινό
βγαίνεις εσύ κάθε βραδιά
και εγώ στον δρόμο σου περνώ
με μεθυσμένη την καρδιά.

Ρίξε χρυσή μου τα μαλλιά σου
να γίνουν σκάλες να ανεβώ
μες στην ολόθερμη αγκαλιά σου
στην κάμαρά σου να βρεθώ.

Νύχτα παντού αέρα, ησυχία,
όλοι κοιμούνται στο χωριό
μονάχα εγώ την ευτυχία
μες στα δρομάκια τη ζητώ.

Κάνε γλυκιά μου τα δυο σου μάτια
άστρα λαμπρά στον ουρανό
μες στου χωριού τα μονοπάτια
για να μου φέγγουν να γυρνώ.

Πάρε αυτές τις γλάστρες σου

Πάρε αυτές τις γλάστρες σου,
απ' τα παράθυρά σου,
αυτές τις μαντζουράνες σου
και τα βασιλικά σου.

Οι μαντζουράνες και τα κρίνα,
είναι όμορφα λουλούδια,
μοιάζουν με τ' αθάνατα,
δημοτικά τραγούδια.

Δεν μ' αφήνουν να σε βλέπω,
τα βράδια που γυρίζεις,
τις ώρες που στολίζεσαι
και όταν συγυρίζεις.

Οι μαντζουράνες και τα κρίνα,
είναι όμορφα λουλούδια,
μοιάζουν με τ' αθάνατα,
δημοτικά τραγούδια.

Μια νύχτα ολοσκότεινη
κι αραχνανταριασμένη,
θα στείλω να τις κλέψουνε,
για να σε δω καημένη.

Οι μαντζουράνες και τα κρίνα,
είναι όμορφα λουλούδια,
μοιάζουν με τ' αθάνατα,
δημοτικά τραγούδια.

Αυτές τις πονηράδες σου,
τις έμαθα τις ξέρω,
επίτηδες τις έβαλες,
για μένα να υποφέρω.

Οι μαντζουράνες και τα κρίνα,
είναι όμορφα λουλούδια,
μοιάζουν με τ' αθάνατα,
δημοτικά τραγούδια.

Αγαπώ ένα χελιδόνι

Αγαπώ ένα χελιδόνι, μα η μανούλα του μαλώνει.
Βάλ' το χέρι στην καρδιά μου, θα σου πει είσαι δικιά μου.
Γύρισε, βασιλικέ μου, παλικάρι και καλέ μου.
Διάλεξ' ένα παλικάρι, το 'χω στην καρδιά καμάρι.
Έλα, έλα εδώ, πουλί μου, τώρα που είμαι μοναχή μου.
Ζήλεψαν κακοί γειτόνοι, που αγαπώ ένα αηδόνι.
Ήτανε κακιά η ώρα, ξέχασέ τα κι έλα τώρα.
Θα 'ρθεις να σε δω το βράδυ, να σου δώσω το σημάδι;
Δέστε τον πώς καμαρώνει, την καρδιά μου αναστατώνει.
Κυριακή θα βγω σεργιάνι, η καρδιά μου να σε γιάνει.
Λατρευτό μου παλικάρι, άλλη θέλει να σε πάρει.
Μαγική η ομορφιά σου, λατρευτό το όνομά σου.
Να μπορούσα να πετάξω, στην αγάπη μου να φτάσω.
Ξέρω εγώ ένα βοτάνι, την αγάπη μου να γιάνει.

Όλη η γη και όλη η φύση τον σεβντά δεν θα μου σβήσει.
Παναγιά κι Αγιοσωτήρα, δώσ' μου τον κι ας μείνω χήρα.
Ριζικό μου να πεθάνω, την αγάπη μου αφού χάνω.
Σε βλέπω, δεν σε χορταίνω, όταν δεν σε δω πεθαίνω.
Τα καλά μου θα φορέσω, στον καλό μου για ν' αρέσω.
Ύφασμα του αργαλειού μου, ρούχα κάνω του καλού μου.
Φέγγει απόψε το φεγγάρι, ο καλός μου θα με πάρει.
Χάρισμα σε σε η καρδιά μου, χάρισμα και τα φιλιά μου.
Ψεύτες σ' έβαλαν σε λόγια, και σου τάξανε ανώγια.
Ο, ψηλό μου κυπαρίσσι, ποια κοντά σου θ' ακουμπήσει;
Το τραγούδι τελειώνει, ας λαλήσει το αηδόνι.
Τούτο σώθηκε κι άλλο πείτε, τον χορό καλά κρατείτε.

Στον Άδη θα κατέβω

Στον Άδη θα κατέβω, Μαρία – Μαριγώ,
και στον παράδεισο, μελαχρινούλα μου.
Τον Χάρο ν' ανταμώνω, Μαρία – Μαριγώ,
δυο λόγια να του πω, μελαχρινούλα μου.
-Χάρε, για χάρισέ μου, Μαρία – Μαριγώ,
σαΐτες κοφτερές, μελαχρινούλα μου.
Να πάω να σαϊτέψω, Μαρία – Μαριγώ,
δυο τρεις μελαχρινές, μελαχρινούλα μου.
Σαϊτέψα μια νέα, Μαρία – Μαριγώ,
και μια μελαχρινή, μελαχρινούλα μου.
Που 'χει στα χείλη βάμμα, Μαρία – Μαριγώ,
στο μάγουλο ελιά, μελαχρινούλα μου.
Τη μια τη λένε Λένη, Μαρία – Μαριγώ,
την άλλη Μαριγώ, μελαχρινούλα μου.
Την τρίτη τη μικρούλα, Μαρία – Μαριγώ,
τη λένε Βαγγελιώ, μελαχρινούλα μου.

Τρεις κοπέλες λυγερές

Τρεις κοπέλες λυγερές, μωρ' λυγερές,
πάν' στον κάμπο μοναχές, μωρ' μοναχές.
Πάνε να θερίσουνε, θερίσουνε.
Στον δρόμο που πηγαίνουν, που πηγαίνουν,
και σιγά κουβεντιάζαν, κουβεντιάζαν,
η μια της άλλης έλεγαν, μωρ' έλεγαν.
-Τάχα εδώ που πάμε εμείς, μωρ' εμείς,
σάμπως να 'βγαινε κανείς, μωρ' κανείς.
Να μας άρπαζε τις τρεις, μωρ' τις τρεις,
τι θα κάναμε εμείς, μωρ' εμείς;

Σταυραϊτός καθότανε, καθότανε,
στον ήλιο και liaζότανε, liaζότανε.
-Θεέ μου, δώσ' μου λευτεριά, μωρ' λευτεριά,
να ριχτώ ν' αρπάξω μια, ν' αρπάξω μια,
κι ας μου κόψουν τα φτερά, μωρ' τα φτερά.
Να ριχτώ ν' αρπάξω δυο, ν' αρπάξω δυο
κι ας μου κόψουν τον λαιμό, μωρ' τον λαιμό.
Να ριχτώ ν' αρπάξω τρεις, ν' αρπάξω τρεις
κι ας μου πάρουν την ψυχή, μωρ' την ψυχή.

Τρεις κοπέλες λυγερές – Παραλλαγή

Τρεις κοπέλες λυγερές
Περπατούσαν μοναχές
Και διαβαίνουν το βουνό
Να κατέβουν στο χωριό.
Μια από δαύτες έλεγε
Κι όλο κρυφοέλαγε,
-Μωρέ 'δω που πάμε μπρος,

Να κρυφτεί κανένας νιος,
Κι άξαφνα μας πεταχτεί,
Απ' τις τρεις ποια θα σταθεί;
Τις έβλεπ' ένας σταυραϊτός
Που καθόταν μουλωχτός.
Των τριών η ομορφιά
Ήτανε για ζωγραφιά.
-Θε μου, να 'χα λευτεριά,
Να χυθώ ν' αρπάξω μια,
Να την πάω στην κορφή
Του βουνού σε μια στιγμή,
Κι αν δε διάλεγα απ' τις τρεις
Σαν καλός πραματευτής,
Ας μου κόβαν τα φτερά
Και ας πέθαινα με μια.

Πέρα στην ακροποταμιά

Πέρα στην ακροποταμιά
δεν λείπει το αηδονάκι
κι εμένα από τα χείλη μου
δεν λείπει το φαρμάκι.
Κάλλιο να με φαρμάκωνες
παρά να με παιδεύεις,
που μ' έλιωσες σαν το κερί
κι ακόμα δεν πιστεύεις.

Πέρα στην ακροποταμιά – Παραλλαγή

Από την ακροποταμιά δεν λείπει το αηδονάκι
κι εμένα από τα χείλη μου δεν λείπει το φαρμάκι.

Κάλλιο να με φαρμάκωνες, παρά που με παιδεύεις,
που έλιωσα σαν το κερί κι ακόμα δεν πιστεύεις.
Παίρνω το δικελάκι μου, πάω να σκάψω μνήμα
να πέσω μέσα ζωντανός, κι εσύ να 'χεις το κρίμα.
Το βλέπεις κείνο το βουνό που άναψε και καίει;
Κάποιος αγάπη έχασε και κάθεσαι και κλαίει.

Όλα τα δέντρα της αυγής

Όλα τα δέντρα της αυγής
δροσιά είν' γεμισμένα
κι εμένα τα ματάκια μου
δακρύζουν τα καημένα.
Το μάθανε οι φίλοι μου
και κλαίνε για εμένα
κι εσύ, καρδιά απόνετη,
δεν φάνηκες ακόμα.
-Πού ήσουν, τριανταφυλλένια μου
τόσον καιρό χαμένη;
-Ήμουν στα πλάγια κι έβοσκα
στα δέντρα και κοιμόμουν.
-Αρρώστησα, θερμάνθηκα
σαράντα δύο μέρες,
κανένας δεν εφάνηκε,
να με παρηγορήσει.

Η ξανθή Χάιδω

Τα πέλαγα και τα νησιά όλα τα 'χω γυρίσει,
Κι ακόμα δεν εμπόρεσα να βρω γλυκό λεμόνι
Για να το στίψω να το πιω, να μου διαβούν οι πόνοι.
Τους πόνους που 'χω στην καρδιά, κανείς να μην τους πάθει,

Ούτε ψαράκι στο γιαλό, ούτε πουλί στα δάση,
Και μόν' η Χάιδω η ξανθή, η άπονή μου αγάπη,
Να δοκιμάσει το κακό, να δει το τι παθαίνω,
Για να μου δώσει το φιλί να μου διαβούν οι πόνοι.

Τα πέλαγα και τα νησιά

Τα πέλαγα, Χάιδω μ', και τα νησιά
τα πέλαγα και τα νησιά όλα δαρμένα τα 'χω,
και δεν ημπόρεσα, Χάιδω μ', να βρω,
και δεν ημπόρεσα, Χάιδω μ', να βρω ένα ξηρό λεμόνι.
Για να το γλύψω, Χάιδω μ', να το πιω,
για να το γλύψω να το πιω να μου διαβούν οι πόνοι.
Ο πόνος, Χάιδω μ', που 'χω στην καρδιά,
ο πόνος που 'χω στην καρδιά, δεν λιώνει και δεν βγαίνει,
θέλει του Μάη, Χάιδω μ', τη δροσιά,
θέλει του Μάη τη δροσιά, τ' Απρίλη τα λουλούδια.

Όλον τον Μάη Μάη

Όλον τον Μάη Μάη κι όλον τον Θεριστή,
ήρθα για να σε πάρω, μου φάνηκες μικρή.
Όλον τον Μάη Μάη κι όλον τον Αύγουστο,
ήρθα για να σε πάρω, μου κάνεις τ' άρρωστο.
Τέσσερα πορτοκάλια τα δυο σαπίσανε,
ήρθα για να σε πάρω και δε μ' αφήσανε.
Τέσσερα πορτοκάλια το 'να χειμωνικό,
στην πόρτα σου, κυρά μου, θα γίνει φονικό,
τέσσερα πορτοκάλια το ένα είναι κίτρινο,
τώρα κλάψε μ' αγάπη, είμαι σε κίνδυνο.
Τέσσερα πορτοκάλια το 'να είναι πράσινο
τώρα κλάψε μ' αγάπη, είμαι σε βάσανο.

Αυτά τα μάτια τα όμορφα

Αυτά τα μάτια, Δήμο μ' τα όμορφα,
τα φρύδια τα γραμμένα,
γεια σου αγάπη μου,
σε κλαίνει τα μάτια μου.

Αυτά με κάνουν, Δήμο μ' και αρρωστώ,
με κάνουν και πεθαίνω
γεια σου αγάπη μου,
σε κλαίνει τα μάτια μου.

Για πάρε, Δήμο μ' το σπαθάκι σου
και κόψε τον λαιμό μου,
γεια σου αγάπη μου,
σε κλαίνει τα μάτια μου.

Και πάρε Δήμο μ' δίπλα τα βουνά,
δίπλα τα κορφοβούνια,
γεια σου αγάπη μου,
σε κλαίνει τα μάτια μου.

Και πάρε Δημό μ' και το αίμα μου
σε ένα φτηνό μαντίλι,
γεια σου αγάπη μου,
σε κλαίνει τα μάτια μου.

Και σύρ' το Δήμο μ' στα εννιά χωριά
στα δέκα βιλαέτια,
γεια σου αγάπη μου,
σε κλαίνει τα μάτια μου.

Και αν σε ρωτήσουν Δήμο μ' τι έχει αυτού
το αίμα της αγάπης,
γεια σου αγάπη μου,
σε κλαίνει τα μάτια μου.

Μικρή σε αρραβωνιάσαμε

Μικρή σε αρραβωνιάσαμε
τρέξε την αρραβώνα,
και αν σε ρωτήσει η μάνα σου
πες πως μικρή είμαι ακόμα.

Στην πόρτα σου με κρέμασαν
σαν το παχύ κριάρι,
δεν λέει η σκύλα η μάνα σου,
κρίμα στο παλικάρι.

Το φεγγαράκι το λαμπρό
δυο αδέρφια σκοτωμένα,
έτσι θα σκοτωθώ και εγώ
κόρη μου για τε σένα.

Σαν πάρουν τ' άρματα φωτιά
και ανάψουν το κορμί σου
τότε φαίνεται η αγάπη σου
και η αγαπητική σου.

Την ημέρα δεν κοιμούμαι

Την ημέρα δεν κοιμούμαι και το βράδυ περπατώ.
Την αγάπη μου γυρεύω, δεν μπορώ να την ευρώ.

Τη γυρεύω, τη χαλεύω σαν η μάνα το παιδί.
Σαν η μάνα το παιδί, μωρ' αγάπη μου χρυσή.

Ποιος μου σ' έβαλε σε λόγια, μωρ' αγάπη μου χρυσή,
και σε μαύρα μοιρολόγια, γλεντισμένο μου κορμί;

Άσ' τα λόγια, μοιρολόγια, μωρ' αγάπη μου χρυσή,
κι έλα μες στην αγκαλιά μου, γλεντισμένο μου κορμί.

Στις νύχτες με τη σκοτεινιά

Στις νύχτες με τη σκοτεινιά
στις μέρες με τη συννεφιά
εσύ με πήρες αγκαλιά
ο, μάνα, μάνα μου.

Τα λόγια σου τα καυτερά,
να τ' άκουγα και μια φορά,
τώρα που είμαι μακριά,
ο, μάνα, μάνα μου.

Μοδίστρες και κομμώτριες

Μοδίστρες και κομμώτριες θα 'ρθουν να σε στολίσουν
τα όργανα θα παίζουνε απόψε στη γιορτή σου.
Με χορό και με τραγούδι θα το ξημερώσουμε,
έμπα πρώτη να χορέψεις, να σε καμαρώσουμε.
Το πελεκούδι θα καεί απόψε που γιορτάζεις
και εγώ πληρώνω κούκλα μου τα πιάτα που θα σπάζεις.
Με χορό και με τραγούδι θα το ξημερώσουμε,
έμπα πρώτη να χορέψεις, να σε καμαρώσουμε.
Να βάλεις την πιο όμορφη που έχεις τουαλέτα,
όλοι να σε θαυμάζουνε και να σε λέν' κοκέτα.
Με χορό και με τραγούδι θα το ξημερώσουμε,
έμπα πρώτη να χορέψεις, να σε καμαρώσουμε.

Δυο μάτια έχεις λυγερή

ΔΥΟ μάτια έχεις λυγερή και δυο καρδιές μαραίνεις
Και μένα που με τυραννάς το τι καταλαβαίνεις;
ΤΡΕΙΣ χάρες σου 'δωσε ο Θεός μα την Αγιά Τριάδα.

ΤΕΣΣΕΡΟΚάγκελος σταυρός κρεμιέται στο λαιμό σου,
Όλοι φιλούνε το σταυρό κι εγώ το μάγουλό σου.
ΠΕΝΤΕ βολές βουλήθηκα να 'ρθω στην αγκαλιά σου.
ΕΞΙ μαχαίρια τρόχαγαν στου γιασαξή τ' ακόνι,
Για να τα βάλουν στην καρδιά να μου διαβούν οι πόνοι.
ΕΦΤΑ καρδιές να 'χει ο άνθρωπος και πρέπει ν' αγαπήσει.
ΟΧΤΩ πόδια έχει ο κάβουρας που πάει εμπρός και πίσω
ΕΝΝΙΑ κι εγώ το σκέφτηκα και πάλι το μετάνιωσα.
ΔΕΚΑτ' σε κόρη μ' τα λόγια σου και κάντα δέκα – δέκα
Και μέτρα ως τα εκατό να σ' έχω μια γυναίκα.
Μελαχρινή μελαχρινός Θεός να μας ταιριάσει,
Να κάνουμε κι ένα παιδί εμάς του δυο να μοιάσει.
Συ απ' αυτού μαραίνεσαι κι εγώ απ' εδώ λυπούμαι.
Τάζε κερί στην Παναγιά όσο ν' ανταμωθούμε.
Συ απ' αυτού κι εγώ απ' εδώ να στήσουμε γιοφύρι,
Για να περνούν οι νιες κι οι νιοι να κάνουν πανηγύρι.

Αλφα – Βήτα

Αλφα-Βη-μαύρα μου μάτια,
Αλφα-Βήτα μου, η μεγάλη.
Αλφα-Βήτα μου, η μεγάλη,
στου τον κόσμο δεν είν' άλλη.
Βήτα, βάζεις με τον νου σου,
να το ειπώ στους ορισμούς σου.
Γάμα, γράψε μ' ένα γράμμα
για να παρβατούμ' αντάμα.
Δέλτα, δεν σου φανερώνω
της καρδούλας μου τον πόνο.
Έψιλον, ψηλή κυρά μου
σ' έχω μέσα στην καρδιά μου.

Ζήτα, ζώνω μες στα φίδια
για τα δυο σου μαύρα φρύδια.
Ήτα, είσαι σαν το χιόνι,
παχουλή σαν το λειμόνι.
Θήτα, θέλω να σε πάρω,
με παπά και με κουμπάρο.

Άλφα, θέλω ν' αρχινήσω

ΑΛΦΑ, θέλω ν' αρχινήσω κι όλα να τα μολογήσω.
ΒΗΤΑ, βέβαια σου λέγω όταν σε θυμούμαι κλαίγω.
ΓΑΜΑ, γράψε ένα γράμμα, για να περπατούμ' αντάμα.
ΔΕΛΤΑ, δεν σου φανερώνω της αγάπης μου τον πόνο.
ΕΨΙΛΟ μου κυπαρίσσι, ποιος θα σε πρωτοφιλήσει.
ΖΗΤΑ, ζώνομαι τα φίδια για τα δυο σου μαύρα φρύδια.
ΗΤΑ, ή τ' εσένα θέλω ή τ' ανύπαντρος πεθαίνω.
ΘΗΤΑ, θα 'ρθω να σε πάρω με παπά και με κουμπάρο.
ΙΩΤΑ, γένομαι γιοφύρι να περάσ' το τζιοβαίρι.
ΚΑΠΑ, κάλλη μου γραμμένα και στον κόσμο ξακουσμένα.
ΛΑΜΔΑ, λάμπ' ο πρόσωπός σου, τα μαλλιά σου κι ο λαιμός σου.
ΜΙ, μου κάνεις με το μάτι, αγροικώ κι εγώ κομμάτι.
ΝΙ, ναι είσαι κι ωραιοτάτη και στον κόσμο πλέον κάτι.
ΞΙ, ξένος είμαι, ποιος με πιάνει κι αν με πάρει το ποτάμι.
ΟΜΙΚΡΟ μου πορτοκάλι, ποιος σου τα 'δωσε τα κάλλη;
ΠΙ, για πάρε το μαχαίρι με το ιδικό σου χέρι.
ΡΟ-δο είσαι και μυρίζεις και τον κόσμο δαιμονίζεις.
ΣΙΓΜΑ, στάσου κομματάκι όσο να 'ρθει το βραδάκι.
Τα-ο πουλί μου, το πουλί μου, κακιωμένο είναι μαζί μου.
ΥΨΙΛΟ μου κυπαρίσσι, ποιος θα σε πρωτοφιλήσει.

Αλφάβητος της αγάπης

ΑΛΦΑ, άλφα βη-μαύρα μου μάτια,
άλφα βήτα μου μεγάλη,
σ' τούτ' τον κόσμο δεν είν' άλλη.
ΒΗΤΑ, βα- μαύρα μου μάτια,
βήτα βάζεις με το νου σου,
να 'ρθω εγώ στους ορισμούς σου.
ΓΑΜΑ, γρα- μαύρα μου μάτια,
γάμα γράψε μ' ένα γράμμα,
για να περπατούμε αντάμα.
ΔΕΛΤΑ, δε-μαύρα μου μάτια,
δέλτα δεν σου φανερώνω,
της καρδούλας μου τον πόνο.
ΕΨΙΛΟΝ, μαύρα μου μάτια,
έψιλον, ψηλή κυρά μου,
σ' έχω μέσα στην καρδιά μου.
ΖΗΤΑ, ζω- μαύρα μου μάτια,
ζήτα ζώνομαι τα φίδια,
για τα δυο σου μαύρα φρύδια.
ΗΤΑ, ει- μαύρα μου μάτια,
ήτα είσαι σαν το χιόνι,
παχουλή σαν το λεμόνι.
ΘΗΤΑ, θε- μαύρα μου μάτια,
θήτα θέλω να σε πάρω,
με παπά και με κουμπάρο,
ΙΩΤΑ, γε- μαύρα μου μάτια,
ιώτα γένομαι γιοφύρι,
να περάσ' ο τζιοβαΐρης.
ΚΑΠΑ, κα- μαύρα μου μάτια,
κάπα κάλλη μου γραμμένα,
όμορφα κοντυλισμένα.

ΛΑΜΔΑ, λε- μαύρα μου μάτια,
λάμδα λένε τ' όνομά σου,
και γλυκό είν' το φίλημά σου.
ΜΙ, μη- μαύρα μου μάτια,
μη μου κάνεις με το μάτι,
αγροικώ κι εγώ κομμάτι.
ΝΙ, νε- μαύρα μου μάτια,
νι, νέα είς' ωραιότητα,
και στον κόσμο πλέον κάτι.
ΞΙ, ξένε, μαύρα μου μάτια,
ξι, ξένε που 'σαι στα ξένα,
παρηγόρησέ κι εμένα.
ΟΜΙΚΡΟ, όμικρο, μαύρα μου μάτια,
ω μικρό μου κυπαρίσσι,
ποιος θα σε πρωτοφιλήσει;
ΠΙ, πάνω, μαύρα μου μάτια,
πι-πάνω και δεν σε βρίσκω,
αναλώ και πεθαινίσκω.
ΡΟ, ρωτώ μαύρα μου μάτια,
ρο –ρωτώ τη γειτονιά σου,
μην είδατε την πέρδικά μου.
ΣΙΓΜΑ, συ- μαύρα μου μάτια,
σίγμα, σύρε κι έλα πάλι,
με τα τρυφερά σου κάλλη.
ΤΙ, τιμώ, μαύρα μου μάτια,
το-τιμώ το προσωπικό σου
κι όλο το προγονικό σου.
ΥΨΙΛΟ, μαύρα μου μάτια,
ύψιλο, ψηλή κυρά μου,
σ' έχω μέσα στην καρδιά μου.

ΦΙ, φιλώ, μαύρα μου μάτια,
φι-φιλώ το πρόσωπό σου
και τον άσπρο τον λαιμό σου.
ΧΙ, χη- μαύρα μου μάτια,
χη-χήνα μου γραμμένη,
κι όμορφη κοντυλισμένη.
ΨΙ-, ψηλώ- μαύρα μου μάτια,
ψη-ψηλώνω δεν σε φτάνω,
την καρδούλα μου να γιάνω.
Ω, μέγα- μαύρα μου μάτια,
ω μεγάλη λεβεντιά μου,
σ' έχω μέσα στην καρδιά μου.

Ενότητα Δεύτερη

Η ενότητα αυτή ξεκινάει με τα τραγούδια του ονείρου. Το αντικείμενο του πόθου περνάει στα όνειρα και γίνονται αυτά ένας τόπος όπου όλα επιτρέπονται. Και το σφιχταγκάλισμα και το φιλί και η ανταλλαγή αιώνιων όρκων αγάπης και πίστης. Κάποια από αυτά, βέβαια, φανερώνουν και τους φόβους του ερωτευμένου, μήπως και ο έρωτάς του δεν βρει ανταπόκριση.

Επειτα έρχονται τα τραγούδια με τις υποσχέσεις και τις δοκιμασίες που καλείται να περάσει ο ερωτευμένος για να γίνει δεκτός. Η προίκα είναι ακόμα ένα ισχυρό κίνητρο, προκειμένου να γίνει το επιθυμητό ταίριασμα.

Τα τραγούδια γίνονται ραβασάκια που ανταλλάσσουν οι δύο ερωτευμένοι και δεν έχουν προηγούμενο. Γλυκά λόγια αν και κωδικοποιημένα, συμβολισμοί, προτροπές, όλα καλούν σε μια αιώνια ένωση. Ο φόβος της απάρνησης караδοκεί και ο ερωτευμένος θέλει τεκμήρια αγάπης, παρακαλεί να μη λησμονηθεί.

Ακολουθούν τραγούδια με ευχές αλλά και κατάρες αν δεν ευοδωθούν όλες οι προσπάθειες του ερωτευμένου για να πετύχει τον σκοπό του. Μάγια και βότανα βρίσκονται στο προσκήνιο, για να «δέσουν» την αγάπη ή να κατατροπώσουν κάθε εμπόδιο.

Στης πικροδάφνης τον ανθό

Στης πικροδάφνης τον ανθό εγείρα ν' αποκοιμηθώ,
λίγο ύπνο για να πάρω κι είδα όνειρο μεγάλο.
Παντρεύουν την αγάπη μου για πείσμα, για γινάτι μου,
γιε μ' και παίρνει τον εχθρό μου για το πείσμα το δικό μου.
Με κάλεσαν και στην αρά, βάστα καημένη μου καρδιά,
για μ' να πάω να στεφανώσω, δυο κορμάκια να ενώσω.

Ασημένια μου αλυσίδα έχω μέρες που δεν σ' είδα

Ασημένια μου αλυσίδα έχω μέρες που δεν σ' είδα,
έχω μέρες και βδομάδες που δεν κάναμε σιακάδες.
Ψες σε είδα στο όνειρό μου, ήσουν κόρη στο πλευρό μου.
Ξυπνώ λαχταρισμένος, δεν σε βρίσκω ο καημένος.
Έλα κόρη στο χωριό μας, για να ζήσουμε τα δυο μας,
έλα έλα χαλασιά μου, ζωντανή ξεχωρισιά μου.

Ψες είδα στο όνειρό μου

Ψες είδα στο όνειρό μου
μαύρα μάτια στο πλευρό μου
και ξυπνώ και δεν τα βρίσκω,
αναλώ και πεθανίσκω.
Με τα ρούχα μου μαλώνω.
-Ρούχα μου, μαύρα μου ρούχα,
που 'ν' τα μαύρα μάτια που 'χα;
-Να τα που 'ρχονται από πέρα
σαν γραμμένη περιστέρα.

Ψες είδα στο όνειρό μου - Παραλλαγή I

Ψες είδα, μαύρα μου μάτια,
ψες είδα στο όνειρό μου,
μαύρα μα- μαύρα μου μάτια,
μαύρα μάτια στο πλευρό μου,
και ξυπνώ, μαύρα μου μάτια,
και ξυπνώ και δεν τα βρίσκω.
Με τα ρου- μαύρα μου μάτια,
με τα ρούχα μου μαλώνω.
Ρούχα μου, μαύρα μου μάτια,
ρούχα μου, καλά μου ρούχα,
πού 'ν' τα μαύρα μάτια που είχα.
Μαύρα μα - μαύρα μου μάτια,
μαύρα μάτια στο ποτήρι,
γαλανά, μαύρα μου μάτια,
γαλανά στο παραθύρι.
Με τηρούν, μαύρα μου μάτια,
με τηρούν και με λογιάζουν,
μέσα στην - μαύρα μου μάτια,
μέσα στην καρδιά με σφάζουν.

Ψες είδα στο όνειρό μου - Παραλλαγή II

Ψες είδα στο όνειρό μου,
μαύρα μάτια στο πλευρό μου.
Ξυπνώ και δεν τα βρίσκω,
αναλώ και πεθαινίσκω
με τα ρούχα μου μαλώνω.
Ρούχα μου, μαύρα μου ρούχα,
πού είν' τα μαύρα μάτια που 'χα;
Να τα που 'ρχονται από πέρα,

σαν γραμμένη περιστέρα.
Αλφα, αγάπη μου η μεγάλη,
σ' αυτόν τον κόσμο δεν είν' άλλη.
Βήτα, βάλε με το νου σου,
να 'ρθω εγώ στους ορισμούς σου.
Γάμα, γράψε μ' ένα γράμμα,
για να κοιμηθούμε αντάμα.
Δέλτα, δεν σου φανερώνω
της καρδούλας μου τον πόνο.
Έψιλον, ψηλή κυρά μου,
σ' έχω μέσα στην καρδιά μου.
Ζήτα, ζεις και βασιλεύεις
και πολλές καρδιές μαραίνεις.

Απόψε ονειρεύτηκα είδα που αρραβωνιάστηκα

Απόψε ονειρεύτηκα είδα που αρραβωνιάστηκα
ψηλόν πύργο ανέβαινα και στον γιαλό κατέβαινα,
και δυο ποτάμια με νερό, 'ξήγα μαμά μου τ' όνειρο.
Ο πύργος είναι ο άντρας σου, το φως σου και τα μάτια σου,
και τα ποτάμια με νερό, τα δάκρυα που θα χύσω εγώ.

Μάνα, στο περιβόλι μας

Μάνα, στο περιβόλι μας και στις πορτοκαλιές μας
έγειρα ν' αποκοιμηθώ, λίγον ύπνο να πάρω,
κι εκεί περάσαν τρεις αϊτοί και τρεις καλοί λεβέντες.
Ο ένας με μήλο με βαρεί, κι ο άλλος με δαχτυλίδι,
κι ο τρίτος ο καλύτερος μια μαχαιριά μου δίνει.
Μάνα, το μήλο το 'φαγα, το δαχτυλίδι το 'χω,
τη μαχαιριά, τη χατζαριά δεν μπορ' να τη βαστάξω.

Απόψε είδα στον ύπνο μου

Απόψε είδα στον ύπνο μου είδα και στ' όνειρό μου,
μελίσσι με τριγύριζε απάνω στο κεφάλι,
Μια μέλισσα με τσίμπησε στα μάτια και στα φρύδια
και στο δεξί το δάκτυλο που 'χα τον αρραβώνα.
Ξήγα το μάνα τ' όνειρο.

Έγεια ν' αποκοιμηθώ

Έγεια ν' αποκοιμηθώ
στον πλάτανο στον ίσκιο,
κι είδα όνειρο τρελό.

Κι είδα όνειρο τρελό,
αλλιώτικο από τ' άλλα,
είδα μπροστά μου καταχνιά.

Είδα μπροστά μου καταχνιά
σαν να 'τανε αντάρα,
ανάμεσα βγαίνει φωτιά.

Ανάμεσα βγαίνει φωτιά,
ολόιδια σαν φεγγάρι,
και μια νεράιδα όμορφη.

Και μια νεράιδα όμορφη,
με χίλιες πεταλούδες,
τραγούδαγε και χόρευε.

Τραγούδαγε και χόρευε,
και μου χαμογελούσε,
ξηγάτε φίλοι τ' όνειρο.

Η λεμονιά

Πράσινο μαντίλι, κόκκινη ποδιά,
μου 'βαλαν μαράζι μέσα στην καρδιά.
Λεμονιά με τ' άνθη και με τον καρπό,
στρώσε μου στη ρίζα ν' αποκοιμηθώ,
για να πάρω λίγο ύπνο τ' ορφανό,
κι έπειτα να φάγω τον γλυκό καρπό,
να γλυκαγκαλιάσω τ' άσπρο σου κορμί
και να σε χορτάσω με γλυκό φιλί.

Η τριανταφυλλιά

Τριανταφυλλιά μου κόκκινη,
το πού να σε φυτέψω;
Να σε φυτέψω στον γιαλό,
φοβούμαι από τους ναύτες,
να σε φυτέψω στο βουνό,
φοβούμαι μην παγώσεις.
Θα σε φυτέψω σ' εκκλησιά,
σ' όμορφο μοναστήρι,
ανάμεσα σε δυο μηλιές,
σε δυο νεραντζοπούλες,
να πέφτουν τα νεράντζια τους,
τα μήλα στην ποδιά σου,
να πέφτουν όλα τ' άνθη τους
στα τριαντάφυλλά σου,
κι εγώ μπροστά στη ρίζα σου,
να 'μαι αποκοιμισμένος.

Σε αφήνω την καληνυχτιά

Σε αφήνω την καληνυχτιά
μηλιά μου με τους κλώνους,
σε αφήνω την καληνυχτιά
πέσε γλυκοκοιμήσου.

Στο όνειρό σου να με δεις
μηλιά μου με τους κλώνους,
στο όνειρό σου να με δεις
πως ομιλώ μαζί σου.

Σου στέλνω χαιρετίσματα
μηλιά μου με τους κλώνους,
σου στέλνω χαιρετίσματα
με μια χρυσή τρυγώνα.

Και ανάμεσα μες στα φτερά
μηλιά μου με τους κλώνους,
και ανάμεσα μες στα φτερά
σου 'χω τον αρραβώνα.

Βγήκα να σεργιανίσω

Ψες βγήκα να σεργιανίσω, μώρ' Βασίλω,
μες στο γκιουλπαξέ, μωρή Βάσω και Βασιλική,
βρίσκω κόρη που κοιμόταν, μώρ' Βασίλω,
στα τριαντάφυλλα, μωρή Βάσω και Βασιλική,
έσκυπα να τη φιλήσω, μώρ' Βασίλω,
δεν με δέχτηκε, μωρή Βάσω και Βασιλική,
μου είπε ψεύτη, μου είπε κλέφτη, μώρ' Βασίλω,
μου είπε μπράνο νε, μωρή Βάσω και Βασιλική.

Περδικομάτα μου

-Ξύπνα, περδικομάτα μου, κι ήρθα στον μαχαλά σου,
χρυσό γαϊτάνι σου 'φερα να πλέξεις τα μαλλιά σου.
-Κι αν ήρθες, καλώς όρισες, κι ας έκανες και κόπο.
Ήρθες και μας ομόρφυνες τον άσχημο τον τόπο.
-Δεν ήξερα, λεβέντη μου, πώς είναι η αφεντιά σου,
για να λουστώ, να χτενιστώ, να βγω να σ' ανταμώσω.
-Ρίξε νερό στην πόρτα σου, να μπω για να γλιστρήσω,
να πέσω στην αγκάλη σου γλυκά να σε φιλήσω.

Πέντε μήνες ανεβαίνω

Πέντε μήνες ανεβαίνω στο βουνό
κι άλλους δέκα κατεβαίνω στο γιαλό.
Βρίσκω κόρη που κοιμούνται μοναχή.
Έσκυψα να τη φιλήσω και δεν μ' ένιωσα,
και την ξαναπλησιάζω, με κατάλαβε.
Άνοιξε τα δυο της μάτια και με κοίταξε,
άνοιξε τα δυο της χέρια και μ' αγκάλιασε.

Η λεμονιά

Πράσινο μαντίλι, κόκκινη ποδιά
Μου 'βαλαν μαράζι μέσα στην καρδιά.
Λεμονιά με τ' άνθη και με τον καρπό,
Στρώσε μου στη ρίζα, ν' αποκοιμηθώ,
Για να πάρω λίγο ύπνο τ' ορφανό
Κι έπειτα να φάω το γλυκό καρπό,
Να γλυκαγκαλιάσω τ' άσπρο σου κορμί
Και να σε χορτάσω με γλυκό φιλί.

Η λυγερή και ο λεβέντης

Τώρα τα πουλιά, τώρα τα χελιδόνια,
τώρα οι πέρδικες γλυκά – γλυκά το λένε.
Ξύπν', αφέντη μου, ξύπνα γλυκέ μ' αφέντη,
ξύπν' αγκάλιασε κορμί μαλαματένιο
και άσπρο λαιμό, μάτια ξαγρυπνισμένα.
-Άσε με, λυγερή, λίγον ύπνο να πάρω,
Γιατί ο αφέντης μου σκοπιά με είχ' απόψε
και στον πόλεμο πάντα μπροστά με βάζει,
για να σκοτωθώ ή σκλάβο να με πάρουν.
Κι έκανε ο Θεός, κι έκαν' η Παναγία,
και ξεσπάθωσα, και βγήκα κερδισμένος.
Πολλούς έκοψα στο έμπα και στο έβγα
λίγοι μου 'φυγαν, κι εκείνοι λαβωμένοι.
Πήρα το στρατί, βρήκα το μονοπάτι
κι ήρθα κι έπεσα στο στρώμα που κοιμάσαι
να ξεκουραστώ, να πάρω λίγον ύπνο.

Ο ύπνος του ανδρείου

Τώρα τα πουλιά, τώρα τα χελιδόνια
την αυγή ξυπνούν και γλυκοκελαηδούνε,
τώρα οι όμορφες συχνολαλούν και λέγουν.
-Ξύπνα, αφέντη μου, ξύπνα γλυκιά μ' αγάπη,
ξύπνα, αγκάλιασε κορμί σαν κυπαρίσσι,
κάτασπρο λαιμό, βυζιά σαν τα λεμόνια.
-Αφ'σε, λυγερή, ύπνο να πάρω λίγο,
Μεν' αφέντης μου στη βίγλα μ' είχ' απόψε,
και στον πόλεμο ολόμπροστα με βάνει,
για να σκοτωθώ ή σκλάβο να με πάρουν.
Και μ' έδωκ' ο Θιος μια δύναμη μεγάλη,

και ξεσπάθωσα σε είκοσι ή τριάντα.
Δυο εσκότωσα και τέσσερις στο έβγα,
κι άλλοι μ' έφευγαν και πέντε λαβωμένοι.
Παίρνω το στρατί, παίρνω το μονοπάτι,
χώρα για να βρω, χωριό για να καθίσω,
και ουδέ χώρ' εύρηκα κι ουδέ χωράκι.
Αφ'σε, λυγερή, ύπνο να πάρω λίγο.

Ο ύπνος και το φίλημα

Σηκώθηκ' η κόρη το ταχύ, τα μάτια γλυκανοίγει,
βρίσκει ανοιχτό το κόρφο της και τσαλαπατημένο.
Στέκει και διαλογίζεται και με το νου της λέγει:
Αν είναι ξένου φίλημα, να 'ναι το υστερνό του,
κι αν είναι από τον άντρα μου χαράμι να του γίνει.
Ευθύς τελάλη έβγαλε σ' όλο το βιλαέτι,
«Ακούστε εσείς οι όμορφες κι εσείς οι μαυρομάτες,
τον Μάη κρασί μην πίνετε, στα χόρτα μην κοιμάστε,
τι βγαίνουν κλέφτες για φιλιά και περπατάν τη νύχτα,
σέρνουν ψωμί για τα σκυλιά να τρων να μη γαυγίζουν,
σέρνουν και υπνοβότανο τις όμορφες ποτίζουν.»

Ευπνάει η κόρη το πρωί

Ευπνάει η κόρη το πρωί με τα κουμπιά κομμένα,
βρίσκει την πόρτα ανοιχτή, τα χείλη φιλημένα.
Ποιος να ήταν που με φίλησε, να ξαναρθεί το βράδυ,
για να τον κάνω ταίρι μου, για να στεφανωθούμε.

Το κυπαρίσσι

Ένας άγουρος κι ένας καλός στρατιώτης,
κάστρο γύρευε, καλέ μου,
τρίκλωνε βασιλικέ μου.

Κάστρο γύρευε, χωριό να πάει να μείνει,
ουδέ κάστρο ήβρηκε, καλέ μου,
τρίκλωνε βασιλικέ μου.

Ουδέ κάστρο ήβρηκε, ουδέ χωριό να μείνει,
μόν' ένα δεντρί, καλέ μου,
τρίκλωνε βασιλικέ μου.

Μόν' ένα δεντρί, το λένε κυπαρίσσι,
δέξου με δεντρί, καλέ μου,
τρίκλωνε βασιλικέ μου.

Δέξου με δεντρί, δέξου με κυπαρίσσι.
Να κι οι κλώνοι μου, καλέ μου,
τρίκλωνε βασιλικέ μου.

Να κι οι κλώνοι μου και κρέμασ' τ' άρματά σου.
Να κι η ρίζα μου, καλέ μου,
τρίκλωνε βασιλικέ μου.

Να κι η ρίζα μου, και δέσε τ' άλογό σου,
να κι ο ίσκιος μου, καλέ μου,
τρίκλωνε βασιλικέ μου.

Να κι ίσκιος μου, και πέσ' αποκοιμήσου.

Σε αφήνω την καλονυχτιά

Σε αφήνω την καλονυχτιά, αγάπη μου καημένη,
κι εγώ θα πάω στο σπίτι μου με την καρδιά καμένη.
Μια χάρη μόνο σου ζητώ και να με συμπαθήσεις,
το παραθύρι το ακρινό απόψε μην το κλείσεις.
Κι εγώ θα 'ρθω την κονταυγή, που είναι γλυκός ο ύπνος,
να σου χαϊδέψω τα μαλλιά, να σε γλυκοφιλήσω.

Στου βοριά το μπαλκονάκι

Στου βοριά το μπαλκονάκι
στρώσε μου να κοιμηθώ,
στρώσε στρώμα πουπουλένιο,
πάπλωμα μεταξωτό.
Βάλε και για μαξιλάρι
τα χεράκια σου τα δυο,
να φιλώ τα δυο σου μάτια,
τον ωραίο σου λαιμό.
Σκύψε και αγκάλιασέ το,
το γλυκό καλό κορμί.

Το όνειρο

Απόψε χαϊδεμένη μου σε δω στο όνειρό μου,
και μεγαλύτερη χαρά δεν είδα στον καιρό μου.
Τον Θιον επαρακάλεσα παρακαλιά μεγάλη,
ο, και να αποκοιμιόμουν, να σε ξανάδω πάλι.
Ανάθεμά σας όνειρα, που με καρδιοφλογάτε,
και φέρνεν' την αγάπη μου και πάλι την αρπάτε.

Ο αγαπητικός

Ζάχαρη να 'ν' ο ύπνος σου και μέλι τ' όνειρό σου,
και ρόδα και τριαντάφυλλα εις το προσκέφαλό σου.
Κρύος αέρας θα γενώ, θα μπω μες στα σεντόνια,
να σου δροσίσω τα βυζιά, που 'ν' άσπρα σαν τα χιόνια.
Εύπνησε αγγελικό κορμί, ζωγραφιστό κεφάλι,
δυο λόγια έχω να σου πω κι αποκοιμήσου πάλι.
Εύπνησε κι αποφάσισε να ζήσω ή να πεθάνω,
γιατί τότε βαρέθηκα τον κόσμο τον απάνω.
Εσύ κοιμάσαι ξέγνοιαστη, κι εγώ κακοντυχάω,
κακοντυχάω γιατί πονώ, πονώ γιατί αγαπάω.

Απόψε η Πούλια μάλωνα

Απόψε η Πούλια μάλωνα, μαλώνει με τ' αστέρια
κι εγώ είδα στον ύπνο μου, κοιμόμουν μ' εσένα,
και ξύπνησα με μια χαρά και τ' όνειρο ήταν ψέμα.

Αναστασία

Βλέπεις εκείνο το βουνό που είναι ψηλά απ' τ' άλλα.
εκεί 'ν' η καημένη Αναστασιά, εκεί 'ναι πύργος γυάλινος.
Εκεί 'ναι πύργος γυάλινος με κρυσταλλένια τζάμια,
μέσα κοιμάται μια ξανθιά, μιας χήρας θυγατέρα,
το πώς να την ξυπνήσουμε, το πώς να της το πούμε,
Εύπνα, καημένη Αναστασιά, ξύπνα καημένη κόρη,
ξύπνα και άναψε φωτιά και σβήσε το λυχνάρι,
γιατί μας πήρε η χαραυγή, πήρε το μεσημέρι,
πάν' τα πουλάκια στις βοσκές κι οι λυγερές στη βρύση,
πάω κι εγώ με το άτι μου.

Το όνειρο του εραστή

Στη ρίζα του βασιλικού, στη ρίζα του βαλσάμου,
Ακούμπησα να κοιμηθώ, λίγο ύπνο να πάρω,
Και είδα ένα όνειρο αχαμνό εκεί όπου κοιμόμουν.
Η αγάπη μου παντρεύτηκε και πήρε έναν εχθρό μου,
Δε φτάνει πως παντρεύτηκε και τον εχθρό μου πήρε,
Μόνο κι εμέ προσκάλεσε για να τη στεφανώσω
Κι έφτιαξα στέφανα χρυσά, λαμπάδες ασημένιες
Και το στεφανοσκέπασμα μαργαριτοπλεγμένο.
Αν αληθέψει τ' όνειρο και πάρει άλλον άντρα,
Όλοι να πάν' στο γάμο της κι εγώ στα σάβανά της,
Όλοι να πάνε πρόβατα κι εγώ μια μαύρη γάτα.

Στης μαντζουράνας τον ανθό

Στης μαντζουράνας τον ανθό θα γείρω ν' αποκοιμηθώ,
Και έγεια και πλάγιασα, μηδέ τον ύπνο χόρτασα.
Ακούω μιας πέρδικας λαλιά, σκούζει, φωνάζει δυνατά.
-Μωρ' τι έχεις περδικούλα μου κι εσύ, γειτονοπούλα μου;
-Με κυνηγάει ένας αϊτός κι ένας πετρίτης φοβερός.

Στης μαντζουράνας τον ανθό - Παραλλαγή

Στης μαντζουράνας τον ανθό,
να πέσω να αποκοιμηθώ.
Ύπνο βαρύ να πάρω,
στα τριαντάφυλλα επάνω.

Όνειρο είδα στον ύπνο μου,
όνειρο είδα στον ξύπνιο μου.
Όνειρο φαντασία μου,
δυστυχία, χαλασιά μου.

Παντρεύεται η αγάπη μου,
το κάνει για γινάτι μου.
Ωχ και παίρνει τον εχθρό μου,
για το πείσμα το δικό μου.

Με κάλεσαν και για νουνά,
βάστα καρδιά μου δυνατά.
Αχ να πάω να στεφανώσω,
δυο κορμάκια να ανταμώσω,
δυο κορμάκια δυο γοντζέδες,
δυο διπλούς σιερμενεξέδες.

Φκιάνω στεφάνι από φλουρί,
βάστα καρδιά μου δυνατή.
Ωχ λαμπάδες απ' ασήμι,
έλεος κι ελεημοσύνη.

Και το νταμπακοσκέπασμα,
βάστα καρδιά μου δυνατά,
όλο μαργαριτάρι,
κάνε μας κι αυτή τη χάρη.

Ωχ να πάω να στεφανώσω,
δυο κορμάκια ν' ανταμώσω,
δυο κορμάκια δυο γοντζέδες,
δυο διπλούς σιερμενεξέδες.

Με τι ποδάρια να σταθώ,
βάστα καρδιά μου δυνατά.
Τα στέφανα ν' αλλάξω
τα ποδάρια να βαστάξω.

Ο πόνος της καρδιάς

Τώρα το βράδυ είμαι καλά, να τραγουδήσω θέλω
που ροβολάν οι όμορφες απ' το βουνό ιδρωμένες,
κι άλλες πεινούν, κι άλλες διψούν, κι άλλες ψωμί γυρεύουν,
και μια 'χει πόνο στην καρδιά να παντρευτεί γυρεύει.
Γυρεύει αμπέλια ατρύγητα, χωράφια με τα στάχια,
γυρεύει και τη Βενετιά, μ' όλα τα βιλαέτια.

Γλέντι

Πίναμε καυκιά γιομάτα
κι είχαμε και μαυρομάτα.
Μαύρα μάτια στο ποτήρι
κι αντίκρυ στο παραθύρι.
Να ήμουν κλέφτης να τα κλέψω,
γιαλαντσή να τα πλανέψω,
να τα βγάλω στο παζάρι,
και να βάλω τον τελάλη,
να τα πούλαγα με γρόσια.
-Δεν πουλιούνται αυτά τα μάτια,
και δεν γίνονταιπραμάτεια.
Χάρισμα θε να τα πάρει,
όποιο είν' άξιο παλικάρι.

Της Βλαχούλας

Βλαχούλα εροβόλαγε από ψηλή ραχούλα,
με τη ροκούλα γνέθοντας, το αδράχτι της γιομάτο,
σέρνουν τα πόδια της δροσιά και τα μαλλιά της μόσκο,
σέρνουν τα πασουμάκια της του Μάη τα λουλούδια.
Κι ο Βλάχος την καρτέραγε σε μια ψηλή ραχούλα.

-Βλαχούλα μ', πούθε έρχεσαι και πούθε κατεβαίνεις;
-Από τα πρόβατα έρχομαι στο σπίτι μου πααίνω.
-Βλαχούλα μ', δεν παντρεύεσαι, τζοπάνη άντρα να πάρεις;
-Μπορείς βρε συ, κακόμοιρε ό,τι σου πω να κάνεις;
Να φκιάσεις το αλωνάκι σου στη μέση του πελάγου,
κι ούδ' άχυρο να μη βραχεί, μηδέ σπυρί σιτάρι;

Βλαχοπούλα

Στον απάνω μαχαλά
και στην κάτω γειτονιά,
βλαχοπούλα κάθονταν.
Το έμαθε ένας γούμενος
κι έτρεξε χαρούμενος.
-Βλαχοπούλα μ', σ' αγαπώ,
κι ήρθα για να σου το πω.
-Γούμενε, σαν μ' αγαπάς,
φέρε βάρκα να με πας,
να 'χει κι όμορφα παιδιά,
να τραβούνε τα κουπιά.

Κόρη και νέος ομιλεί

Κόρη και νέος ομιλεί από το παραθύρι
ο νέος ζήτησε φιλί και η κόρη δαχτυλίδι.
-Μήπως με ξέρεις χρυσικό, να φτιάχνω δαχτυλίδια,
για να το δίνω εδώ και εκεί για μάτια και για φρύδια;
-Μήπως και το 'χω το φιλί πολύ να το τρυγούνε,
για ώρες και για στιγμές δική τους να λογιούμαι;

Γραμματικός

Γραμματικός εκάθονταν ψηλά σ' ένα σαράι,
μια έγγραφε, κοντύλιαζε, τρία χρονών μελάνη.
Σπαράχτηκε το δάχτυλο και χύθηκε η μελάνη,
και βάφτηκαν τα ρούχα του τα άσπρα και τα γαλάζια,
και βγήκε και το λάλησε σε τρεις μεριές στο κάστρο.
-Ποια είναι αξιά και γρήγορη τα ρούχα να μου πλένει;
Κι η κόρη αντιλογήθηκε από το παραθύρι.
-Εγώ είμαι άξια και γρήγορη τα ρούχα σου να πλένω.
Τα πλένει μια, τα πλένει δυο, τα πλένει τρεις και πέντε,
και από τις πέντε κι ύστερα τα ρίχνει στο ποτάμι.

Όλα τα κορίτσια τα είδα

Όλα τα κορίτσια τα είδα
με τα νάζια, με τα χάδια,
μια κοκκινοφορεμένη,
μου 'χει την καρδιά καμένη.
Δεν μπορώ να τη γελάσω
το χεράκι της να πιάσω.
Και με ορμήνεψε μια θειά μου,
μια καλή γειτόνισσά μου.
-Στον χορό που να χορεύει,
σύρε πιάσ' την απ' το χέρι,
κι αν τη δεις που κοκκινίσει,
πάλι εσένα θ' αγαπήσει.
Κι αν τη δεις και πάρει χώμα,
έχει την ελπίδα ακόμα.
Κι αν τη δεις και πάρει πέτρα,
πάρ' την κάπα και σκαπέτα.

Νυστάζω, νυστάζω

- Νυστάζω, νυστάζω, και ποιος θα πάει στον μύλο;
- Κοιμήσου, πέρδικά μου, κι εγώ θα πάω στον μύλο.
- Νυστάζω, νυστάζω, και ποιος θα μου τ' αλέσει;
- Κοιμήσου, πέρδικά μου, κι εγώ θα σου τ' αλέσω.
- Νυστάζω, νυστάζω, και ποιο θα μου το φέρει;
- Κοιμήσου, πέρδικά μου, κι εγώ θα σου το φέρω.
- Νυστάζω, νυστάζω, και ποιος θα το ζυμώσει;
- Κοιμήσου, πέρδικά μου, κι εγώ θα στο ζυμώσω.
- Νυστάζω, νυστάζω, και ποιος θα το φουρνίσει;
- Κοιμήσου, πέρδικά μου, κι εγώ θα στο φουρνίσω.

Όσα λουλούδια του Μαγιού ματάκια, ματάκια

- Όσα λουλούδια του Μαγιού ματάκια, ματάκια,
και φύλλα 'πό τα δέντρα, ματάκια μου γραμμένα,
τόσα φλωράκια ξόδιασα, ματάκια, ματάκια,
κόρη μου, για τε σένα, ματάκια μου γραμμένα.
- Δεν το 'ξερα, λεβέντη μου, ματάκια, ματάκια,
που τα 'χες για τε μένα, ματάκια μου γραμμένα.
- Να γίνω γης να με πατάς, ματάκια, ματάκια,
γιοφύρι να περάσεις, ματάκια μου γραμμένα.
- Να γίνω κι ασημόκουπα, ματάκια, ματάκια,
να σε κερνώ να πίνεις, ματάκια μου γραμμένα.
- Εγώ να πίνω το κρασί, ματάκια, ματάκια,
κι εσύ να πλέκεις μέσα, ματάκια μου γραμμένα.
- Να ξεγλιστράς στα χείλη μου, ματάκια, ματάκια,
να πέφτεις στην καρδιά μου, ματάκια μου γραμμένα,
- να ιδείς τα φιλοκάρδια μου, ματάκια, ματάκια,
πώς τρέμουν για τε σένα, ματάκια μου γραμμένα.
- Πώς τρέμει η βέργα στο γιαλό, ματάκια, ματάκια,

τ' αρνί στον μακελάρη, ματάκια μου γραμμένα,
έτσι έτρεμε η καρδούλα μου, ματάκια, ματάκια,
για σε το παλικάρι, ματάκια μου γραμμένα.

Σε περιβόλι μπαίνω

Σε περιβόλι μπαίνω, μέσα στις λεμονιές.
Τρελάθηκα ο καημένος από τις μυρωδιές.
Στη βρύση κατεβαίνω, να πιω κρύο νερό,
κι εκεί βρίσκω την κόρη, την κόρη που αγαπώ.
Σκύβω να τη φιλήσω, μα δε με δέχεται.
Της τάζω τα κουφέτα, της τάζω τα γλυκά,
κι εκείνη μου ζητάει φλωράκια μετρητά.
Πού να 'βρω εγώ ο καημένος φλωράκια μετρητά;
Ούτε στα ξένα πήγα κι ούτε στα μακρινά,
για να τα καζαντίσουμε τα μετρητά φλωριά.

Την Παναγιώτα προξενούν

Την Παναγιώτα προξενούν και την αρραβωνιάζουν,
και η Παναγιώτα θλίβεται και χύνει μαύρο δάκρυ.
-Μανούλα δεν παντρεύομαι, τον Κώστα δεν τον παίρνω,
θα πάρω παπαδόπουλο που είναι το ριζικό μου.
-Κόρη το παπαδόπουλο πολλή προίκα γυρεύει,
γυρεύει βόδια του ζυγού, φοράδα της καβάλας,
γυρεύει ασημόπαπο να τρώει η φοράδα μέσα.
-Κι αν τα γυρεύει δώσ' τε τα, καλός είν' κι ας τα πάρει.

Η θερίστρια Μάρω

-Μάρω μ', μην κουρνιαχτίζεσαι και μη σε ψήνει ο ήλιος!
-Τον κουρνιαχτό τον αγαπώ, τον ήλιο εγώ τον θέλω,

γιατί τον πρωτολιχνιστή θέλω να πάρω γι' άντρα.
-Μάρω μ', ο πρωτολιχνιστής πολλά προικιά γυρεύει,
θέλει χωράφια αθέριστα μ' όλους τους θεριστάδες,
γυρεύει μύλους δώδεκα μ' όλους τους μυλωνάδες,
Γυρεύ' χιλιάδες πρόβατα και να 'ναι γκαστρωμένα,
και παρακάλειε τον Θεό πλούσια να σε κάνει.
Εκεί που παρακάλαγε σύννεφα τρία βγήκαν,
το 'να 'χυνε ψιλή βροχή, τ' άλλο ψιλό χαλάζι,
Το τρίτο το παχύτερο χοντρό μαργαριτάρι.
Σιγά – σιγά το έριχνε ρίζες για να μην πιάσει,
Κι εκείνο ρίζες έπιασε, ρίζες και παραρίζες.
Πασάδες το θερίζουνε, μπέηδες δεματιάζουν,
Και η Μάρω με τη μάνα της έτρεχε το κατόπι,
Για να σταχολογήσουνε εκείνο που 'χει μέινει.

Ο καρπός της μηλιάς

Ο νιος με τα λαγωνικά εβγήκε στο κυνήγι
Και κράταγε στο χέρι του ένα μικρό γεράκι.
Του 'φυγε, τ' απολύθηκε, σε περιβόλι μπήκε,
Και αφορμή του γερακιού, μπήκε κι ο νιος κατόπι.
Εκεί ήβρε κόρη που 'πλενε σε γούρνα μαρμαρένια,
Κι ήταν γεμάτη στο φλουρί και στο μαργαριτάρι.
-Μάζεψε τα σκυλάκια σου, και δεσ' τα σε δεντράκι,
Να μη με φάνε, κυνηγέ, να μη με κυνηγήσουν.
-Εμένα τα σκυλάκια μου λαγούς μονάχα πιάνουν
Και στα κορίτσια τ' όμορφα, ποτέ κακό δεν κάνουν.
Για πες μου, πες μου, κόρη μου, τι προίκα θα μου δώσεις;
Δε θέλω προίκα από φλουριά, δε θέλω από στολίδια.
-Δε θέλεις προίκα από φλουριά, δε θέλεις και στολίδια,
Σου δίνω τούτη τη μηλιά που 'ναι γιομάτη μ' άνθια,

Είναι γιομάτη με καρπό, με ζαχαρένια μήλα.
Κούνησε η κόρη τη μηλιά και πέφτανε τα μήλα,
Κι εσχίζονταν, κι εσκόρπαγαν φλουριά, μαργαριτάρια.
-Μάζεψε, νιε μου, μάζεψε, τα μήλα της μηλιάς μου
Και πάλι ξαναμάζεψε και πάλι ξαναγύρνα.

Μια χήρα πούλαγε κρασί

Μια χήρα πούλαγε κρασί και μας δανείζει στάρι,
και στο κρασί ρίχνει νερό, στο στάρι ρίχνει βρώμη.
Γιατί χήρα νερώνεις το κρασί, στο στάρι ρίχνεις βρώμη;
Έχω κόρη για παντρεία, θέλω να φτιάξω προίκα,
να φτιάξω ζώνη του γαμπρού, ποδιά της πεθεράς της.

Το κορίτσι της χήρας

Μάνα μου, κόρ' όπου είδα εγώ στον ποταμό να πλένει,
είχε ασημένιο κόπανο και πλάκα μαρμαρένια.
Μάνα μου, να την φίλαγα, έδινα το άλογό μου,
που έχει χίλια κι εκατό, και άλλες δυο χιλιάδες,
και σκλάβος της ας γίνομουν και δούλος στην αυλή της.
Σάρωνε, χήρα, σάρωνε την όμορφη αυλή σου,
σάρωνε και την πόρτα σου για να συχνοπερνάω,
να βλέπω το κορίτσι σου το μοσχοαναθρεμμένο,
όπου μαγεύει τις καρδιές και μάγεψε κι εμένα.
-Εμένα, θυγατέρα μου, είναι ήλιος και φεγγάρι,
και θέλει τον αυγερινό να βάλει στο πλευρό της.

Η στάμνα

Ήθελα για να μισέψω
και καράβι δεν ευρίσκω,
τρέχω τον γιαλό την άκρα,
βρίσκω μια ξανθιά κοπέλα,
όπου πήγαινε στη βρύση,
το σταμνί της να γεμίσει.
Τρέχω και την ματαφτάνω,
και το χέρι της της πιάνω,
μου το αφήνει δεν κακιώνει
και σιγά σιγά μου λέει.
-Μπρε ζουρλό παιδί, τι θέλεις;
Το σταμνί θα μου τσακίσεις.
-Χίλια δίνω για τη στάμνα,
δυο χιλιάδες για τ' εσένα.

Πέρδικα που 'σαι στη φτέρη

Πέρδικα που 'σαι στη φτέρη,
ποιον να στείλω να σε φέρει;
Ποιον να στείλω να σε φέρει,
δώδεκα φλωριά στο χέρι.
Δώδεκα φλωριά στο χέρι,
κι άλλα δέκα στο μαντίλι,
για της Χάιδως το χατίρι.
Τούτην κούπα κι άλλη κούπα,
μ' έκαναν με τέτοια ρούχα.
Τούτην κούπα και κανάτα,
μ' έκαναν με τέτοια αρμάρτα.

Πες το, κούκε

Τι να την κάνω τούτη ναι, πες το, κούκε, μια φορά.
Τούτη τη μαυρομάτα, πες το μπριμπίλιμ', πες το.
Να την αφήσω στο χωριό, πες το, κούκε, μια φορά,
φοβάμαι τους γερόντους, πες το μπριμπίλιμ', πες το.
Θα της φτιάξω έναν σταυρό, πες το, κούκε, μια φορά,
θα της φτιάξω δαχτυλίδι, πες το μπριμπίλιμ', πες το.
Το δαχτυλίδι να φορεί, πες το, κούκε, μια φορά,
σταυρός να τη φυλάει, πες το μπριμπίλιμ', πες το.

Όσα λουλούδια έχει η άνοιξη

-Ν' όσα, μωρέ, ν' όσα λουλούδια 'χει η άνοιξη,
ν' όσα λουλούδια η άνοιξη κι η πόλη παραθύρια, κι η πόλη παραθύρια,
τόσα φλουράκια ξόδιασα, κόρη μου, για τε σένα.
-Δεν το 'ξερα, λεβέντη μου, που ξόδιασες για μένα,
ν' όσα λουλούδια η άνοιξη κι η πόλη παραθύρια, κι η πόλη παραθύρια.
Να γίνω γη να με πατάς, γιοφύρι να περάσεις,
να γίνω κι ασημόκουπα να σε κερνώ, να πίνεις,
ν' όσα λουλούδια η άνοιξη κι η πόλη παραθύρια, κι η πόλη παραθύρια.
Εσύ να πίνεις το κρασί κι εγώ να πλέω μέσα.
να ξεγλιστρώ στα χείλη σου, να πέφτω στην καρδιά σου,
ν' όσα λουλούδια η άνοιξη κι η πόλη παραθύρια, κι η πόλη παραθύρια.

Εγώ για το χατίρι σου

Εγώ για το χατίρι σου
τρεις βάνιες είχα βάλει,
είχα τον ήλιο στα βουνά,
τον αϊτό στους κάμπους,
και τον βοριά τον δροσερό

τον είχα στα καράβια.
Μα ο ήλιος εβασίλεψε
κι ο αϊτός κοιμήθη,
και τον βοριά τον δροσερό
τον πήραν τα καράβια.

Όσα λουλούδια έχει η άνοιξη

-Όσα λουλούδια έχει η άνοιξη
κι η πόλη παραθύρια,
τόσα φλωράκια ξόδεψα,
κόρη μου, για τ' εσένα.
-Δεν το 'ξερα, λεβέντη μου,
που ξόδεψες για μένα,
να γένω γης να με πατείς,
γιοφύρι να περάσεις,
να γένω κι ασημόκουπα,
να σε κερνώ, να πίνεις.
Εσύ να πίνεις το κρασί
κι εγώ να πλέω μέσα,
να ξεγλιστρώ στα χείλη σου,
να πέφτω στην καρδιά σου,
να δω τα φυλλοκάρδια σου,
πως τρέμουν για τ' εμένα.
-Πώς τρέμει η βέργα στο νερό,
το αρνί στον κασαπάρη,
έτσι τρέμ' η καρδούλα μου,
κόρη μ' για τ' εσένα.

Όσα λουλούδια έχει η άνοιξη - Παραλλαγή

Όσα λουλούδια 'χει η άνοιξη κι η πόλη παραθύρια,
τόσα φλωράκια ξόδεψα, κόρη μου, για τε σένα.
Δεν το 'ξερα, λεβέντη μου, που ξόδιασες για μένα.
Να γίνω γη να με πατείς, γιοφύρι να περάσεις,
να γίνω κι ασημόκουπα, να σε κερνώ, να πίνεις.
Εσύ να πίνεις το κρασί κι εγώ να πλέω μέσα,
να ξεγλιστρώ στα χείλη σου, να μπαίνω στην καρδιά σου,
να ιδώ τα φυλλοκάρδια σου τι λένε για τε μένα.

Άσπρο τριαντάφυλλο κρατώ

Άσπρο τριαντάφυλλο κρατώ
βουλιούμαι να το βάψω.
Κι αν το πετύχω στη βαφή,
πολλές καρδιές θα κάψω.
Θα κάψω νιους, θα κάψω νιες,
θα κάψω παλικάρια,
θα κάψω την αγάπη μου
μέσα στα φυλλοκάρδια.

Αν θέλεις να είμαι όμορφη

Αν θέλεις να είμαι όμορφη
αν θέλεις να είμαι άσπρη,
στείλε στην Πόλη για γυαλί,
στα Γιάννενα για χτένι,
στείλε και στην Πολύτσιανη
για κόκκινο γιλέκι.
Το χτένι να χτενίζομαι,
και το γυαλί να βλέπω,

και το γελέκι να φορώ,
και στον χορό να βγαίνω.
Να κάμ' αγόρια να σφαγούν,
κορίτσια να πλαντάξουν,
να κάμω τον πρωτόπαπα
να χάσ' τη λειτουργιά του.
Να κάμω τον επίτροπο
να χάσει τα τεφτέρια,
να κάμω τον πρωτόγερο
να χάσει τα σοκάκια.

Παρασκευή κομπόδενε

Ο, Παρά, μωρέ, Παρά- Παρασκευή κομπόδενε,
το Σάββατο το υφαίνει, κόρη μαλαματιασμένη.
Ο, την Κυ-μωρέ, την Κυ-Κυριακή στολίζεται,
για να πάει στο πανηγύρι, μάλαμα και τζιοβαίρι.
Κι όσοι τη, μωρ- κι όσοι τη – κι όσοι την αγνάντευαν
όλοι τα φεσάκια γέρνουν κι όλοι την παραστρατεύουν.
Κι ένα παιδάκι ορφανό, ούτε φεσάκι γέρνει, ούτε παραστρατεύει.
Σηκώθ'κε πά- σηκώθ'κε πά- σηκώθ'κε πάει στη μάνα του
και της το μολογάει και γλυκά το τραγουδάει.
Μάνα μια κό- μάνα μια κό- μάνα μια κόρη που είδα 'γώ
σήμερα στο πανηγύρι, μάλαμα και τζιοβαίρι.
Όσα γρόσια, όσα γρόσια, όσα γρόσια καζάντισα,
όλα θα τα ξεμπερδέψω και την κόρη να κερδέψω.

Στης Αλεξάνδρας το βουνό

Στης Αλεξάνδρας το βουνό κανείς δεν ανεβαίνει
κι η Αλεξάνδρα ανέβαινε πλέκοντας το γαϊτάνι,
πλέκοντας και γλεντίζοντας και ψιλοτραγουδώντας.

Κι ο χρυσικός αγνάντευε από το παραθύρι.
Αυτού στου στέλνω, κόρη μου, τρία δράμια μετάξι,
για να κεντάς πουκάμισα με δεκαοχτώ λαγκιόλια
κι αν περισσέψει τίποτε κέντησ' ένα μαντίλι.
Εγώ σου στέλνω, κόρη μου, τρία δράμια ασήμι,
φκιάσε γαϊτάνια δώδεκα και δεκαοχτώ πλεξίδες,
κι αν περισσέψει τίποτε φκιάσ' ένα δαχτυλίδι.

Κόρη και συναγωνιζόμενα παλικάρια

-Μωρή εσύ που ξέρεις μάγια και μαγεύεις παλικάρια,
σύρε κάτω στα λιβάδια, που 'ν' τα παλικάρια όλα,
όπου ρίχνουν στο σημάδι, διάλεξε όποιο σ' αρέσει.
-Ποιος είν' άξιος στο σημάδι, ποιος είν' άξιος στο τροχάδι,
ποιος έχει λιανή τη μέση, κείνος θε να με κερδίσει.

Η κόρη της χήρας

Μάνα μου, κόρη όπου είδα εγώ στον ποταμό να πλένει,
Είχε ασημένιο κόπανο και πλάκα μαρμαρένια.
Μάνα μου, να τη φίλαγα, έδινα τ' άλογό μου,
Όπου έχει χίλια κι εκατό, και άλλες δυο χιλιάδες,
Και σκλάβος ας γινόμουνα και δούλος στην αυλή της.
Σκούπιζε, χήρα, σκούπιζε την όμορφη αυλή σου,
Σκούπιζε και την πόρτα σου για να συχνοπερνάω,
Να βλέπω το κορίτσι σου το μοσχοαναθρεμμένο,
Όπου μαγεύει τις καρδιές και μάγεψε κι εμένα.
-Εμένα η θυγατέρα μου είναι ήλιος και φεγγάρι
Και θέλει τον αυγερινό να βάλει στο πλευρό της.

Μαγιοβότανο

Το ακούτε σεις οι όμορφες κι εσείς οι μαυρομάτες;
Τον Μάη κρασί μην πίνετε, κι όξω μην κοιμηθείτε,
και βγήκαν δυο παιδιά ζουρλά και περπατούν τις νύχτες,
σέρνουν ψωμί για τα σκυλιά, κρέας για τα λιοντάρια,
σέρνουν και μαγιοβότανα, μαγεύουν τις κοπέλες.

Ξελογιάστρα

Μώρ' εσύ που ξέρεις μάγια
και μου ζούρλανε τον άντρα,
και δεν θέλει να με πάρει.
Ορ' θιαμαίνομαι και λέω
τι λουλούδι θε να γένω;
Πού θα πάω να φυτρώσω,
κλώνους και καρπό να δώσω;
Στο βουνό με δέρνει αγέρας,
και στον κάμπο καματώνω.
Μωρέ 'συ, που ξέρεις μάγια
με ξετρέλανε κι εμένα.

Μωρή κοντή κοπέλα

Μωρή κοντή κοπέλα που πας για λάχανα
πάρε κι εμέ κοντά σου, να πω τα βάσανα.
Ό,τι έχεις από μένα, πες τα όλα ένα ένα,
αχ, η μαύρη θα αργήσω, ήρθε η ώρα να γυρίσω.
Χρόνια με βασανίζεις αχ και με τυραννάς
μάγια θα σου 'χουν κάνει για να μη μ' αγαπάς.
Αχ, η μάνα σου φωνάζει και όλο προς τα εδώ λογιάζει,
μη μου πιάνεις την ποδιά μου, χύνονται τα λάχανά μου.
Για κοίτα με στα μάτια καλά για να με δεις,
τι έφταιξα ο καημένος τότες να μ' αρνηθείς.

Κάτω στα δασιά πλατάνια

Κάτω στα δασιά πλατάνια, στην κρυόβρυση,
Διαμαντούλα μ', στη κρυόβρυση,
στην κρυόβρυση, μωρή ρούσα και Βασιλική.
Κάθονταν δυο παλικάρια και μια λυγερή,
Διαμαντούλα μ', και μια λυγερή,
και μια λυγερή, μωρή ρούσα και Βασιλική
Κάθονταν, τρώγαν και πίναν και κουβέντιαζαν,
Διαμαντούλα μ', και κουβέντιαζαν,
και κουβέντιαζαν, μωρή ρούσα και Βασιλική
-Διαμαντούλα μ', τι είσαι τέτοια, τέτοια κίτρινη,
Διαμαντούλα μ', τέτοια κίτρινη;
Μην' ο ήλιος σε πειράζει, μήνα φάντασμα,
Διαμαντούλα μ', μήνα φάντασμα;
-Μήτ' ο ήλιος με πειράζει, μήτε φάντασμα,
Διαμαντούλα μ', μήτε φάντασμα.
Με κοιτάει ο γιος του Ρήγα του Γραμματικού,
Διαμαντούλα μ', του Γραμματικού.

Ανάθεμα ποιος έριξε τα μάγια στο πηγάδι

Ανάθεμα, ποιος έριξε τα μάγια στο πηγάδι,
Μου μάγεψε τον άντρα μου
και θέλ' να με χωρίσει.
-Κι αν με χωρίσεις, άντρα μου,
εσύ θα μετανιώσεις.
Στις δυο, στις τρεις θα λούζομαι,
στις τέσσερις θ' αλλάζω.
Και μες στις δεκατέσσερις,
άλλον άντρα θα πάρω.
Και θα περνώ στην πόρτα σου,
για σκάσιμο δικό σου.

Μάγια μου 'χεις καμωμένα

Μάγια μου 'χεις καμωμένα
και τρελαίνομαι για σένα.
Μάγια μου 'χει η μαμά σου
κι έρχομαι πάντα κοντά σου.
Μάγια μου 'χει η αδερφή σου
κι έρχομαι πάντα μαζί σου.

Για πες μου τι σου έκανα
και φεύγεις μακριά μου
Βαγγελίτσα μου.
Και φεύγεις μακριά μου,
μικρή κουκλίτσα μου.

Όσα φτερά και κόκκαλα
έχει η μαύρη κότα,
τόσες φορές σε φίλησα
στη σκάλα και στην πόρτα.

Όσα αστέρια έχει ο ουρανός,
τόσα παιδιά να κάνεις,
Βαγγελίτσα μου.
Τόσα παιδιά να κάνεις,
μικρή κουκλίτσα μου.

Τόσες φορές να παντρευτείς
και χήρα να πεθάνεις,
Βαγγελίτσα μου,
μικρή κουκλίτσα μου.

Μάγια μου 'χεις καμωμένα - Παραλλαγή

Μάγια μω- μωρή Στρουμπούλω,
μάγια μου 'χεις καμωμένα,
και τρελαίν-μωρή Στρουμπούλω,
και τρελαίνομαι για σένα.

Μάγια μω- μωρή Στρουμπούλω,
μάγια μου 'καμε η μαμά σου,
κι έρχομαι, μωρή Στρουμπούλω,
κι έρχομαι όλο κοντά σου.

Μάγια μω- μωρή Στρουμπούλω,
μάγια μου 'χει ο αδερφός σου,
κι έρχομαι, μωρή Στρουμπούλω,
κι έρχομαι στον ορισμό σου.

Όλα τ' αμπέλια τα 'ψαξα

Όλα τ' αμπέλια τα 'ψαξα κι όλα τα περιβόλια,
για να βρω μήλο κόκκινο και ροζακί σταφύλι,
να δώσω στην αγάπη μου, ποτέ να μην πεθάνει.

Εσύ που κάνεις μάγια

Μωρ' εσύ που κάνεις μάγια
και μαγεύεις παλικάρια,
σύρε κάτω στα λιβάδια,
κει 'ν' τα παλικάρια όλα,
όπου ρίχνουν στο σημάδι,
διάλεξε όποιο σ' αρέσει.

Κατάρα

Κόρη μ', που είσαι στον αργαλειό
υφαίνεις, ξεϋφαίνεις κι όλο εμένα με μαραίνεις.
Υφαίνεις τα ψηλά πανιά,
υφαίνεις τα λαχούρια, γεια σου αγάπη μου καινούργια.
Κι εγώ σε καταράστηκα,
κόρη μ', να τσακιστεί το νατί,
να ραϊστεί το χτένι, που όλο εμένα με μαραίνει.
Και να κοπούν πολλές κλωστές,
να δένεις, να ξεδένεις, που όλο εμένα με μαραίνεις.

Έχασα το μαντιλάκι μου

Έχασα το μαντιλάκι μου,
μάννα τι θα γίνω εγώ,
το χρυσοκεντημένο,
χαλασιά μου τι θα γένω.

Που με το κεντούσανε
μάννα τι θα γίνω εγώ,
και μου το τραγουδούσανε,
χαλασιά μου τι θα γένω.

Αν το 'βρε νιος να το χαρεί
μάννα τι θα γίνω εγώ,
και γέρος να το χάσει,
χαλασιά μου τι θα γένω.

Αν το 'βρε κόρη ανύπαντρη
μάννα τι θα γίνω εγώ,
εμένα να το δώσει,
χαλασιά μου τι θα γένω.

Η υφάντρα

Κόρη που είσαι στον αργαλειό κι ολημερίς υφαίνεις
και τα παιδιά μαραίνεις,
υφαίνεις τα μεταξωτά και τα καλά λαχούρια,
αγάπη μου καινούργια,
γιατί δε ρίχνεις μια ματιά, να δεις το ποιος περνάει,
και σε γλυκοκοιτάει;
Κόρη μ', να τσακιστεί το αντί, να ραγισθεί το χτένι,
όπου τους νιους μαραίνει,
και να κοπούνε τα κλωνιά για να τα κομποδένει,
εκείνη που υφαίνει,
και κομποδένοντας να δει τον νιο που την κοιτάει
και χέρι δεν τραβάει.

Από την πόρτα σου περνώ

Από την πόρτα σου περνώ
και από τον μαχαλά σου
να ακούσω την κουβέντα σου
και τη γλυκιά λιαλιά σου.

Ανάθεμα στη μάνα σου,
και στη δικιά μου αντάμα
που δεν μας αρραβώνιασαν
να περπατούμε αντάμα.

Ανάθεμα στη μάνα σου
τη γριά τη ζαρωμένη,
που δεν σ' αφήνει να σε δω
μια ώρα στολισμένη.

Από την πόρτα σου περνώ
τη βλέπω κλειδωμένη,
σκύβω, φιλώ την κλειδωνιά
με την καρδιά καμένη.

Λένη Δροπολίτισσα

Στης Άι Μαρίνας τα βουνά, Λένη Δροπολίτισσα,
ήταν μια κρύα βρύση, Λένη καμαρωμένη.
Πάησε η Λένη να πει νερό, Λένη Δροπολίτισσα,
να πει και να γιομίσει, Λένη καμαρωμένη.
Κι έπεσε το μαντίλι της, Λένη Δροπολίτισσα,
το χρυσοκεντημένο, Λένη καμαρωμένη.
Αν το βρει νιος να το χαρεί, Λένη Δροπολίτισσα,
γέρος να το καμαρώσει, Λένη καμαρωμένη.

Σε περιβολάκι μπαίνω

Σε περιβολάκι μπαίνω
με μηλιές περιφραγμένο.
Με μηλιές και κυπαρίσσια,
πάν' τα μάτια μου περίσσια.
Βλέπω λειμονιά στη μέση,
που λυγίζεται να πέσει.
Λειμονιά μου, συλλογίσου.
πως θα 'ρθει ο καιρός θρηνήσου.
Θα σου πέσουνε τα φύλλα
και θα μαραθείς, μωρ' σκύλα.
Θα σου πέσει κι η δροσιά σου
και θα μαραθεί η καρδιά σου.

Εγώ ποτέ δεν τ' άφηνα

Εγώ ποτέ δεν τ' άφηνα τα πρόβατα μονάχα,
παρά μια μέρα που 'κατσε μια λυγερή κοντά μου.
Έπεσε ο λύκος κι έφαγε όλα τα πρόβατά μου.
Ανάθεμά σε λυγερή που έκατσε κοντά μου
κι έπεσε ο λύκος κι έφαγε όλα τα πρόβατά μου.

Γλέντα καημένη μου καρδιά

Γλέντα καημένη μου καρδιά εδώ σε τούτον τον ντουνιά.
Πώς να γλεντήσω. να χαρώ εδώ σε τούτο το χωριό.
Με κακοτρέχει η γειτονιά κι όλα του κόσμου τα παιδιά.
Με κακοτρέχουν οι εχθροί, οι συγγενήδες κι οι δικοί,
Φίδια να φάνε τα στόματα που λένε ανακατώματα.
Φίδια να φαν κι εσένανε που λες κακό για μένανε.

Βιολέτα μ' ανθισμένη

Βιολέτα μ' ανθισμένη, βιολέτα μ' ανοιχτή,
στον ίσκιο σ' από κάτω, ποιος θ' αποκοιμηθεί.
Βιολέτα μ' ανθισμένη με φύλλα πράσινα,
τραβώ τον έρωτά σου με χίλια βάσανα.
Εσύ με αυτή τη γνώμη κι εγώ μ' αυτόν τον νου,
να δούμε ποιος θα πέσει γινάτι του αλλουνού,
αναθεματισμένη και τζαναμπέτισσα,
κρασί, ρακί δεν ήπια, σ' είδα και μέθυσα.

Σαράντα μήλα πέταξα

Σαράντα μήλα πέταξα σε μια άγρια φαλαρίδα,
σε σένα είχα απαντοχή, σε σένα είχα ελπίδα,
και τώρα μ' απαρνήθηκες, φαρμάκωσές με σκύλα,

Αρνί έφαγες κι αρνήθηκες και συ θα μετανιώσεις,
σ' άλλα χεράκια θα με δεις και σαν κερί θα λιώσεις.

Κάπου στα πέντε μάρμαρα

Κάπου στα πέντε μάρμαρα, κάτω στα πέντε αλώνια,
που κει είν' ο γέρος ο κακός κι η γριά η ξεμυαλισμένη,
μα 'χουν κι ένα κακό σκυλί κι ένα όμορφο κορίτσι.
Θα μου ν' αρρώσταινε η γριά, να πέθαινε ο γέρος,
να 'πιανε λύσσα το σκυλί, να 'παιρνα το κορίτσι.

Τον Άγιον Γιώργη αγαπώ

Τον Άγιον Γιώργη αγαπώ γιατί έχει τ' όνομά σου,
γιατί έχει και το μάκρος σου και την περπατησιά σου.
Να κάνω θέλω το στενό όλο μαργαριτάρι,
για να περάσει το πουλί, το όμορφο παλικάρι.
Επέρασε κι ακούμπησε κι ήταν περιορισμένο,
κι από μακριά στεκότανε κι ήταν συλλογισμένο.
Όποιος μου το περιόρισε μην έβρη λεημοσύνη,
μην έβρη χώμα να θαφτεί μες στη χριστιανοσύνη.

Στον Άδη θε να πάγω

Στον Άδη θε να πάγω, τον Χάρο να σμιχτώ,
να τότε πιάσω φίλο και αδερφοποιητό.
Μήνα και μου δανείσει σαΐτες κοφτερές,
να πάω να σαϊτέχω τρεις βεργολυγερές,
όπου μου προμετάραν και οι τρεις τους το φιλί
κι ύστερα με γελάσαν σαν το μικρό παιδί.

Άι ντουνιά μου, άι ντουνιά μου

Άι ντουνιά μου, άι ντουνιά μου,
δε σε χάρηκε η καρδιά μου.
Ο λεβέντης μου περνάει
και δεν μας καλημεράει,
που περνάει και δεν μας κρένει,
μαύρος κι άλαλος να γένει.
Που περνάει καβαλάρης,
όλο λεβεντιά και χάρη.
Που περνάει σαν σαΐνι
και δεν μπεγεντάει, να κρίνει.
Που περνάει αγάλια αγάλια
σαν το φίδι στα χορτάρια.
Που περνάει κρυφά κρυφά,
όλο νιάτα και χαρά.

Σου στέλνω δυο τριαντάφυλλα

Σου στέλνω δυο τριαντάφυλλα
απ' την τριανταφυλλιά μου
και δυο φιλάκια αγάπη μου,
μαζί με την καρδιά μου.

Βάλ' τα στο βάζο με νερό,
να μη σου μαραθούνε
κι απάνω στο τραπέζι σου,
για να μοσχοβολούνε.

Έτσι τα έβαλα κι εγώ,
τα δυο δικά σου κρίνα,
απάνω στο τραπέζι μου,

να μοσχοβολάν κι εκείνα.
Τα κρίνα τα τριαντάφυλλα,
στολίζουν την αυλή μου,
η ομορφιά σου αγάπη μου
στολίζει την ψυχή μου.

Φεγγάρι είσαι ολόδροσο,
αστέρι φωτισμένο,
κρύο νεράκι γάργαρο,
λουλούδι ανθισμένο.

Ας ήταν να γινότανε,
να έρθω να σ' ανταμώσω
κι ένα φιλί αγάπη μου,
να σκύψω να σου δώσω.

Πήγαινα του ποταμιού

Πήγαινα, μωρ' πήγαινα, πήγαινα του ποταμιού,
πήγαινα του ποταμιού και την άκρη του γιαλού.
Μανουσάκια μάζωνα, φούντες, φούντες τα 'δενά.
Φούντες, φούντες τα 'δενά και του Κώστα τα 'δινα.
-Κώστα μου, ματάκια μου, πάρ' τα μανουσάκια μου,
δώσ' τα και της Κώσταινας, να τα βάλει στο σεντούκι,
να μυρίζουν τ' άρματά της και τ' ασημοζώνανά της.

Ερωτοκυνήγι

Πέρα στην άμμο, στο ερημονήσι,
αϊτός επέρασε να κυνηγήσει.
Δεν κυνηγάει λαγούς, λαφάρια,
μόν' κυνηγάει μαύρα ματάκια.

-Μαύρα μου μάτια, κόκκινα χείλη,
πρόβαλλε κι έβγα στο παραθύρι,
μαύρα μου μάτια και πλανεμένα,
το πώς κοιμάστε χωρίς εμένα;
-Γαϊτάνι πλέκω και δεν αδειάζω,
σαν αποπλέξω σε κουβεντιάζω.
-Ανάθεμά το και το γαϊτάνι,
κι όποιος το πλέκει κι όποιος το φκιάνει,
Γραφή σου στέλνω και σαν τη λάβεις,
ανάγνωσέ τη να καταλάβεις,
σαν τη διαβάσεις, μην την ξεσκίσεις,
κι ύστερα φως μου θα μ' απελπίσεις.

Όλα τα κορίτσια τα 'δα

Όλα τα κορίτσια τα 'δα
με τα νάζια και τα χάδια
μια κόκκινο φορεμένη
μου είχε την καρδιά καμένη.
Δεν μπορώ να τη γελάσω
το χεράκι της να πιάσω,
και με ορμήνεψε μια θειά μου
μια καλή γειτόνισά μου,
στον χορό που να χορεύει,
σύρε πιάσ' την απ' το χέρι,
αν τη δεις και κοκκινίσει
άλλον νέον θ' αγαπήσει,
αν τη δεις και πάρει πέτρα
πάρ' την κάπα και σκαπέτα,
αν τη δεις και πάρει χώμα
έχε την ελπίδα ακόμα.

Δώδεκα χρόνους φυλακή

Δώδεκα χρόνους φυλακή, γεια σου αγάπη μου μικρή,
και δεκαοχτώ στην μπάντα, βάστα καρδιά μου βάστα,
κανείς δεν έρθει να με δει, γεια σου αγάπη μου μικρή,
από τους ιδικούς μου, συγγενείς και αδερφούς μου,
παρά μια κόρη π' αγαπώ, πες το πώς το λέω κι εγώ,
κρυφά γράμμα μου στέλνει, μυστικά μου παραγγέλνει.

Ο γυναιοθήρας

Πέρα στην άμμο, στο ερημονήσι,
αϊτός επέρασε να κυνηγήσει.
Δεν κυνηγάει λαγούς, λαφάρια
μόν' κυνηγάει μαύρα ματάκια.
Μαύρα μου μάτια, κόκκινα χείλη,
πρόβαλε κι έβγα στο παραθύρι.
Μαύρα μου μάτια και πλανεμένα,
το πώς κοιμάστε χωρίς εμένα;
-Γαϊτάνι πλέκω και δεν αδειάζω,
σαν αποπλέξω, σε κουβεντιάζω.
-Ανάθεμά το και το γαϊτάνι
κι όποιος το πλέκει κι όποιος το φτιάχνει.
Γραφή σου στέλνω, και σαν τη λάβεις,
ανάγνωσέ την να καταλάβεις,
σν τη διαβάσεις, να μην τη σκίσεις,
τι ύστερα, φως μου, θα μ' απελπίσεις.

Το χρυσοκέντητο μαντίλι

Το μαντιλάκι που κεντάς και χρυσοβελονίζεις
Αν θα το στείλεις χάρισμα στον αγαπητικό σου,
μην του το στείλεις μοναχό, στείλ' το με την αγάπη.
Η κόρη το αλησμόνησε, και το 'στειλε μονάχο.
Στα γόνατά του το 'βαλε, και το συχνορωτάει.
-Για πες μου, μαντιλάκι μου, πώς μ' αγαπά η κόρη;
-Όταν σε συλλογίζεται κι όταν σε βάζει ο νους της
στυλώνονται τα μάτια της, δεν είν' στα λογικά της,
όταν σε βλέπει και περνάς κι ακούει τη λαλιά σου
πηδάει από τον τόπο της και ροδοκοκκινίζει,
όταν αργήσει να σε δει στέκεται μαραμμένη
κι όπου κι αν στέκει μοναχή κλαίει κι αναστενάζει.

Χελιδονάκια τ' ουρανού κι εσείς περιστεράκια

Χελιδονάκια τ' ουρανού κι εσείς περιστεράκια,
αν δείτε το πουλάκι μου, του πείτε δυο λογάκια.
Πείτε του δεν είμ' όμορφη, μηδέ μεγαλειωμένη,
στα βάσανα, που μ' έβαλε, δεν ήμουν μαθημένη.
Τ' όχου και τ' όχου μ' έφαγε και τ' όχου θα με φάγει,
και ο δικός του ο καημός στον Άδη θα με πάγει.

Ο σύζυγος του γέροντος

Δε με βαρούν τα ξένα και τα μακρινά,
μόν' με βαρούν της κόρης τα μηνύματα.
Με τα πουλιά μου μήναε και με τους αϊτούς,
«όπου κι αν είσαι ξένε μ', γρήγορα να 'ρθεις,
γιατί με προξενέψαν και με πάντρεψαν.
Μου 'δωσαν γέρον άντρα, κι είναι και ράθυμος,
το βράδυ με μαλώνει για τα στρώματα,
και το ταχύ με στέλνει για κρύο νερό,
κουβά βαρύ μου δίνει με αλυσίδα κοντή.
Κρεμώ και δε μου φτάνει, βασανίζομαι,
κι εννιά οργιές μαλλάκια τα μισόκοψα.
Όπου κι αν είσαι, ξένε μ', γρήγορα να 'ρθεις».

Πέρασ' από την πόρτα σου και σ' είδα μαραμένη

Πέρασ' από την πόρτα σου και σ' είδα μαραμένη
και στο δεξί σου μάγουλο ήσουν ακουμπισμένη,
κι εγώ η καρδιά μου λάχτισε, όσο να σε ρωτήσω,
τι πίκρα να 'χεις κόρη μου να σε παρηγορήσω.
-Εσύ το ξέρεις, άπιστε, εσύ που μ' απαρνιέσαι.
-Ποιος στο είπε περιστέρα μου, ποιος στο είπε μαυρομάτα;
Αν στο είπε η ήλιος να χαθεί και τ' άστρα να θαμπώσουν,
κι αν στο είπε κόρη ανύπαντρη, άντρα να μην αγκαλιάσει,
όταν θα στύψει η θάλασσα να γίνει περιγιάλι,
όταν θ' ασπρίσει ο κόρακας να γίνει περιστέρι,
τότε κι εγώ θα σ' αρνηθώ κα θα σε παρατήσω.

Μια γερακίνα απάντησε

Μια γερακίνα απάντησε
σε μια ψηλή ραχούλα,
αετόπουλο περήφανο
με μια περδικοπούλα.

Τα δυο τους κουβεντιάζανε
και ψιλοτραγουδούσαν,
τα μυστικά τους λέγανε
κι αντίπερα κοιτούσαν.

Η γερακίνα έκατσε,
με πονηριά ρωτάει,
ο σταυραετός δεν φάνηκε,
πού είναι πού γυρνάει.

Μην τάχα και τον γέλασαν,
ματάκια πονεμένα
και τα βουνά τα ξέχασε,
για μάτια ερωτευμένα.

Και κείνα αποκρίθηκαν
να πάει να ρωτήσει,
κουράγιο αν έχει να τον βρει,
να τον ξομολογήσει.

Στη βρύση στα Τσαρίτσιατα

Στη βρύση στα, μωρέ παιδιά,
στη βρύση στα Τσαρίτσιατα
καινούργια αγά-, μωρέ παιδιά,
καινούργια αγάπη έπιακα.
Κι ακόμα δεν, μωρέ παιδιά,
κι ακόμα δεν τη φίλησα.
Κι ο κόσμος με, μωρέ παιδιά,
κι ο κόσμος με μαρτύρησε,
και παίρνω δι-, μωρέ παιδιά,
και παίρνω δίπλα τα βουνά,
να φκιάκω σπί-, μωρέ παιδιά,
να φκιάκω σπίτι στο γιαλό,
να πιάσω φί-, μωρέ παιδιά,
να πιάσω φίλο τον αετό,
να βλέπει η, μωρέ παιδιά,
να βλέπει η αγάπη μου,
πάει στον, μωρέ παιδιά,
που πάει στον περίπατο,
μην ήβρε α-, μωρέ παιδιά,
μην ήβρε άλλη κι αγάπησε,
κι εμένα με, μωρέ παιδιά,
κι εμένα με παράτησε.

Στους κάμπους αναστέναξα

Στους κάμπους αναστέναξα και βγήκαν δυο λουλούδια.
Και βγήκε και η αγάπη μου, παλιά μου και καινούργια.
Άλλα λες κι άλλα μου κάνεις, το 'βαλεις να με ζουρλάνεις.
Στους κάμπους αναστέναξα, και βγήκαν δυο αγγέλοι.
Και βγήκε η αγάπη μου, με το σπαθί στο χέρι.

Πέρα στου χωριού τ' αλώνια

Πέρα στου χωριού τ' αλώνια
πέρδικες λαλούν κι αηδόνια,
Η αυγή γλυκοχαράζει
και οι όμορφες ξυπνάνε,
κι όλο με χαρές κινάνε,
στα αμπέλια τους να πάνε.
Άλλες στ' άλογα καβάλα,
κι άλλες ψιλοτραγουδάνε,
μια μικροαρραβωνιασμένη,
όλο έκλαιγε η καημένη,
που δεν ήταν παντρεμένη.

Πού ήσουν τριανταφυλλένια μου

Όλα τα δέντρα της αυγής
δροσιά είναι γεμισμένα
και μένα τα ματάκια μου
δακρύζουν τα καημένα.

Το μάθανε οι φίλοι μου
και κλαίνε για τε μένα
και συ, καρδιά μου άπονη,
δεν φάνηκες ακόμα.

-Πού 'σουν τριανταφυλλένια μου
τόσον καιρό χαμένη;

-Ήμουν στα πλάγια που 'βοσκα
στα δέντρα που κοιμόμουν.

Αρρώστησα, θερμάνθηκα,
σαράντα δυο ημέρες,
κανένας δεν εφάνηκε
να με παρηγορήσει.

Έλα τριανταφυλλένια μου,
στο σπίτι το δικό μου
και κράτα το κεφάλι μου,
όσο να βγει η ψυχή μου.

Κι όταν θα δεις έναν παπά,
παπά με πετραχήλι,
τότε να βγάλεις μια φωνή,
ψιλή σαν το μπιρμπίλι.

Κι όταν θα με σηκώσουνε,
τέσσερα παλικάρια,
τότες βαρ' το κεφάλι σου,
με πέτρες, με λιθάρια. Στο πανηγύρι στο χωριό

Ενότητα Τρίτη

Τα τραγούδια που ακολουθούν είναι ιδιαιτέρως λαμπρά, εορταστικά, γεμάτα πανέμορφες εικόνες. Ο εκθειασμός του κάλλους έρχεται για να κολακέψει το αντικείμενο του πόθου. Είναι μεγάλη η ευαισθησία του ανώνυμου στιχουργού, που συνταιριάζει τη φύση με τον άνθρωπο, που παρομοιάζει τη γυναικεία ή την ανδρική φύση με τα φυτά και τα ζώα.

Όταν η αγάπη επιβεβαιώνεται και από τις δύο μεριές, οι ερωτευμένοι δεν φοβούνται να αποκαλύψουν το πρόσωπο που αγαπούν. Υπάρχουν τραγούδια που αναφέρονται ονομαστικά σε γυναίκες και άνδρες, που είναι τα τιμώμενα αγαπημένα πρόσωπα. Αυτή η αποκάλυψη είναι μια τολμηρή πράξη για τα δεδομένα της εποχής.

Η θετική έκβαση των συναισθημάτων, η αμοιβαία έλξη και αποδοχή γεννάει επίσης τραγούδια που η κατάληξή τους είναι το ταίριασμα, η παντρεία.

Στο πανηγύρι στο χωριό

Στο πανηγύρι στο χωριό
μπαίνεις μάτια μ' στον χορό,
τα παιδιά να ξετρελαίνεις
τις καρδούλες να μαραίνεις.

Με το λυγερό κορμί σου,
το μεταξωτό μαλλί σου,
κάνεις σκέρτσα κάνεις νάζια
κι όλοι έχουν χτυποκάρδια.

Έχεις πράσινα ματάκια
δυο ολόδροσα χειλάκια,
χορεύεις και χαμογελάς,
τη μεσούλα σου κουνάς.

Με το λυγερό κορμί σου,
το μεταξωτό μαλλί σου,
κάνεις σκέρτσα κάνεις νάζια
κι όλοι έχουν χτυποκάρδια.

Σαν ήλιος είσαι αστραφτερή,
σαν το φεγγάρι λαμπερή,
οι χωριανοί σε καμαρώνουν
τα ματάκια τους βουρκώνουν.

Με το λυγερό κορμί σου,
το μεταξωτό μαλλί σου,
κάνεις σκέρτσα κάνεις νάζια
κι όλοι έχουν χτυποκάρδια.

Σε νοιάζεται και μια ψυχή
μα ντρέπεται να σου το πει,
από αγάπη μαραζώνει,
η καρδούλα της ματώνει.

Με το λυγρό κορμί σου,
το μεταξωτό μαλλί σου,
κάνεις σκέρτσα κάνεις νάζια
κι όλοι έχουν χτυποκάρδια.

Μην τα βάφεις τα μαλλιά σου

Μην τα βάφεις τα μαλλιά σου
και τα δυο γλυκά σου μάτια,
μη χαλάς την ομορφιά σου
και τα δροσερά σου νιάτα.

Έχεις νιάτα κι ομορφάδα,
έχεις γλύκα και φρεσκάδα,
τα μαλλιά σου μεταξένια,
όμορφα μενεξεδένια.

Εσύ δεν είσαι σαν τις άλλες,
τι τις θέλεις τις μπογιές,
έχεις ομορφιές και χάρες,
που δεν έχουνε πολλές.

Τα δικά σου τα ματάκια,
σπίθες βγάζουν και φωτιές,
τα ξανθά σου τα μαλλάκια,
ξεριζώνουνε καρδιές.

Να τα αφήνεις όπως είναι,
όμορφα απ' τη μάνα τους,
καλύτερα μην τα πειράζεις,
χάνουν τη φρεσκάδα τους.

Όλοι θέλουν να σε δούνε,
δυο κουβέντες να σου πούνε,
θέλουν να σε ανταμώσουν
όλοι να σε καμαρώσουν.

Τορορό, δεν μπορώ

Πάνω – κάτω το σοκάκι,
τορορό, δεν μπορώ.
Βρίσκω ένα κοριτσάκι,
τορορό, δεν μπορώ.

-Αι, μωρέ καλό κορίτσι,
τορορό, δεν μπορώ.
Πού την ήβρες την ασπράδα,
τορορό, δεν μπορώ.
Κι όλη αυτήν την κοκκινάδα,
τορορό, δεν μπορώ.

-Έχω μάνα σαν τον ήλιο,
τορορό, δεν μπορώ.
Και πατέρα σαν φεγγάρι,
τορορό, δεν μπορώ.

Η γαρδένια

Γαρδένια μου ολόφρεσκη
και μοσχομυρωδάτη,
σ' ένα ποτήρι με νερό,
όλο δροσιά γεμάτη.

Του έρωτα αμάραντο λουλούδι,
άσπρο μπουμπούκι τρυφερό,
μακρόσυρτο μελωδικό τραγούδι,
τρεχούμενο αθάνατο νερό.

Το άρωμά σου σπάνιο,
νέκταρ σκέτο αληθινό,
νάμα των Θεών ουράνιο,
αστείρευτο και δροσερό.

Στη νιότη δίνεις ομορφάδα,
όνειρα, ελπίδες, φαντασία,
ευχάριστη δίνεις ξεστασιά,
στο αύριο αισιοδοξία.

Γαρδένια μου γλυκιά μου,
θέλω να σε μυρίσω,
σε δώσανε δικιά μου,
γι' αυτό θα σε κρατήσω.

Η χωριατοπούλα

Κάποτε αγάπησα κι εγώ μικρή χωριατοπούλα,
ήταν μικρή και νόστιμη, λιανή, μελαχρινούλα,
που είχε σαν βασιλικό, τριαντάφυλλο το στόμα,
είχε τα μάτια ηλιόμαυρα σαν της ελιάς το χρώμα.

Στολίζεται μια λυγερή στη μάνα της να πάει

Τζουλούφρι από τη μια μεριά, τζουλούφρι από την άλλη,
τζουλούφρι από τις δυο μεριές, μαντίλι στο κεφάλι,
στολίζεται μια λυγερή στη μάνα της να πάει,
βάζει τον ήλιο πρόσωπο και το φεγγάρι στήθια,
και το λαμπρό αυγερινό τον βάνει αρραβώνα.

Η λυγερή και ο γιος της χήρας

Παρασκευή κουμπόδενε και το Σαββάτο υφαίνει,
κόρη μαλαματιασμένη,
την Κυριακή στολίζεται να πάει στο πανηγύρι,
μάλαμα και τζιοβαίρι.
Κι όσοι την αγνάντευαν, όλοι τα φέσια γέρνουν
και την παραστρατεύουν.
Κι ένα παιδάκι ορφανό το φέσι του δε γέρνει,
δεν την παραστρατεύει.
Σηκώθηκε πάει στη μάνα του και της το μολογάει,
γλυκά το τραγουδάει.
-Μάνα, μια κόρη που είδα εγώ εκεί στο πανηγύρι,
μάλαμα και τζιοβαίρι,
όσα γρόσια καζάντισα, όλα θα τα ξοδέψω,
την κόρη να κερδέψω.

Στα εννιά χωριά Χιμαριώτισσα

Στα εννιά χωριά Χιμαριώτισσα,
σαν τα κάλλη τα δικά σου δεν είδα πουθενά,
μικρή μου, δεν είδα πουθενά.
Και τι καρτεράς, ο καιρός περνά,
φεύγουνε τα χρόνια, φεύγουν, πίσω δε γυρνάν,
τούτος ο καιρός δε θα να 'ρθει πια.

Φεύγουνε τα χρόνια, φεύγουν, πίσω δε γυρνάν,
τα ξανθά μαλλιά, γύρω στον λαιμό,
φλόγες και καημό μ' ανάψαν μέσα στην καρδιά,
να φιλήσεις τέτοια κάλλη που 'ναι όλο δροσιά.
Και τι καρτεράς, ο καιρός περνά,
φεύγουνε τα χρόνια, φεύγουν, και πίσω δε γυρνάν.

Το παιδί του ψαρά

Ωρ', εγώ μωρέ εγώ ήμουν του ψαρά παιδί.
Παίρνω, μωρέ, παίρνω, παίρνω το καμακάκι μου,
λέει, και πάω να ψαρέψω, μαύρα μάτια να διαλέξω.
Ωρ', ρίχνω, μωρέ ρίχνω, ωρ' το καμακάκι μου.
Λέει, και βγάζω τρεις σαρδέλες, τρεις μελαχρινές κοπέλες.
Ωρ', η μια, μωρέ, η μια ήταν απ' του Γαλατά.
Ωρ', και η άλλη απ' την Πόλη, του Χατζηγιαννάκη η κόρη.
Ωρ', η τρί-μωρέ η τρί-, η τρίτη η καλύτερη,
ήταν από το Ζαγόρι που την αγαπούσαν όλοι.

Πενταγιώτισσα

Στα Σάλωνα σφάζουν αρνιά, Μαρία Πενταγιώτισσα,
και στο Χρυσό κριάρια, Μωρή Δασκαλοπούλα,
και στης Μαρίας την ποδιά, Μαρία Πενταγιώτισσα,
σφάζονται παλικάρια, Μωρή Δασκαλοπούλα.
Χρυσός αϊτός καθότανε, Μαρία Πενταγιώτισσα,
τ'ς Αγιά-Θυμιάς τον κάμπο, Μωρή Δασκαλοπούλα,
και τσίμπαγε τα νύχια του, Μαρία Πενταγιώτισσα,
και μάδαε τα φτερά του, Μωρή Δασκαλοπούλα.

Του ματιού σου το μαυράδι

Του ματιού σου το μαυράδι,
ζωντανό με πάει στον Άδη,
του ματιού σου η ελιά,
τρέλανε πολλά παιδιά
και δε βρίσκουν γιατρεία.

Εις στο σκαμνί που κάθεσαι

Εις στο σκαμνί που κάθεσαι
ξηρά ήταν τα ξύλα
και από την ομορφάδα σου
ανθούν και βγάζουν φύλλα.

Όταν σε γένναγε η μάνα σου
ο ήλιος εκατέβει,
και σου 'δωσε την ομορφιά
και πάλι μετά, ανέβει.

Όταν σε γένναγε η μάνα σου
η Παναγιά νονά σου,
γι' αυτό σε ονομάσαμε
Μαρία το όνομά σου.

Η πέρδικα

Αγάλια αγάλια περπατώ σαν το κομμένο φίδι,
να μη μ' ακούσει η πέρδικα και πεταχτεί και φύγει.
Φτάνω, θωρώ την πέρδικα μες στα πυκνά κλωνάρια,
που τις φτερούγες τίνιζε κι έσιαζε τα φτερά της.
-Πες μου, ποια μάνα σ' έκαμε, χρυσή μου περιστέρα;
-Η μάνα μου ήταν πέρδικα κι αφέντης μου ξεφτέρει,
κι εμένα με πλουμίσανε ωσάν το περιστέρι.

Το κυπαρίσσι

Φύτεψα το κυπαρίσσι
σε μια μαρμαρένια βρύση,
να 'ρχονται ξανθές να πλένουν,
μαυρομάτες να λευκαίνουν.
Ήρθε μια, ήρθε και μια άλλη,
μια φτωχή με πλούσια κάλλη,
κι έλαμψε ο γιαλός κι η βρύση.
-Κόρη μ', πού βρες τέτοια λάμψη;
-Είχα κύρη πρωτοκλέφτη,
μάννα κόρη του σερντάρη,
έκλειψαν του ήλιου τα κάλλη
και του φεγγαριού τη λάμψη,
και τα μοίρασαν στη μέση
κι έλαβα κι εγώ μοιράδι.

Η ζερβοπούλα

Σαράντα δίπλες ο χορός, μπιρμπίλι, μπιρμπίλι,
σαράντα και μεγάλες, το λέει το μπιρμπιλάκι.
Και μες στη μέση του χορού, μπιρμπίλι, μπιρμπίλι,
χορεύει ζερβοπούλα, το λέει το μπιρμπιλάκι.
Αστράφτουν τα μαντίλια της, μπιρμπίλι, μπιρμπίλι,
λάμπει το πρόσωπό της, το λέει το μπιρμπιλάκι.
Πέρασε ένας νιόπαντρος, μπιρμπίλι, μπιρμπίλι,
ένα παλικάράκι, το λέει το μπιρμπιλάκι.
Εκάθισε και κοίταξε, μπιρμπίλι, μπιρμπίλι,
και στον χορό εμπήκε, το λέει το μπιρμπιλάκι.
Κόρη μικρή, κόρη καλή, μπιρμπίλι, μπιρμπίλι,
κόρη καγκελοφρύδα, το λέει το μπιρμπιλάκι.

Δυο λόγια θέλω να σου πω, μπιρμπίλι, μπιρμπίλι,
πόσο σε καμαρώνω, το λέει το μπιρμπιλάκι.
Η μάνα που σε γέννησε, μπιρμπίλι, μπιρμπίλι,
να ζήσει να γεράσει, το λέει το μπιρμπιλάκι.

Η παπαδοπούλα

Στου παπά τα παραθύρια
δύο μαύρα μάτια είδα,
πώς να κάμω να τα κλέψω,
να τα βγάλω από την πόρτα,
να τα φέρω στο παζάρι,
να ζηλέψουν οι αρχόντοι,
οι παπάδες κι οι γερόντοι,
να τα δουν τα παλικάρια,
που 'χουν άσχημες γυναίκες,
άνοστες και γκιρλομάτες,
τα φλωριά τους να μου δώσουν
κι ομορφιά να καμαρώσουν;

Η παπαδοπούλα με τα μήλα

Ένα κομμάτι μάλαμα, ένα κομμάτι ασήμι,
εκόπη από τον ουρανό κι έπεσε μες στη διάβα,
κι άλλοι το λένε σύγνεφο κι άλλοι το λένε αντάρα.
Κείνο δεν είναι σύγνεφο, κείνο δεν είν' αντάρα,
παρά είν' η κόρη του παπά, πο' 'ρχετ' από τ' αμπέλι.
Βαστά τα μήλα στην ποδιά, τα ρόιδα στο μαντίλι.
Δυο μήλα τα εγύρεψα κι αυτή μου δίνει τρία.
«Δεν θέλω 'γώ τα μήλα σου τα τσαλαπατημένα.
Θέλω τα δυο του κόρφου σου, τα μοσκομυρισμένα».

Μαύρα είναι τα δυο σου μάτια

Μαύρα είναι τα δυο σου μάτια
μαύρα είναι σαν την ελιά
και όποιος τα γλυκοφιλήσει
Χάρο δεν φοβάται πια.

Αυτά τα μαύρα μάτια,
που με κοιτάζουνε
χαμήλωσέ τα λίγο
γιατί με σφάζουνε.

Το κίτρινο μαντίλι
που δένεις στα μαλλιά
να μην το ξαναδέσεις
τρελαίνεις τα παιδιά.

Το κόκκινο μαντίλι
που δένεις στον λαιμό
να μην το ξαναδέσεις
τρελαίνομαι κι εγώ.

Κάτω στο ρέμα το πλατύ

Κάτω στο ρέ-, Ρίνα Ρινούλα μου,
κάτω στο ρέμα το πλατύ,
πλένει Ρινού-, Ρίνα Ρινούλα μου,
πλένει Ρινούλα μοναχή.

Δεξιά μεριά, Ρίνα Ρινούλα μου,
δεξιά μεριά είναι η πλύστρα της
και αριστερά, Ρίνα Ρινούλα μου,
και αριστερά η χωριστριά της.

Στην κεντημέ-, Ρίνα Ρινούλα μου,
στην κεντημένη της ποδιά,
λαλούν αηδό-, Ρίνα Ρινούλα μου,
λαλούν αηδόνια και πουλιά.

Στα κεντημέ-, Ρίνα Ρινούλα μου,
στα κεντημένα γόνατα,
τσομπάνος με, Ρίνα Ρινούλα μου,
τσομπάνος με τα πρόβατα.

Πέρα στις μαυρομάτες

Πέρα πέρα κι αντίπερα, πέρα στις μαυρομάτες,
στις μαυρομάτες στις ξανθιές στις γαρουφολαιμούσες,
πού 'χουν το μάτι σαν ελιά το μάγουλο σαν μήλο,
κι αυτά τα ματοτσίνωρα κοντυλοπουμπισμένα,
με τ' άσπρα με τα κόκκινα και με τα λουλουδάτα.

Μήλο μου γλυκό μου μήλο

Μήλο μου γλυκό μου μήλο και νεράντζι μου γραμμένο
για ένα στοίχημα σε θέλω να σε στήσω κυπαρίσσι,
κυπαρίσσι κι αηδονίσι, μαρμαρένια κρύα βρύση,
να 'ρχονται οι ξανθές να πλένουν, μαυρομάνες να ξεπλένουν.
Ήρθε η μια και ήρθε και η άλλη, ήρθε 'να φτωχό κορίτσι
και φτωχοκουναρισμένο.
Πού την ήβρες την ασπράδα κι όλη αυτήν την ομορφάδα.
Είχα μάνα σαν τον ήλιο και πατέρα σαν φεγγάρι,
κι αδερφό σαν το λιοντάρι κι αδερφές σαν το βλαστάρι,
και ξαδέρφια ίσια ίσια, όλα σαν τα κυπαρίσσια,
αξαδέρφια μου να ζείτε, όλα στον χορό να μπίετε.

Κόρη που πάνεις για νερό

Κόρη που πάνεις για νερό με τη βαρελοπούλα
και παίρνεις τον ανήφορο σαν την περδικοπούλα,
σαν πέρδικα πατάς στη γη σαν περιστέρα τρέχεις.
Χαιρέτα μου τον πλάτανο, χαιρέτα μου τη βρύση,
χαιρέτα την αγάπη μου, που 'ρχεται να γιομίσει.

Στολίζεται μια λυγερή

Στολίζεται μια λυγερή στη μάνα της να πάει.
Βάζει τον ήλιο πρόσωπο και το φεγγάρι φρύδια
και το λαμπρό αυγερινό τον βάζει αρραβώνα.
Κι όλα τα άστρα τ' ουρανού τα βάζει δαχτυλίδια.

Διαμάντι δαχτυλίδι

Διαμάντι δαχτυλίδι ωχ φορές στο χέρι σου,
μελαχρινούλα μου,
κι απάνω γράφει πέτρα να γίνω ταίρι σου.
Τη μαύρη την κορδέλα ως που δένεις στα μαλλιά,
μελαχρινούλα μου,
να μην την ξαναδέσεις τρελαίνεις τα παιδιά.
Της μόδας σκαρπινάκι ωχ σκαρπινάκι φορείς και τρίζουνε
κι εμένα την καρδούλα μου οχ τη ραγίζουνε.

Πήρα το ντουφεκάκι μου

Πήρα το ντουφεκάκι μου
και βγήκα για κυνήγι,
από το κρούσμα του ηλιού
ως το βασίλειμά του.
Τις ράχες ετριγύριζα,

τους λόγγους με τα πεύκα,
κυνήγι δεν ευτύχησα,
δεν βρήκα να βαρέσω.
Κοντά στο ηλιοβασίλεμα,
κοντά σε μια βρυσούλα,
βρίσκω μια κόρη όμορφη,
ξανθιά και μαυρομάτα.
Ζυγώνω και την ερωτώ
με την καρδιά κομμάτια.
-Κόρη, ποια μάνα σ' έκανε,
ποια μάνα σ' έχει κάνει
εσένα τόσο όμορφη
και λεβεντιάς καμάρι,
για να ζουρλαίνεις τα παιδιά,
που σου 'ρχονται κοντά σου;
Σύρε να πεις της μάνας σου
να κάμε κι άλλη γέννα,
να κάψει κι αλλονών καρδιές
πώς έκαψε κι εμένα.

Ανάμεσα τρεις θάλασσες

Ανάμεσα τρεις θάλασσες
τριαντάφυλλο κυρ-κόκκινο,
πύργος θεμελιωμένος,
νεράντζι και λεμόνι,
Κι απάνω κόρη κάθονταν,
φλωράκια αρμαθιάζει.
Αρμάθιαζε, ξαρμάθιαζε,
εννιά αρμάθες κάνει.
Τις πέντε βάνει στον λαιμό,

τις τέσσερις στα χέρια.
Και με τον ήλιο μάλωνε,
με τον ήλιο μαλώνει.
Για έβγα, ήλιε, για να βγω,
για λάμψε για να λάμψω.
Εσύ κι αν λάμψεις, ήλιε μου,
μαραίνεις τα χορτάρια,
εγώ κι αν λάμψω, ήλιε μου,
μαραίνω παλικάρια.

Ανάμεσα τρεις θάλασσες - Παραλλαγή

Ανάμεσα τρεις θάλασσες, τριαντάφυλλο κυρ κόκκινο,
πύργος θεμελιωμένος, νεράντζι και λεμόνι.
Κι απάνω κόρη εκάθονταν, τριαντάφυλλο κυρ κόκκινο,
λιανά κουμπιά αρμαθιάζει, νεράντζι και λεμόνι.
Αρμάθιαζε, ξαρμάθιαζε, τριαντάφυλλο κυρ κόκκινο,
εννιά αρμαθούλες κάνει, νεράντζι και λεμόνι.
Τρεις πέντε βάζει στον λαιμό, τριαντάφυλλο κυρ κόκκινο,
τρεις τέσσερις στα χέρια, νεράντζι και λεμόνι.
Και με τον ήλιο μάλωνε, τριαντάφυλλο κυρ κόκκινο,
με τον ήλιο μαλώνει, νεράντζι και λεμόνι.
-Για έβγα ήλιε για να βγω, τριαντάφυλλο κυρ κόκκινο,
για λάμψε για να λάμψω, νεράντζι και λεμόνι,
πολλές καρδιές να κάψω, τριαντάφυλλο κυρ κόκκινο.
-Εσύ κι αν λάμψεις ήλιε μου, νεράντζι και λεμόνι,
μαραίνεις τα χορτάρια, τριαντάφυλλο κυρ κόκκινο,
Εγώ κι αν λάμψω ήλιε μου, νεράντζι και λεμόνι,
μαραίνω παλικάρια, τριαντάφυλλο κυρ κόκκινο,
με καρδιά σαν τα λιοντάρια, νεράντζι και λεμόνι.

Τρία λουλούδια μάλωναν

Τρία λουλούδια μάλωναν
το ποιο μυρίζει κάλλιο.
Ο πήγανος κι ο αμάραντος
και το μακεδονήσι.
Τους λέει το τριαντάφυλλο,
το μοσχομυρισμένο.
-Φευγάτε, βρομοχόρταρα,
και βρόμικα χορτάρια.
Εγώ είμαι το τριαντάφυλλο,
το μοσχομυρισμένο,
όλο τον χρόνο βρίσκομαι
στης βατσουνιάς τη ρίζα,
κι όλον τον Μάη και Θεριστή
στων κοριτσιών τον κόρφο.

Μη με κοιτάς στα μάτια

Μη με κοιτάς στα μάτια
γιατί ζαλίζομαι,
θυμάμαι τα φιλιά σου
και ξεμυαλίζομαι.
Εσύ είσαι ένας ήλιος,
φεγγάρι λαμπερό,
μου θάμπωσες το φως μου
και δεν μπορώ να δω.

Διαβεβαίωση

Πέρασ' απ' την πόρτα σου και σε είδα μαραμένη,
και στο δεξί σου μάγουλο ήσουν ακουμπισμένη,
κι εγώ, η καρδιά μου λάχτισε, όσο να σε ρωτήσω,
τι πίκρα να έχεις κόρη μου να σε παρηγορήσω.

-Εσύ το ξέρεις, βρε άπιστε, εσύ που μ' απαρνιέσαι.
-Ποιος σ' το 'πε, περιστέρα μου, ποιος σ' το 'πε, μαυρομάτα;
Αν σ' το 'πε ο ήλιος να χαθεί και τ' άστρα να θαμπώσουν,
κι αν σ' το 'πε κόρη ανύπαντρη, άντρα μην αγκαλιάσει,
όντας να στύψει η θάλασσα να γίνει περιγιάλι,
όντας ν' ασπρίσει ο κόρακας να γίνει περιστέρι,
τότε κι εγώ θα σ' αρνηθώ και θα σε παρατήσω.

Μια λυγερή καθότανε

Μια λυγερή καθότανε σε τρίχινο γιοφύρι,
χρυσό μαντίλι κένταγε και τους ήχους διαλέει.
Κι απ' τα τραγούδια τα πολλά κι απ' τους ήχους της κόρης,
μα το γιοφύρι ράγισε κι ο ποταμός εστάθη,
και το στοιχειό του ποταμού κι εκείνο αγνάντιο βγήκε.
Άλλαξε κόρη τον ήχο και πες άλλο τραγούδι.

Βασιλικέ μου τρίκλωνε με τα σαράντα φύλλα

Βασιλικέ μου τρίκλωνε,
βασιλικέ μου τρίκλωνε με τα σαράντα φύλλα.
Σαράντα σ' αγαπήσανε,
σαράντα σ' αγαπήσανε και πάλι εγώ σε πήρα.
Θιαμαίνομαι, λοϊζομαι το πού να σε φυτέψω.
Να σε φυτέψω σε στρατί, φοβάμαι τους διαβάτες,
να σε φυτέψω σε γιαλό, φοβάμαι μην κρυώσεις,
θ' ανοίξω την καρδούλα μου και μέσα θα σε βάλω.

Στην κορφή στον Άι Λια

Στην κορφή στον Άι Λια
παίζουν κλαρίνα και βιολιά
τρέχουν όλοι απ' τα χωριά
και σουβλίζουνε αρνιά.

Φόρα το καλό φουστάνι
κείνο που 'χει το γιορντάνι
βάλε και τα δαχτυλίδια
κι όλα τα χρυσά στολίδια.

Πάμε να αγναντέψουμε
να μπούμε να χορέψουμε
για να σύρεις τον χορό
να σε δω, να σε χαρώ.

Να σε δούνε οι χωριανοί,
να ρωτάν ποια είναι αυτή,
θα σε δει και η μάνα μου,
μικρή περικοκλάδα μου.
Θα τρέξουνε τα αδέρφια μου
τα πρώτα τα ξαδέρφια μου,
και θα κεράσουν τα βιολιά.
με παράδες και φλουριά.

Κάτω στον Άι Λια

Έλα να πάμε Ρίνα μου
κάτω στον Άι Λια
για να στεφανωθούμε
αγάπη μου γλυκιά.

Έλα να σε φιλήσω
και φίλα με κι εσύ
και αν θα το μαρτυρήσω
μαρτύρα το κι εσύ.

Έλα να σε φιλήσω
κάτω στον Άι Λια
και μάρτυρας θα είσαι
Ρίνα μου η κερασιά.

Έλα να σε φιλήσω
και φίλα με και εσύ
και αν θα το μαρτυρήσω
μαρτύρα το κι εσύ.

Γύρα στον χορό έπεσα να κοιμηθώ

Γύρα γύρα στον χορό έπεσα να κοιμηθώ,
κι όσα δέντρα λόγιαζα, κανένα δεν μ' άρεσε.
Κι ένας δέντρος ριζωτός, φουντωτός, κλωναρωτός,
κι ένας δέντρος μ' άρεσε, με τις ρίζες στο νερό.
Ρίζε τον, ποτίζε τον και λιανοσκαλίζε τον,
όσο να 'ρθει η Κυριακή, για ν' αρραβωνιάσουμε,
για ν' αρραβωνιάσουμε και να στεφανώσουμε.

Η Βλάχα

Σαν παίρνεις τον κατήφορο,
κάτω μπιρμπίλη μου η πέρδικα,
την άκρη το ποτάμι,
γεια σου, μωρή βλάχα μου,
με το πλατύ πουκάμισο
κάτω μπιρμπίλη μου η πέρδικα,
με τ' άσπρο σου ποδάρι,
γεια σου, μωρή βλάχα μου,
χαμήλωσε το φέσι σου,
κάτω μπιρμπίλη μου η πέρδικα,

και σκέπασε το φρύδι,
γεια σου, μωρή βλάχα μου,
να μη φανεί το φίλημα,
κάτω μπιρμπίλη μου η πέρδικα,
που σ' έχω φιλημένη,
γεια σου, μωρή βλάχα μου.

Η Λενίτσα

-Πού πας, Λενίτσα, μοναχή, τώρα το βράδυ βράδυ;
-Πάνω στη θειά μου τη Λενιώ, μάνω να ξενουχτίσω,
να πλέξω τα βαμβάκια μου, να φκιάσω τα προικιά μου,
να φκιάκω ομπόλια του γαμπρού, της πεθεράς παπάζι,
να φκιάκω και του αντράδερφου μεταξωτό μαντίλι.
-Κόρη μ', να σε προκόψει ο Θεός κι η Παναγιά η Παρθένα,
καλά σου στεφανώματα και να καλοκαρδίσεις.

Βασίλη τα ματάκια σου πώς τα 'χεις μαθημένα

Βασίλη τα ματάκια σου πώς τα 'χεις μαθημένα
κάνουν πως κοιτούν αλλού και αυτά κοιτούν εμένα.

Πες μου κούκλα μου γλυκιά,
πες μου τραγούδια ερωτικά.

Εσύ είσαι λεβεντόπαιδο και εγώ για σένα λιώνω,
τα μάτια σου είναι έξυπνα και τα αγαπώ με πόνο.

Πες μου κούκλα μου γλυκιά,
πες μου τραγούδια ερωτικά.

Με την ωραία σου ματιά πολλή χαρά μου δίνεις,
κοντά σου νιώθω γιατρεία και άντρας μου θα γίνεις.

Πες μου κούκλα μου γλυκιά,
πες μου τραγούδια ερωτικά.

Γεια σου, παπαρούνα μου

-Εψές, προψές επέρασα, γεια σου παπαρούνα μου,
από τον μαχαλά σου, παπαρούνα τ' όνομά σου.

Και είδα που σε μάλωνε, γεια σου παπαρούνα μου,
η μητροπεθερά σου, παπαρούνα τ' όνομά σου.

Αν είναι από εμένανε, γεια σου παπαρούνα μου,
σου το λέω, αγάπη μου, παπαρούνα τ' όνομά σου.

Δεν θα ξαναπεράσω, γεια σου παπαρούνα μου,
από τον μαχαλά σου, παπαρούνα τ' όνομά σου.

-Πέρναγε, ασίκη μ', γεια σου παπαρούνα μου,
και μάτια μη σηκώνεις, παπαρούνα τ' όνομά σου.

Με την καρδιά σου αγάπα με, γεια σου παπαρούνα μου,
και μην το φανερώνεις, παπαρούνα τ' όνομά σου.

Τρελάθηκα μανούλα μου

Τρελάθηκα μανούλα μου,
Για μια γειτονοπούλα μου.
Μανούλα μου, την αγαπώ
Και ντρέπομαι να σου το πω.

Τρεις χρόνους, βάι, την αγαπώ
Και ντρέπομαι να της το πω.
Αν αγαπάς και ντρέπεσαι
Πολλά καλά στερεύεσαι.

Σύρε μάνα μ' να της το πεις,
Κρυφά να την κουβεντιαστείς.
Μετά χαρά σου γιόκα μου,
Να πάρω και τη ρόκα μου.

Παίρνει τη ρόκα της και πάει,
Βρίσκει την κόρη που κεντάει,
Που κεντάει χρυσόν αετό
Σε πάπλωμα μεταξωτό.

-Καλησπέρα σ' κόρη μου.
-Καλώς την παραμάνα μου.
-Κόρη μου, ο γιος μου σ' αγαπεί
Και ντρέπεται να σου το πει.
-Σαν μ' αγαπεί και ντρέπεται
Τι μου μηνάει, δεν έρχεται;
Πες του να 'ρθει μια βραδιά
Να μη μας μάθει η γειτονιά.
Πες του να 'ρθει κι ένα πρωί
Να πιούμε τον καφέ μαζί.

Μου μήνυσαν μια λυγερή

Μου μήνυσαν μια λυγερή να πάω να 'ραβωνιάσω,
να πάω να πάρω το φιλί πριν βρέξει πριν χιονίσει,
πριν κατεβάσει ο Τούρναβης και πνίξει τα γιοφύρια.
Δε σε φοβούμαι Τούρναβη ποτάμια δε φοβούμαι,
γιατί έχω γρίβα γρήγορο, άξιο και παιχνιδιάρη.

Βασιλικός μού μύρισε

Βασιλικός μού μύρισε,
η αγάπη μου διαβαίνει,
από την πόρτα μου μπροστά,
κοιτάζει και δεν κρένει.
Βασιλικός στενόφυλλος,
με τα σαράντα φύλλα,
σαράντα σ' αγαπήσανε
και μόνο εγώ σε πήρα.

Όλο τον τόπο γύρισα

Όλο τον τόπο γύρισα
να βρω κορίτσι όμορφο,
στα κάλλη να μ' αρέσει.
Βρίσκω μια κόρη όμορφη,
στραβά κρατά το φέσι,
και στο ντερβένι εθέριζε
και λιανοτραγουδούσε.
Κι εγώ διαβάτης διάβηκα
και την καλημεράω.
-Καλημέρα σου, κόρη μου.
-Καλώς τον, τον διαβάτη.
-Εσύ με το τσουλούδι σου
μου 'καψες την καρδιά μου.
-Κι εσύ με το μουστάκι σου
έκαψες τη δική μου.

Σύρε μάνα και πες της το

Μια όμορφη γειτόνισσα,
με τρέλανε η δαιμόνισσα.

Τρεις χρόνους που την αγαπώ
και ντρέπομαι να της το πω.

-Σύρε μάνα και πες της το,
κρυφά κουβέντιασέ της το.

Παίρνει κι αυτή τη ρόκα της,
πάνει, χτυπάει την πόρτα της.

-Καλημέρα, γειτόνισσα,.

-Καλώς την την αρχόντισσα.

-Κόρη μ', ο γιος μου σε ποθεί
και ντρέπεται να σου το πει.

-Σαν μ' αγαπάει, δεν έρχεται
να μου το πει, χωρίς ντροπή;

Για πες του να 'ρθει ένα πρωί
να πιούμε τον καφέ μαζί.

Μια όμορφη γειτόνισσα

Μια όμορφη γειτόνισσα
με τρέλανε η δαιμόνισσα.

Τρεις χρόνους που την αγαπώ,
δεν έχω πώς να της το πω.

-Σύρε, μάνα μ', και πες της το,
κρυφοκουβέντιασέ της το.

Παίρνει κι αυτή τη ρόκα της,
πάνει χτυπάει την πόρτα της.

-Καλημέρα, γειτόνισσα.

-Καλώς την, την αρχόντισσα.

-Κόρη μ', ο γιος μου σ' αγαπάς
και θέλει να σε πάρει.

-Σαν μ' αγαπά, δεν έρχεται
να μου το πει εμένα;

Η Λάμπρω

Κει πέρα βγαίνει ένας καπνός,
σαν τι καπνός για να 'ναι;
Κάνουν οι βλάχοι μια χαρά,
παντρεύουνε τη Λάμπρω,
τη Λάμπρω, την πεντάμορφη,
κόρη των τσελιγκάδω.
Της δίνουν χίλια πρόβατα
και πεντακόσια γίδια,
της δίνουν κι άλογο καλό,
να περπατάει καβάλα.
Καβάλα πάει στην εκκλησιά,
καβάλα προσκυνάει,
καβάλα παίρνει αντίδερο,
απ' του παπά το χέρι.

Εψές με την αστροφεγγιά

Εψές με την αστροφεγγιά, μια βρέχε μια χιονίζει.
Με το λαμπρό φεγγάρι, μια βρέχει μια χιονίζει.
Πήρα το ντουφεκάκι μου, μια βρέχε μια χιονίζει,
και βγαίνω για κυνήγι, μια βρέχει μια χιονίζει.
Βρίσκω λαγό που έβοσκε, μια βρέχε μια χιονίζει,
τρυγώνα που λαλούσε, μια βρέχει μια χιονίζει,
βρίσκω κοπάδι πέρδικες, μια βρέχε μια χιονίζει,
που γλυκοτραγουδούσαν, μια βρέχει μια χιονίζει.
Ρίχνω, βαρώ δυο πέρδικες, μια βρέχε μια χιονίζει,
και δυο παχιές τρυγόνες, μια βρέχει μια χιονίζει.
Τις παίρνω, πάνω σπίτι μου, μια βρέχε μια χιονίζει,
τις καλομαγειρεύω, μια βρέχει μια χιονίζει,
τους ρίχνω λάδι μπόλικο, μια βρέχε μια χιονίζει,

και κάλεσα τους φίλους μου, μια βρέχει μια χιονίζει,
φίλους απ' την καρδιά μου, μια βρέχε μια χιονίζε,
τους πολυαγαπημένους, μια βρέχει μια χιονίζει,
καλώ και την αγάπη μου, μια βρέχε μια χιονίζε,
και στρώνει το τραπέζι, μια βρέχει μια χιονίζει.

Τον Απρίλη και τον Μάη τι χαρά

Τον Απρίλη και τον Μάη τι χαρά
κελαηδούνε, τραγουδούνε τα πουλιά.
Κελαηδούνε, τραγουδούνε δύο συν δύο,
το ένα λέει στο άλλο, λέει σ' αγαπώ.
-Έλα δώσε μου το χέρι μια φορά,
'σύ είσαι τ' όμορφο λουλούδι του Μαγιού,
'σύ είσαι τ' όμορφο κορίτσι του χωριού.

Τ' έχεις μωρ' Πηνελόπη

Τ' έχεις μωρ' Πηνελόπη, μέρα και νύχτα κλαις
κι εμένα της μανούλας, γιατί δεν μου το λες;
Τι να σου πω μωρ' μάνα, τι να σου διηγηθώ;
Βαρέθηκα, μανούλα, μαντίλια να κεντώ.
τον Μάνθο τον λεβέντη πολύ τον αγαπώ.
Κάθισε, Πηνελόπη, και τούτη τη χρονιά
να γένουνε τα στάρια και τα γλυκά κρασιά.

Σειούνται τα δέντρα

Σειούνται τα δέντρα σειούνται
σειούνται και τα κλαριά,
σειέται και η Ανθούλα
με τα χρυσά μαλλιά.

Τι έχεις μώρε Ανθούλα
μέρα και νύχτα κλαις,
και μένα της μαμάς σου
γιατί δεν μου το λες;

Τι να σου πω μαμά μου,
τι να σου διηγηθώ,
τον νέο τον λεβέντη
πολύ τον αγαπώ.
Και θέλω να τον πάρω,
να τον στεφανωθώ.

Με την ευχή μου κόρη,
να τον στεφανωθείς
και μένα τη μαμά σου
να μην αλησμονείς.

Σειούνται τα δέντρα - Παραλλαγή

Σειούνται τα δέντρα σειούνται, σειούνται και τα κλαριά.
Σειέται και η κυρά νύφη με τα ξανθά μαλλιά.

-Τι έχεις κυρά νύφη και κάθεσαι και κλαις;
Κι εμένα της μανούλας, γιατί δεν μου το λες;

-Τι να σου πω, μωρ' μάνα, τι να σου διηγηθώ,
τον άνδρα που μου δίνεις, εγώ δεν αγαπώ.

Λύκος να φάει τα πρόβατα

-Θα σε ρωτήσω, πεθερά, θα σε ρωτήσω, μάνα.
-Ρώτα με, νύφη, ρώτα με, ρώτα με, πέρδικά μου.
-Ποιανού είν' εκείν' τ' αλόγατα, που βόσκουν στο τσιαϊρι;

-Δικά μας είναι, νύφη μου, δικά μας, πέρδικά μου.
-Θα σε ρωτήσω, πεθερά, θα σε ρωτήσω, μάνα.
Ποιανού είναι τα πρόβατα που βόσκουν στο λιβάδι;
-Δικά μας είναι, νύφη μου, δικά μας, πέρδικά μου.
-Θα σε ρωτήσω, πεθερά, θα σε ρωτήσω, μάνα.
Ποιανού είναι κείνα τα φλωριά, που 'ναι στην καναβέτα;
-Δικά μας είναι, νύφη μου, δικά μας, πέρδικά μου.
-Θα σε ρωτήσω, πεθερά, θα σε ρωτήσω, μάνα.
Ποιος είναι κείνος που 'ρχεται τη σιάρκα σβάρα σβάρα;
-Άντρας δικός σου, νύφη μου, και γιος δικός μου, μάτια.
-Λύκος να φάει τα πρόβατα και λύκος τα μουλάρια,
φωτιά να κάψει τ' άσπρα σας και φλόγα τα χωριά σας,
μπροστά στον άντρα τον καλό, μπροστά στο παλικάρι.

Λένα και κυρά Λένη

-Λένα και κυρά Λένη.
-Ορίστε, αφέντη μου.
-Εβγα στο παραθύρι και κρέμασ' τα μαλλιά.
-Τ' έχεις με τα μαλλιά, βρε κερατόπουλε;
-Μετάξι στο παζάρι δεν έχω ιδεί ποτέ,
έβγα στο παραθύρι δυο λόγια να σου πω.
-Στο παραθύρι βγαίνω και τρία να μου πεις.

Μια όμορφη γειτόνισσα

Μια όμορφη γειτόνισσα με τρέλανε η δαιμόνισσα.
Τρεις χρόνους που την αγαπώ και ντρέπομαι να της το πω.
-Σύρε, μάνα μ', και πες τη το, κρυφά κουβέντιασέ της το.

Παίρνει κι αυτή τη ρόκα της, πάει και χτυπάει την πόρτα της.
-Καλημέρα, γειτόνισσα.

-Καλώς την, την αρχόντισσα.
-Κόρη μ', ο γιος μου σ' αγαπά.
-Σαν μ' αγαπάει δεν έρχεται;
-Είναι μικρός και ντρέπεται.
-Τα λόγια τι τα θέλετε, τα πάτε και τα φέρνετε;

Η από κουμπάρα νύφη

Είκοσι δύο Κυριακές κι είκοσι δυο Δευτέρες,
δεν είδα τον πολυαγαπώ να κατεβεί στο φόρο,
και μέσα στις είκοσι δυο τον είδα να περνάει.
Σαν περιβόλι εμύριζε, σα νεραντζιά ανθούσε,
και φούντα από τριανταφυλλιά στα χέρια του κρατούσε.
-Πού ήσουν, λεβέντη μ' όμορφε και πολυαγαπημένε,
πού ήσουν κι εγώ σε γύρευα, πού ήσουν και σε γυρεύω;
-Καλή σου μέρα, πέρδικα, χρυσής αυγής τρυγώνα,
κι αύριο καλό ξημέρωμα, χρυσή μου περιστέρα.
-Πού φεύγεις γαϊτανόφρυδε, σταμάτα να σου κρίνω.
-Ο κύρης μου και η μάνα μου, μου ετοίμασαν το γάμο,
κι αν θέλεις, έλα για νουνά, για να με στεφανώσεις.
Κινάει και πάει στης μάνας της σαν μήλο μαραμένο.
-Μάνα μου, με καλέσανε, να πάω να στεφανώσω,
το νιο όπου καρτέραγες για άντρα να τον πάρω.
-Και πώς το λες, παιδάκι μου, να πας να στεφανώσεις!
Έχεις ποδάρια να σταθείς και μάτια να κοιτάξεις;
-Μάνα μου, τ' αποφάσισα, θα πάω με τα στεφάνια,
και θε να κάνω υπομονή, γερή καρδιά θα δείξω.
-Ντύσου, στολίσου, κόρη μου, και σύρε στην ευχή μου,
κουμπάρα να ξεπροβοδώ και νύφη να γυρίσεις.
Εντύθηκε, στολίστηκε, με τα καλύτερά της
βάνει τον ήλιο πρόσωπο και το φεγγάρι κύκλο.

Την είδε ο ήλιος, θάμπωσε, η εκκλησιά και τρίζει,
την είδε κι έπαψ' ο παπάς, επάψανε και οι διάκοι,
τα ψαλτικά τους έχασαν ψάλτες και κανονάρχες.
-Παπάδες, διάκοι, ψάλλετε, πάρετε τα χαρτιά σας,
κι εμένα μάνα μ' έκανε σαν όλες τις μανάδες.
-Παπά μου, σε παρακαλώ, αυτού που θα ευλογήσεις,
για γύρισε τα στέφανα και βάλ' τα στην κουμπάρα,
κουμπάρα ας γίνει η ποθητή και η κουμπάρα νύφη.

Η μαυρομάτα

Παίρνουν ν' ανθίσουν τα κλαριά και η πάχνη δεν τ' αφήνει,
θέλω κι εγώ να σ' αρνηθώ και δε μ' αφήνει ο πόθος.
Σύρε να πεις της μάνας σου, να μη με καταριέται,
τι θα την κάμω πεθερά, τι θα την κάμω μάνα
στην κόρη της τη δεύτερη, σ' εσέ τη μαυρομάτα,
που 'χεις το μάτι σαν ελιά, τα φρύδια σαν γαϊτάνι,
που 'χεις τα ματοτσίνορα σα φράγκικο δοξάρι.
Το χέρι σου το παχουλό, τ' άσπρο και το δροσάτο,
να το είχα για προσκέφαλο σ' ένα μαρμαροβούνι,
να σε χορτάσω φίλημα στα μάτια και στα φρύδια.
Χαμήλωσε το φέσι σου και σκέπασε τα φρύδια,
να μη φανούνε τα φιλιά, να μη σε καταλάβουν,
και σε ζηλέψουν τα πουλιά, της Άνοιξης τ' αηδόνια
και σ' απαξιώσει ο Βασιλιάς και σ' απαξιώσει ο Ρήγας.

Ο ερωτόληπτος

-Τρελάθηκα μανούλα μου, για μια γειτονοπούλα μου!
-Παιδί μου, ποια είν' όπ' αγαπάς, κι ολημερίς τη μελετάς;
-Η Παυλοπούλα η Ντουντού, αυτή μου σήκωσε το νου,
που 'χει τα μάτια σαν ελιές, τα φρύδια σαν δεντρογαλιές,

που 'χει τα κόκκινα μαλλιά, δεμένα με τα φουντουκλιά,
που 'χει τη μέση τη λιανή, δεμένη με το λιαχουρί.
Από καιρό την αγαπώ και ντρέπομαι να της το πω,
τρέχα μάνα μου, πες της το, κρυφά κουβέντιασέ της το.
Παίρνει τη ρόκα της και πάει, βρίσκει την κόρη όπου κεντάει.
-Γεια σου, γειτονοπούλα μου. -Καλώς την τη μανούλα μου.
-Κόρη μου, ο γιος μου σ' αγαπεί και ντρέπεται να σου το πει.
-Αν μ' αγαπάει, ας μου το πει, η αγάπη δεν έχει ντροπή.

Ο κυνηγός

Επήρα τα σκυλάκια μου και τα λαγωνικά μου,
αυγίτσα –αυγίτσα κίνησα κρύφ' απ' τα γονικά μου,
τρέχω, πηδάω, πηλαλώ, στο ριζοβούνι φτάνω,
και στο βουνό ανεβαίνοντας λαγούς, περδίκια πιάνω.
Θωρώ δεξιά, θωρώ ζερβιά, θωρώ ένα κυπαρίσσι,
θωρώ μια κόρη που 'πλενε σε μαρμαρένια βρύση.
Εζύγωσα ελαφρά – ελαφρά, φτάνω στην κόρη εκείνη,
και το χρυσό μαντίλι μου της έδωσα να πλύνει.
-Και πώς μου δίνεις, κυνηγέ, μαντίλι να σου πλύνω,
τώρα είν' αργά και πάρωρα, δεν έχω που να μείνω.
-Αν είν' αργά και πάρωρα και δε θε να προφτάσεις,
έλα μαζί μου, κόρη μου, τη νύχτα να περάσεις,
που 'χω λαγούς και πέρδικες, βιολί και ταμπουράδες,
κλίνη πλατιά, στρώμ' απαλό κι όλες τις νοστιμιάδες.
-Για δέσε τα σκυλάκια σου σ' ενός δεντρίου κλωνάρι,
μη μου δαγκώσουν και μου 'φαν το άσπρο μου ποδάρι.
-Κόρη μου, τα σκυλάκια μου λαγούς περδίκια πιάνουν,
και τα κορίτσια τ' όμορφα ποτέ δεν τα δαγκάνουν.
Η μάνα της επρόβαλε από το παραθύρι
και φώναζε της κόρης της στο σπίτι να γυρίσει.

-Απόπλυνα, μανούλα μου, και θέλω να γυρίσω,
μόν' με κρατεί ο κυνηγός όπου είν' εδώ τριγύρω.
-Ποιος είν' αυτός ο κυνηγός που σ' έπιασε στα βράχια,
και δε φοβάται, κόρη μου, τα δέκα σου αδέρφια;
-Αν έχεις δέκα αδερφούς, καβαλαραίους δέκα,
εγώ για σένα τους χτυπώ, σε θέλω για γυναίκα.
-Κι αν έχω τριάντα αδερφούς, καβαλαραίους τριάντα,
δεν τους φοβάμαι, κυνηγέ, κι εγώ σε θέλω γι' άντρα.

Ο αγαπητικός

-Γιωργάκη μου, ποιαν αγαπάς
κι ολημερίς την τραγουδάς;
-Την Παυλοπούλα, την Ντουτού,
αυτή μου σήκωσε τον νου,
που 'χει την κεφαλή χρυσή,
δεμένη με το γεμενί,
έχει και τα μαλλιά ξανθά
δεμένα με τα φουντουκιά.

Έχει το βλέφαρο πλατύ
σαν ένα τουρκικό χαρτί.
Έχει δυο φρύδια τορνευτά
σαν τα σπαθιά εγγλέζικα.

Έχει δυο μάτια αρπακτικά,
δώσ' μου τα και τρελάθηκα.
Έχει δυο μάτια σαν τροχός,
μαραίνει Τούρκους και Ρωμιούς.

Έχει τη μύτη τη λιανή,
με τρέλανε η ορφανή.
Έχει το μήλο μάγουλο,
με τρέλανε τον άμοιρο.

Και κόκκινο είν' το χείλι της,
την τραγουδούν οι φίλοι της,
έχει σαγόνι ερωτικό.
με τρέλανε τον ορφανό.

Έχει στήθος και λαιμό,
βυζάκι σαν το κρύο νερό.
Έχει τη μέση της λιανή,
ζωσμένη με το λαχουρί.

Φορεί φουστάνι ταρακλί,
ζυγιάζεται με το φλωρί,
φορεί σαλβάρι ταμπχανέ
το ζυγιάζουν με ντουκουμέ.

Οι τρεις αετοί

Μάνα μ' στο περιβόλι μας και στην αμυγδαλιά μας,
πήγα να μάσω μύγδαλα, πήγα να μάσω τ' άνθια,
κι εκεί καθόνταν τρεις αϊτοί και τρία παλικάρια,
το ένα με μήλο με βαρεί, το άλλο με δαχτυλίδι,
το τρίτο το μικρότερο με χρυσό γαϊτανάκι,
κι εγώ το μήλο το 'φαγα, το δαχτυλίδι το 'χω,
κι αυτό το χρυσογάιτανο το 'βαλα στα μαλλιά μου.

Του νιου 'γώ μήλο του 'στειλα

Του νιου 'γώ μήλο του 'στειλα και μου 'δωκε γαϊτάνι.
Κείνος το μήλο το 'φαγε, 'γώ το γαϊτάνι το 'χω,
και στα μαλλιά μου το 'πλεξα και βγήκα στο σιργιάνι,
και στο γιαλό κατέβηκα, κάτου στο περιγιάλι.
Εκεί γυναίκες χόρευαν, μ' επιάσανε κι εμένα.
Κι από το σείσμα του χορού, και από την ταραχή μου,
εξέγειρε η πολίτσα μου κι εφάνη το γαϊτάνι.
Κι η μάνα του με ξάνοιγε από το παραθύρι.
«Κόρη, και ποιος σου το 'δωκε του γιου μου το γαϊτάνι;»
«Ο γιος σου μένα το 'δωκε, γυναίκα θα με πάρει,
γυναίκα κι ευλογητική με το χρυσό στεφάνι».
«Κακήν ώρα στους γάμους σου, κακή ώρα στες χαρές σου
κι αστροπελέκι και φωτιά να πέσει στις αυλές σου».
«Στανιό σου πεθερά μου είσαι, στανιό σου νύφη σου είμαι,
στανιό σου τον καλό σου γιο άντρα θα τόνε πάρω.
Εδώ πέρα κι αντίπερα κάθουνται οι μαστόροι,
και κάμε αργυρολέσιδο, να δέσεις τον υγιό σου.
κι αν έρθω 'γώ και λύσω τον, είναι ντροπή δική μου,
κι αν έρθει εκείνος κι έβρει με, πάλε χαρά δική μου».

Η Γαλανή

Ποιος θέλ' ν' ακούσετε βιολιά, τα ντέφια πώς βαρούνε,
περάσ' απ' την Καθολική κι απ' τη Φανερωμένη,
εκεί θ' ακούσετε βιολιά, τα ντέφια πώς βαρούνε,
χορεύει η Γαλανή μπροστά κι ο Δήμος από πίσω,
κι απ' το πολύ ταρνάνισμα κι απ' το πολύ το νάζι,
της κόπ'κε το αργυρό κουμπί κι εφάνη το βυζί της.
Κι ο Δήμος χαμογέλασε, της κόρης κακοφάνη.
-Γιατί, Δήμο μ', χαμογελάς, τι βάνεις με τον νου σου;

Σκύψε, Δήμο μ', και πάρε το, σύρ' το της αδερφής μου,
πες της πως μ' αρραβώνιασες σήμερα βράδυ βράδυ.

Μια ωραία βοσκοπούλα

Μια ωραία βοσκοπούλα που 'βοσκε ψηλά τ' αρνιά
είχε λουλούδια, είχε χορτάρια, είχε όμορφα κλαριά.
Και μια όμορφη φλογέρα κει βαστάει στην ποδιά.
Την εζήλεψα ο καημένος πώς να της το πω,
ένα φόβος με κρατάει, να φανερωθώ.
Τέλος πάντων πλησιάζω με την αντροπή
και της λέω καλημέρα, αγάπη μου χρυσή.
Καλημέρα κύριέ μου, τι ζητάς εδώ.
Έχασα τα πρόβατά μου και ήρθα να τα βρω.
Πρόβατά σου εδώ δεν έχει, σύρε στο καλό.
Ήθελα να σε ρωτήσω έχεις γονικά,
έχεις μάνα, έχεις πατέρα, έχεις αδερφό.
Από μάνα και πατέρα είμαι ορφανή,
και σε τούτη ατμόσφαιρα κόρη μοναχή.
Ορφανή και εσύ κυρά μου, ορφανός κι εγώ,
έλα να γίνουμε ταίρι, να ζήσουμε τα δυο.

Μια ωραία βοσκοπούλα - Παραλλαγή

Μια ωραία βοσκοπούλα που 'βοσκε ψηλά τ' αρνιά
είχε λουλούδια, είχε χορτάρια, είχε όμορφα κλαριά.
Και μια όμορφη φλογέρα κει βαστάει στην ποδιά.
Την εζήλεψα ο καημένος πώς να της το πω,
ένα φόβος με κρατάει, να φανερωθώ.
Τέλος πάντων πλησιάζω με την αντροπή
και της λέω καλημέρα, αγάπη μου χρυσή.
Καλημέρα κύριέ μου, τι ζητάς εδώ.

Έχασα τα πρόβατά μου και ήρθα να τα βρω.
Πρόβατά σου εδώ δεν έχει, σύρε στο καλό.
Ήθελα να σε ρωτήσω έχεις γονικά,
έχεις μάνα, έχεις πατέρα, έχεις αδερφό.
Από μάνα και πατέρα είμαι ορφανή,
και σε τούτη ατμόσφαιρα κόρη μοναχή.
Ορφανή και εσύ κυρά μου, ορφανός κι εγώ,
έλα να γίνουμε ταίρι, να ζήσουμε τα δυο.

Η μάνα μου με δέρνει

Η μάνα μου με δέρνει καλέ μου και πονώ,
με δέρνει, με σκοτώνει τα βράδια που γυρνώ.
Και τα παράπονά μου σ' εσένα θα τα πω,
η μάνα μου με δέρνει γιατί σε αγαπώ.
Βρε μάνα μη με δέρνεις, δεν βάζω εγώ μυαλό
τον άντρα που αγαπάω δεν το επαπατώ,
βρε μάνα μη με δέρνεις και τράβα στο καλό,
άδικα κοπανιάζεις δεν βάζω εγώ μυαλό.
Γιατί στην αγκαλιά του μια μέρα θα βρεθώ,
το ξύλο που 'χω φάει αμέσως το ξεχνώ.

Τη μάνα σου τη μάλωσα

Τη μάνα σου τη μάλωσα ρακί θα την ποτίσω,
να παίζει ν' αποκοιμηθεί, να 'ρθω να σε φιλήσω.
Τη μάνα σου την εκτιμώ και της φιλώ το χέρι,
αυτή θα πάρω πεθερά και σε δικό μου ταίρι.

Η μάνα σου και η μάνα μου αντάμα κουβεντιάζουν,
θαρρείς εσύ θαρρώ κι εγώ πως μας αρραβωνιάζουν.
Η μάνα σου και η μάνα μου σε ένα βαθύ χαντάκι,

κι εμείς τα δυο τα νιούτσικα σ' ένα προσκεφαλάκι.

Άσπρο ποδάρι που είδα εγώ σε ένα κίτερο μέστη
παντέχου μη 'ταν Πασχαλιά και είπα Χριστός Ανέστη.
Χριστός Ανέστη, μάτια μου, κι έλα να φιληθούμε,
και αν δεν σου αρέσει φίλημα, στρώσε να κοιμηθούμε.

Πέρασα από ένα γιοφύρι

Πέρασα από ένα γιοφύρι
βλέπω μια στο παραθύρι
που κεντάει χρυσό μαντίλι.
Το κεντάει, το βαλαντώνει,
με τη μάνα της μαλώνει.
Μάνα λέει, πάντρεψέ με,
σπιτονοικοκυρεψέ με,
κι άνδρα γέρο μη μου δώσεις,
γιατί θα το μετανιώσεις,
τι του γέρου τα παιγνίδια,
όλο σκόρδα και κρομμύδια,
και του νιου τα παιγνιδάκια,
μόσχους και γαρουφαλάκια.

Μη μ' αρραβωνιάζεις τώρα

Σε παρακαλώ μωρ' μάνα και σε προσκυνώ πατέρα,
μη μ' αρραβωνιάζεις τώρα, τώρα τούτον τον χειμώνα,
όσο να 'ρθ' το καλοκαίρι, να διαλέξω ποια μ' αρέσει,
ποια είν' η άσπρη, ποια είν' η ρούσα,
ποια 'ν' η γαϊτανοφρυδούσα,
για κ' η άσπρη, για κ' η ρούσα, για και κείνη π' αγαπούσα.

Δένδρο είχα στην αυλή μου

Δένδρο εί – χái χái μωρ' βεργινάδα
Δένδρο είχα στην αυλή μου,
για παρή- για παρηγοριά δική μου
δεν το ξέ- δεν το ξέρω τι λογιέται
πράσινα- πράσινα κάνει τα φύλλα
και τις ρί- και τις ρίζες ασημένιες
κόρη εκά- κόρη εκάθονταν στον ίσκιο
κι έπλενε- κι έπλενε χρυσό γαϊτάνι.
Πλέξ' το και- πλέξ' το και κρουσταλινέ το
κι αλλουνού- κι αλλουνού να μην το δώσεις.
Δώσ' το με- δώσ' το μένα του λεβέντη
να το δε- να το δέσω στο σπαθί μου
και στ' ασή- και στ' ασημομάχαιρό μου.

Άσπρη κατάσπρη η βαμπακιά

Άσπρη κατάσπρη η βαμπακιά
την είχα στην αυλή μου,
την πότιζα, τη σκάλιζα,
την είχα για δική μου.
Κι ένας ξένος παντάξενος
ήρθε να μου την πάρει.
Κρύψε με μάνα, κρύψε με
να μη με δει ο ξένος.
Τι να σε κρύψω κόρη μου
εσύ του ξένου είσαι,
του ξένου ρούχα φόρεσες
του ξένου δαχτυλίδια.

Έκανα πώς έκανα, μωρ' μάνα

Έκανα πώς έκανα, μωρ' μάνα,
Έκανα πώς έκανα, μάτια μου.
Έπιασα μια πέρδικα, μωρ' μάνα,
έπιασα μια πέρδικα, μάτια μου.

Στο κλουβί την έβαλα, μωρ' μάνα,
στο κλουβί την έβαλα, μάτια μου.
να λαλεί κάθε πρωί, μωρ' μάνα,
να λαλεί κάθε πρωί, μάτια μου.

Να ξυπνά τις βάγιες μας, μωρ' μάνα,
να ξυπνά τις βάγιες μας, μάτια μου.
και τις βαγιοπούλες μας, μωρ' μάνα,
και τις βαγιοπούλες μας, μάτια μου.

Να βυζαίνουν τα παιδιά, μωρ' μάνα,
να βυζαίνουν τα παιδιά, μάτια μου.
Να ξυπνά τα νιόγαμπρα, μωρ' μάνα,
να ξυπνά τα νιόγαμπρα, μάτια μου.
να κινούν στην εργατιά, μωρ' μάνα,
να κινούν στην εργατιά, μάτια μου.

Ο ήλιος

-Ήλιε μου, τι βασίλεψες, βαριά βαλαντωμένος;
Μήνα με τ' άστρα μάλωσες, μήνα με το φεγγάρι;
Μήνα με τ' άστρα της αυγής, που πάν' κοντά στην Πούλια;
Μήνα με τον Αυγερινό, που φέγγει την αυγούλα;

-Ούτε με τ' άστρα μάλωσα, ούτε με το φεγγάρι,
ούτε με τ' άστρα της αυγής, που πάν' κοντά στην Πούλια.

Κι ούτε με τον Αυγερινό, που φέγγει την αυγούλα.
Η μάνα σου με μάλωσε, που αγαπώ εσένα.
Τη μάνα σου ερώτησα, για να σε κάμω ταίρι,
μου το είπε ορθά κοφτά, γαμπρό της δεν με θέλει.

Η Διαμάντω

-Σήκου, Διαμάντω, να πας για θέρο.

-Δεν μπορώ, μάνα μ', δεν μπορώ.

-Σήκου, Διαμάντω, να πας για σκάλο.

-Δεν μπορώ, μάνα μ', δεν μπορώ.

-Σήκου, Διαμάντω, να πας στον μύλο.

-Δεν μπορώ, μάνα μ', δεν μπορώ.

-Σήκου, Διαμάντω, να πας για ξύλα,

-Δεν μπορώ, μάνα μ', δεν μπορώ.

-Σήκου, Διαμάντω, να σε παντρέψω.

-Όμπουρντες, μάνα μ', όμπουρντες!

Μαύρα μάτια στο ποτήρι

-Μαύρα μα-μωρή κοντούλω, μαύρα μάτια στο ποτήρι,

μαύρα μάτια στο ποτήρι, γαλανά στο παραθύρι.

Με τηρούν και με λογιάζουν, μέσα στην καρδιά με σφάζουν.

Δώσ' μου τα-μωρή κοντούλω, δώσ' μου τα να τ' αγοράσω,

δώσ' μου τα να τ' αγοράσω κι ό,τι έχω ας τα χάσω.

-Δεν πουλιού-μωρέ λεβέντη, δεν πουλιούνται αυτά με γρόσια,

δεν πουλιούντ' αυτά με γρόσια, μ' εκατό και με διακόσια.

Θα τα δω-μωρέ λεβέντη, θα τα δώσω στον καλό μου,

θα τα δώσω στον καλό μου και στον αγαπητικό μου.

Εψές, προψές απέρασα

Εψές, προψές απέρασα, ρούνα η παπαρούνα μου,
λέμ' από τη γειτονιά σου, παπαρούνα γεια σου, γεια σου.
Κι άκουσα, που σε μάλωνε η μάνα σου κι η θειά σου, ρούνα η παπα-
ρούνα μου,
κι αν σε μαλώνουν για τε με, πες μου να μην περάσω, παπαρούνα
γεια σου, γεια σου,
πες τους πως αγαπιόμαστε και θα 'ρθω να κουβεντιάσω, ρούνα η πα-
παρούνα μου.

Σπαθιά σαν βρέξεις ουρανέ

Σπαθιά σαν βρέξεις ουρανέ, μαχαίρια κι αν χιονίσεις
Κι εμένα απ' την αγάπη μου, δε θα με ξεχωρίσεις.
Ανταλένια – ανταλένια, τι έχει η μάνα σου μ' εμένα.

Τούτο το καλοκαιράκι

Τούτο το καλοκαιράκι, Μαρία Μαριγώ,
κακά το πέρασα, Μαρία Μαριγώ,
δεν είδα τη Μαρία, Μαρία Μαριγώ,
δεν την αντάμωσα, Μαρία Μαριγώ.
Στο σπίτι της πηγαίνω, Μαρία Μαριγώ,
για να την ευρώ, Μαρία Μαριγώ,
κι η μάνα της την κρύβει, Μαρία Μαριγώ,
πίσω στον αργαλειό, Μαρία Μαριγώ.
-Έβγα, Μαρία μ', έβγα, Μαρία Μαριγώ,
στον πέρα μαχαλά, Μαρία Μαριγώ,
να πούμε και δυο λόγια, Μαρία Μαριγώ,
δυο λόγια ερωτικά, Μαρία Μαριγώ.

Εγώ, Μαρία, φεύγω, Μαρία Μαριγώ,
και πάω μακριά, Μαρία Μαριγώ,
πάω σε κρύες βρύσες, Μαρία Μαριγώ,
και σε κρύα νερά, Μαρία Μαριγώ.

Μια βοσκοπούλα αγάπησα

Μια βοσκοπούλα αγάπησα
μια κόρη παινεμένη.
Και την αγάπησα μικρή,
την πολυζηλεμένη.
Μια μέρα που καθότανε,
στα χόρτα τ' ανθισμένα,
εγώ της είπα -Σ' αγαπώ,
τρελαίνομαι για σένα.
Κι αυτή μου το είπε με καημό,
-Είμαι μικρή ακόμα.
-Μικρός εγώ, μικρή εσύ,
βάστα δυο χρόνια ακόμα.

Δέντρο είχα στην αυλή μου

Δέντρο είχα στην αυλή μου
για παρηγοριά δική μου.
Δεν το ξέρω τ' όνομά της,
δεν το ξέρω τι λογιέται
κι από τι σειρά κρατιέται,
Πράσινα κάνει τα φύλλα,
κόκκινα κάνει τα μήλα,
τα κλωνάρια του γαλάζια
και οι ρίζες ασημένιες.
Κόρη κάθονταν στον ίσκιο

κι έπλεκε χρυσό γαϊτάνι.
-Πλέξ' το, κόρη, το γαϊτάνι,
πλέξ' το και κρουστάλλινέ το,
κι αλλουνού να μην το δώσεις.
Δώσ' το εμένα του λεβέντη,
να το βάλω στο σπαθί μου,
και στ' ασημομάχαιρό μου.

Έλα, πουλί μου, έλα

-Έλα, πουλί μου, έλα, και μην αργείς.
Σκάλες και σκαλοπάτια να μην τα βαρεθείς.
-Βαρέθηκα, μωρ' μάνα, μαντίλια να κεντώ,
θε να τα παρατήσω και θε να παντρευτώ.
-Κέντα, κόρη μου, κέντα, και τούτη τη χρονιά,
να γίνουνε τα στάρια και τα γλυκά κρασιά,
τότε θα σε παντρέψω μέσα σε δυο χωριά,
να πάρεις άντρα μπέη και πεθερό πασά.
-Δεν θέλω άντρα μπέη και πεθερό πασά,
μωρ' θέλω έναν λεβέντη με κατσαρά μαλλιά.

Μωρή γραμμένη πέρδικα

-Μωρή γραμμένη πέρδικα
που περπατάς στα πλάγια,
την ομορφιά σου ζήλεψα
και θέλω να σε πιάσω.
Να σε κλειδώσω στο κλουβί,
τον μούστο να σε θρέψω.
Ούτε τον μούστο θέλω εγώ,
ούτε και το κλουβί σου.
-Δεν είμαι πάπια του νερού

να με κρατάς στα χέρια,
εγώ είμαι πετροπέρδικα
και περπατώ στα πλάγια,
πέτρα την πέτρα περπατώ,
λιθάρι το λιθάρι,
και ζω πάντα ελεύθερη
ψηλά στα κορφοβούνια.

Τικ τακ η θυροπούλα

Τικ τακ η θυροπούλα,
πώς δεν βγαίνεις, μωρ' Γιαννούλα;
Να σε δω, να σε ρωτήσω,
και να σου κρυφομιλήσω.
Μη με μάλωσε η μαμά σου,
που με πέτυχε κοντά σου,
και μη μου 'βαλες γινάτι
κι απατήσεις την αγάπη;
Η μαμά σου, κι αν σε μαλώσει,
πάλι θα το μετανιώσει,
και γαμπρό της θα με κάμει
γρήγορα και μάνι μάνι.

Μια βλαχοπούλα έπλενε

Μια βλαχοπούλα έπλενε
σε μια κρύα βρυσούλα,
είχε ασημένιο κόπανο,
μαλαματένια πλάκα.
Κι από το συχνοβάρεμα,
κι απ' τα γλυκά τραγούδια,
ο κόπανος τσακίστηκε

κι η πλάκα εραγίστηκε.
Εκεί γιδάρης πέρασε
και την καλημερίζει.
-Βλάχα μ', για δεν παντρεύεσαι,
γιδάρ' άντρα να πάρεις;
-Εγώ είμαι κόρη αρχόντισσα,
γιδάρης δεν μου πρέπει.
Εγώ 'χω χίλια πρόβατα
και πεντακόσια γίδια.

Βοσκοπούλα καθισμένη στην ακρογιαλιά

Βοσκοπούλα καθισμένη στην ακρογιαλιά
σ' ένα πράσινο λιβάδι έβοσκε τ' αρνιά.
Κυνηγός που κυνηγούσε πέρασε από κει.
-Δεν μου λες, μωρ' κυνηγάρη, τι ζητάς εδώ;
-Μαύρα μάτια π' αγαπούσα κι ήρθα να τα βρω.
Δεν μου λες, ωραία κόρη, είσαι από γενιά;
-Από μάνα, από πατέρα, είμαι ορφανή.
-Ορφανή κι εσύ κοπέλα, ορφανός κι εγώ,
έλα μας, να παντρευτούμε και να ζήσουμε τα δυο.

Μωρή γραμμένη πέρδικα

-Μωρή γραμμένη πέρδικα,
που περπατάς στα πλάγια,
την ομορφιά σου ζήλεψα
και θέλω να σε πιάσω.
Να σε κλειδώσω στο κλουβί,
με μούστο να σε θρέψω.
-Ούτε τον μούστο θέλω εγώ,
ούτε και το κλουβί σου.

Δεν είμαι πάπια του γιαλού,
να με κρατάς στα χέρια,
εγώ είμαι πετροπέρδικα,
και περπατώ στα πλάγια.
Πέτρα την πέτρα περοπατώ,
λιθάρι το λιθάρι
και ζω πάντα ελεύθερη
ψηλά στα κορφοβούνια.

Μη με δέρνεις μωρή μάνα

Μη με δέρνεις μωρή μάνα, μη με τυραννάς
να σου μαρτυρήσω, μάνα, ποιος με φίλησε.
Ούτε ξένος ήταν, μάνα, ούτε μακρινός,
ήταν ο Γιωργάκης, μάνα, ο περήφανος.
Κι αν σε φίλησε, μώρ' τσιούπρα μ', και τι σου 'δωκε;
Δώδεκα ρουπιέδες, μάνα, και τρία φλωριά.
Κι αν σου τα 'δωκε, μώρ' τσιούπρα μ', και τι τα 'καμες;
Στο σεπέτι τα 'χω, μάνα, το περήφανο,
για να φκιάσω προίκα, μάνα, για να παντρευτώ,
για να πάρω άντρα, μάνα, όποιον θέλω εγώ.

Ο μνηστήρας

Παρακαλώ σε, πέρδικα, και προσκυνώ σε, κόρη,
να μου δανείσεις τα κλειδιά να μπω στο περιβόλι,
να κόψω κιτρολέμονα και κιτροκαρυοφύλλι,
και να σου στείλω χάρισμα διαμάντι δαχτυλίδι.
Φτιασμένο είν' στη Βενετιά, στην Πόλη αγορασμένο,
κι η μάνα μ' για τη νύφη της το 'χει αποφασισμένο.
Τη μάνα σου την αγαπώ και της φιλώ το χέρι,
και θα την κάνω πεθερά και σε γλυκό μου ταίρι.

Οι εραστές

Κόρη, όταν φιλιόμασταν νύχτα ήταν, ποιος μας είδε;
Μας είδε της νυχτιάς τ' αστρί, μας είδε το φεγγάρι,
και το φεγγάρι έσκυψε της θάλασσας το είπε,
θάλασσα το 'πε του κουπιού και το κουπί του ναύτη,
κι ο ναύτης το τραγούδησε, το 'μαθαν οι γειτόνοι,
το 'μαθε κι ο πνευματικός, της μάνας μου το είπε,
κι ο κύρης απ' τη μάνα μου το 'μαθε και πεισμώνη,
μ' έβρισαν και με μάλωσαν και προσταγή μου 'δώσαν,
ούτε στην πόρτα μου να βγω, ούτε στο παραθύρι.
Στο παραθύρι εγώ θα βγω για το βασιλικό μου,
κι εγώ το νιο που αγαπώ θα τον εκάνω ταίρι.

Πηγές

- Arnold Passow, Ρωμαίικα τραγούδια – Επιλογή δημοτικών τραγουδιών**
Εκδόσεις Νίκας – Ελληνική Παιδεία ΑΕ, ανανεωμένη έκδοση 2007 (πρώτη έκδοση 1860, πρώτη ανατύπωση στην Ελλάδα 1958)
- Παναγιώτης Αραβαντινός, Ηπειρωτικά τραγούδια – Συλλογή δημοδών ασμάτων**
Εκδόσεις Δαμιανός-Δωδώνη, 1996 (πρώτη έκδοση 1880)
- Ηπειρωτικάί Μελέται, Α' – Γλωσσικά και λαογραφικά**
Χαράλαμπος Ρέμπελη «Κονιτσιώτικα»
Εκδόσεις Ηπειρωτικής Εστίας Αθηνών, 1953. Επανεκδοση του συλλόγου Ασημοχωριτών Αθηνών «Η πρόοδος», 2005
- Ινστιτούτον Ηπειρωτικών Μελετών, Αθανάσιος Γιάγκας,**
Ηπειρωτικά δημοτικά τραγούδια 1000 – 1958
Εκδόσεις Ινστιτούτο Ηπειρωτικών Μελετών, 1958
- Ηπειρωτική εστία, Μηνιαία Επιθεώρησης Έτος ΙΒ', Ιωάννινα, Ιούλιος 1963**
Σπύρος Μουσελίμης, Συλλογή, Δημοτικά τραγούδια Ηπείρου περιφέρειας Σουλίου, 1966
- Ηπειρωτική εστία, Μηνιαία Επιθεώρησης, Έτος ΚΣΤ', Ιωάννινα, Ιούλιος-Αύγουστος 1977**
- Πρεσβυτ. Χρήστος Μ.Μάτσιας, Πωγώνι – Δερόπολη, Ήθη-Έθιμα-Τραγούδια**
Εκδόσεις Δωδώνη, β' έκδοση, 1988
- Δημοτικά τραγούδια της ελληνικής μειονότητας**
Τυπογραφείο «21 Γενάρη», Αργυρόκαστρο 1989
- Νικόλαος Πολίτης, Δημοτικά τραγούδια**
Εκδόσεις γράμματα, 1991
- Γιώργος Δ. Παναγιώτου, Δεν είμαστε εμείς Ρωμιοί;.. – Ελληνικά αφηγηματικά τραγούδια από τη Βόρειο Ήπειρο**
Εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου Αιώνα, 1994
- **Μαίρη Κωστή, Αποκριές στα Γιάννενα**
Γιαννιώτικα αποκριάτικα τραγούδια, Γιάννενα
- Αθανάσιος Μπόλος – Μπιρμπίλης,**
Οι γερόντοι του χωριού μου και τα δημοτικά τραγούδια
Έκδοση της εφημερίδας «Ο παλμός της Λεσινίτσας», Αθήνα 2000
- Νικόλαος Δημητρίου, Βόρειος Ήπειρος – Τραγούδια και χοροί**
Εκδόσεις Τροχαλία, 2000
- Γιάννης Κορίδης, Τα ωραιότερα δημοτικά τραγούδια**
Τόμος Δ'. Εκδόσεις Ιωλκός, β' έκδοση 2002
- Κώστας Λώλης, Το ηπειρωτικό πολυφωνικό τραγούδι**
Ιωάννινα, 2006

-Νικόλαος Αριστ. Στούμπος-Μιχόπουλος,
Συλλογή δημοτικών τραγουδιών από την ελληνική μας παράδοση
Εκδόσεις Ελίκρανον, Οκτώβριος 2014

-Σουλτάνα Μπέλου, Τραγούδια του τόπου μου
Εκδόσεις Σχωριάδες, 2016

-Κώστας Τσούτσος, Αναστεναγμοί– Τα δημοτικά μου τραγούδια
(Σαρακατσάνικα και άλλα)
Εκδόσεις Ελίκρανον, 2016

-Δημήτριος Μπεντούλης, Από τα λαϊκά τραγούδια του Πωγωνίου
Εκδόσεις Neraida

Γλωσσάρι

A

Αγκελές (ο) = αργιλές, ναργιλές.

Αγκούσα (η) = στεναχώρια, δυσφορία.

Αϊταίρι (το) = ταίρι.

Αλατζάς (ο) = βαμβακερό ύφασμα. Παρδαλός.

Άλυσος (ο) = αλυσίδα.

Αμάραντος (ο) = φυτό που φυτρώνει σε μεγάλα ύψη, σε γκρεμνούς και δύσβατα μέρη. Κατά την παράδοση, το φυτό αυτό έχει λουλούδι θανατερό ή τουλάχιστον της λησμονιάς.

Αναλώ = ξοδεύω, δαπανώ.

Αρμάτα (η) = εξοπλισμός. Γυναικίος στολισμός.

Ασίκης - αρσίκης (ο) = ήταν ο πλανόδιος τραγουδιστής. Εδώ ο άνδρας με σωματικά και πνευματικά χαρίσματα. Ο λεβέντης.

B

Βαλέρα (η) = μεγάλο βαρέλι.

Βατσουνιά (η) = βάτος, θάμνος.

Βελετζινάς (ο) = πονηρός, πανούργος.

Βεργινάδα (η) = φοράδα μη οχευθείσα (παρθένα)

Βιλαέτι (το) = μεγάλη διοικητική περιφέρεια, η επαρχία.

Βλάρι (το) = τόπι υφάσματος που υφαίνεται στον αργαλειό.

Γ

Γαϊτάνι - γατάνι (το) = κορδόνι πλεγμένο με δεξιoteχνία, από μεταξωτές, μάλλινες ή βαμβακερές κλωστές. Σιρίτι στα μανίκια και στον ποδόγυρο των γυναικείων παραδοσιακών ενδυμάτων.

Γιαλαντής (ο) = ψεύτικος.

Γιασαξής (ο) = υπασπιστής, εκτελεστής.

Γκιντέρι (το) = συμφορά

Γκιουλμπαξές (ο) = κήπος με λουλούδια.

Γκουτζιάμπασης (ο) = διοικητική θέση επί Τουρκοκρατίας.

Γοντζές (ο) = μπουμπούκι, κάλυκας ανθού.

Δ

Δερβέني (το) = το στενό, η κλεισούρα.

Διάνευμα (το) = στιγμιαία κίνηση.

Δίμισκο (το) = με δύο μίσχους.

Ζ

Ζακόνια (τα) = συνήθειες, σεβασμός των νόμων, ήθη και έθιμα, παραδόσεις.

Ζαριφλήκι (το) = κομψοτέχνημα.

Ζεντούνι (το) = το μεταξωτό ύφασμα.

Ζιγκιά (τα) = μέσο ανάβασης στα ζώα.

Κ

Καμηλάφι (το) = καλυμμαύκι και καμηλαύκι. Κάλυμμα της κεφαλής των ιερέων.

Καναβέτα (η) = κασέλα, μπαούλο ξυλόγλυπτο.

Καριοφίλι (το) = το γαρίφαλο.

Καρσί = απέναντι.

Κάρτο (το) = τέταρτο.

Κασαβέτι (το) = η στεναχώρια, η θλίψη.

Καυκί (το) = ξύλινο σκεύος με καπάκι για μεταφορά τροφής.

Κίτερο (το) = κίτρινο.

Κορεμαδιά (η) = χήρα.

Κοσάρι (το) = γεωργικό εργαλείο.

Κούφαλο (το) = κενό, άδειο.

Κυρατζής, κεραντζής, κερχανατζής = αγωγιάτης

Λ

Λάβρα (λαύρα) = η υπερβολική ζέστη, ο καύσωνας, η θέρμη.

Λαγάρι - απολαγαρίσματα = Ό,τι απομείνει, υπόλοιπο, απομεινάρι.

Λογάρι - Λαγάρι (το) = θησαυρός, πλούτος, καζάντια, αφθονία αγαθών.

Λαγήνι (το) = πήλινο δοχείο για υγρά, νερό.

Μ

Μακεδονίσι - Μακεδονίσι = το πετροσέλινο, είδος μαϊντανού.

Μαραζιάρης (ο) = καταθλιπτικός, που έχει μαραζώσει το κορμί του.

Μαστραπάς (ο) = κανάτα για νερό.

Μερτσάνι - μερτζάνι(το) = κοράλλι.

Μισίρι (το) = Αίγυπτος (αραβικά = Μισρ). Παλαιό νόμισμα της Αιγύπτου.

Μπαχσεβάνης (ο) = κηπουρός, γεωπόνος.

Μπερμπεριό (το) = κουρείο.

Μπούλα (βούλα) = δαχτυλίδι, παπαρούνα. Προστατευτικό για τον ήλιο.

Μπουνταλός (ο) = βλάκας.

Ν

Νισάφι = ευσπλαχνία, έλεος. Δείτε ευσπλαχνία.

Νταλντίζω = ξεχνιέμαι.

Ντερτιλής (ο) = μερακλής.

Ντολιά (τα) = Οι εντολές. Πανηγύρι στο Πωγώνι στην Κοίμηση της Θεοτόκου.

Ντουλαμάς - ντουγραμάς (ο) = σανίδα ξύλου. Αμόρφωτος.

Ντουλμπερί (το) = τα παλικάρια. Ανοιχτόκαρδος, καλός και φιλικός άνθρωπος.

Ξ

Ξάγι (το) = η αμοιβή του μυλωνά για το άλεσμα. Δοχείο μέτρησης της αμοιβής του μυλωνά για το άλεσμα.

Ξελαγαρίζω = αποστάζω, διαχωρίζω στέρεες από υγρές ή αέριες ουσίες.

Ξόβεργα (τα) = μικρό κλαδί ή βέργα αλειμμένη με κολλητική ουσία, που λειτουργούσε ως παγίδα για τα πτηνά.

Π

Παλαμαριά (η) = η χειρολαβή.

Παπάζι (το) = σκούφος της κεφαλής.

Πιπίνι (το) = μικρό περιστέρι.

Ρ

Ρέγκι (το) = αυλή, υπηρετικό προσωπικό

Σ

Σκεντσές (ο) = βάσανο

Τ

Ταμπαχανέ (το) = βυρσοδεψείο.

Ταρακλί (το) = ακριβό ύφασμα, το χρησιμοποιούσε μόνο η αρχοντική τάξη.

Ταρνάνισμα (το) = κούνημα.

Τελετίνι (το) = κατεργασμένο δέρμα μοσχαριού για κατασκευή υποδημάτων.

Τεμπίχι (το) = σύσταση, προειδοποίηση.

Τζιοβαίρι (το) = κόσμημα, στολίδι.

Τζουλούφρι (το) = τσουλούφι.

Τούρναβης (ο) = ο Δούναβης ποταμός.

Τσιελεπής (τσελεμπής, τζελεπής) = τίτλος που δινόταν σε τέκνα ευγενών.

Τσουπί (το) η τσούπα – τσιούπρα = το κορίτσι. Τσούπες και τσουπιά= τα κορίτσια.

Τσώπα = σιώπα.

Φ

Φλάμπουρο (το) = παντιέρα, μπαϊράκι, λάβαρο.

Χ

Χαλεύω = ψάχνω

Χουσμεκιάρικο (το) = μεροκαματιάρης, εργάτης στα χωράφια ή στον τσέλιγκα.

Υπηρέτης.

Περιεχόμενα

Εισαγωγικό Σημείωμα	5
Η ηπειρωτική μουσική παράδοση	7
Τα δημοτικά τραγούδια της αγάπης	11

Ενότητα Πρώτη	
Τα νιάτα θέλουνε χαρές	16
Γερακίνα	17
Σου μαραίνουν την καρδιά	18
Βηρσανιώτισσα	18
Της τριανταφυλλιάς τα φύλλα	19
Εμένα η μάνα μ' έστειλε	19
Εμένα η μάνα μ' έστειλε – Παραλλαγή	19
Μανουσάκια μάζωνα	20
Εγώ θα πάω στην Αραβία	20
Εσύ, βουνίσια πέρδικα	21
Μια περδικούλα στο χωριό	21
Τούτο το καλοκαίρι, Μαρία Μαριγώ	22
Σιγαλά, μωρέ κοπέλες	23
Άσπρη μου τριανταφυλλιά	23
Το δέντρο	24
Παλικάρια μου όλα ίσια	25
Από τη γη βγαίνει νερό	25
Άνοιξη και καλοκαίρι	25
Τα βάσανα της αγάπης	26
Σπυρί πιπέρι έσπερνα	26
Πέντε – δέκα Φραγκοπούλες	27
Το αστρί	27
Η ξανθή	28
Έβγα, ήλιε μ', έβγα	28
Πέρδικα, χρυσή τρυγώνα	28
Φώτα το, φεγγαράκι μου	28
Ποιος έλατος κρατάει βροχή	29
Ο ταμπουράς	29
Το τραγούδι της τσούπρας	30
Με λάβωσε μια ρόδινη	30
Η παραπονεμένη καρδιά	30
Ο αγαπητικός	31
Οι ραφτάδες	31
Κόρη που πας στον ποταμό	31
Εδώ σε τούτ' τη γειτονιά δεν πρέπει να 'ν' φεγγάρι	32
Είχα καρδιά που άνθιζε	32
Παράπονο πουλιού	32
Τα χιόνια χιόνια περπατώ	33
Τα χιόνια χιόνια περπατώ – Παραλλαγή	34
Μια πέρδικα κελάηδαγε	34
Όλα τα λάφια βόσκουνε	34
Σαράντα βρύσες με νερό	35

Ο ψηλό λιγνό μου ρόδο.....	35
Ψηλό μου κυπαρίσαι	35
Με δάκρυα ποτίζει τον βασιλικό	36
Θιαμάζομαι και λέγω.....	36
Το λιμπολαγνήνιο.....	36
Βλάχα μου πόθεν έρχεσαι.....	36
Άσπρο τριαντάφυλλο κρατώ.....	37
Άσπρο τριαντάφυλλο κρατώ – Παραλλαγή.....	37
Αστέρι μου κι αστρίτη μου	38
Έπιασα μια πέρδικα.....	38
Φεγγαρομάτα πέρδικα.....	38
Ασκηώθηκα καημένος μιαν αυγή με το καλό.....	39
Κούπα μαργαριταρένια	39
Κούπα μαργαριταρένια – Παραλλαγή.....	40
Μπιρμπιλομάτα	40
Το λαβωμένο παιδί	41
Η μηλιά και ο γιος της χήρας	41
Ή μηλιά και ο γιος της χήρας – Παραλλαγή.....	42
Μήλο μου, χρυσό μου μήλο.....	43
Πέρδικα, που είσαι στα πλάγια	43
Οι καλόγριες	44
Από την Πόλη έρχομουν.....	44
Μια παπαδιά στον αργαλειό.....	45
Τρεις μαυρομάτες κίνησαν	45
Κίνησα να 'ρθω ένα βράδυ	46
Πάνω στα πέντε τα Πλατάνια	46
Καλώς ανταμωθήκαμε.....	47
Θέλουν ν' ανθίσουν τα κλαδιά.....	47
Όλες οι δάφνες.....	48
Βρύση μου μαλαματένια.....	48
Το χελιδόνι και το περιστέρι	48
Το κλήμα στην αυλή σου	48
Πλατύφυλλε βασιλικέ.....	49
Πώς να της το πω.....	49
Όλη τη νύχτα περπατώ.....	50
Ποιος έλατος βαστάει νερό	50
Ντέρτι της αγάπης.....	51
Στέκομαι, διαλογίζομαι κι ατός μου το θαυμάζω	51
Πέρδικα μωρ' πέρδικα.....	51
Διφούν οι κάμποι για νερό.....	52
Τα χιόνια.....	53
Τα μαλλιά σου ρούσα ρούσα.....	53
Νεράντζι από τη νεραντζιά.....	53
Όλη την ημέρα	54
Από τα μικρά μου χρόνια θ' αρχινήσω	54
Σαράντα βρύσες με νερό	55
Τι έχεις Ρήνα κι αρρωσταίνεις	55
Κόρη μ', που είσαι στον αργαλειό	55
Μοσχοβολάει η γειτονιά.....	56
Μια όμορφη γειτόνισσα.....	56

Κυρά Βγένω	57
Τα δυο σου μάτια μ' έκαμαν	57
Ο βάτος έχει την οργή	58
Έχεις στο μάγουλο ελιά	58
Μέρα – νύχτα μεθυσμένος	59
Μια περδικούλα αντάμωσα	60
Ένα παλικαράκι ρούσο κι όμορφο	60
Για τε σένα	61
Χάιδω	61
Χάιδω – Παραλλαγή	61
Περδικοπούλα περδικομάτα	62
Τα δίχτυα τα μεταξωτά	62
Σ' αυτό το στήθος το μαρμαρένιο	62
Ο ήλιος με τα σύννεφα	62
Δασκάλισσα σκόλασε την Ελένη	63
Μια περδικούλα ξέβγαине	63
Το κλήμα που 'χεις Μάρω στην αυλή	63
Δυο μαύρα μάτια αγαπώ	63
Εγώ για χείλη κόκκινα	64
Να 'χα νεράντζι	64
Εκεί ψηλά στα όρη	65
Η Βλαχούλα	65
Μωρή πικραμένη γλώσσα	66
Ο καλόγερος	66
Πρωτομαγιά μου τα 'ριξες	66
Της μαύρης κότας τα φτερά	67
Βεργούλα μου	67
Βεργούλα μου – Παραλλαγή	68
Θα 'ρθω να σε πάρω	68
Για δείτε το μαργιόλιο	69
Έλα μαυρομάτα έλα	69
Αχειλάκι μου γραμμένο	70
Το ποδαράκι	70
Επιθυμία	70
Ο σεβντάς	71
Έρχομαι από τα ξένα	71
Ο σεβντάς – Παραλλαγή	72
Τέτοια τύχη οργισμένη	72
Γιατρέ μου, σε παρακαλώ	73
Να μη σε βλέπω, δεν βαστώ	74
Με χτίκιασες πουλάκι μου	75
Στερνή παραγγελιά	76
Πάω να σκάψω μνήμα	76
Στη γειτονιά μας την παλιά	77
Το 'βαλες στραβά το φέσι	78
Στο παραθύρι το ακρινό	79
Πάρε αυτές τις γλάστρες σου	80
Αγαπώ ένα χελιδόνι	81
Στον Άδη θα κατέβω	82
Τρεις κοπέλες λυγερές	83

Τρεις κοπέλες λυγερές – Παραλλαγή.....	83
Πέρα στην ακροποταμιά.....	84
Πέρα στην ακροποταμιά – Παραλλαγή.....	84
Όλα τα δέντρα της αυγής.....	85
Η ξανθή Χαίδω.....	85
Τα πέλαγα και τα νησιά.....	86
Όλον τον Μάη Μάη.....	86
Αυτά τα μάτια τα όμορφα.....	87
Μικρή σε αρραβωνιάσαμε.....	88
Την ημέρα δεν κοιμούμαι.....	88
Στις νύχτες με τη σκοτεινιά.....	89
Μοδίστρες και κομμώτριες.....	89
Δυο μάτια έχεις λυγερή.....	89
Άλφα – Βήτα.....	90
Άλφα, θέλω ν' αρχινήσω.....	91
Αλφάβητος της αγάπης.....	92

Ενότητα Δεύτερη

Στης πικροδάφνης τον ανθό.....	96
Ασημένια μου αλυσίδα έχω μέρες που δεν σ' είδα.....	96
Ψες είδα στο όνειρό μου.....	96
Ψες είδα στο όνειρό μου - Παραλλαγή I.....	97
Ψες είδα στο όνειρό μου – Παραλλαγή II.....	97
Απόψε ονειρεύτηκα είδα που αρραβωνιάστηκα.....	98
Μάνα, στο περιβόλι μας.....	98
Απόψε είδα στον ύπνο μου.....	99
Έγχειρα ν' αποκοιμηθώ.....	99
Η λεμονιά.....	100
Η τριανταφυλλιά.....	100
Σε αφήνω την καληνυχτιά.....	101
Βγήκα να σεργιανίσω.....	101
Περδικομάτα μου.....	102
Πέντε μήνες ανεβαίνω.....	102
Η λεμονιά.....	102
Η λυγερή και ο λεβέντης.....	103
Ο ύπνος του ανδρείου.....	103
Ο ύπνος και το φίλημα.....	104
Ξυπνάει η κόρη το πρωί.....	104
Το κυπαρίσσι.....	105
Σε αφήνω την καλονυχτιά.....	106
Στου βοριά το μπαλκονάκι.....	106
Το όνειρο.....	106
Ο αγαπητικός.....	107
Απόψε η Πούλια μάλωνε.....	107
Αναστασία.....	107
Το όνειρο του εραστή.....	108
Στης μαντζουράνας τον ανθό.....	108
Στης μαντζουράνας τον ανθό – Παραλλαγή.....	108
Ο πόνος της καρδιάς.....	110

Γλέντι	110
Της Βλαχούλας	110
Βλαχοπούλα	111
Κόρη και νέος ομιλεί	111
Γραμματικός	112
Όλα τα κορίτσια τα είδα	112
Νυστάζω, νυστάζω	113
Όσα λουλούδια του Μαγιού ματάκια, ματάκια	113
Σε περιβόλι μπαίνω	114
Την Παναγιώτα προξενούν	114
Η θερίστρια Μάρω	114
Ο καρπός της μηλιάς	115
Μια χήρα πούλαγε κρασί	116
Το κορίτσι της χήρας	116
Η στάμνα	117
Πέρδικα που 'σαι στη φτέρη	117
Πες το, κούκε	118
Όσα λουλούδια έχει η άνοιξη	118
Εγώ για το χατίρι σου	118
Όσα λουλούδια έχει η άνοιξη	119
Όσα λουλούδια έχει η άνοιξη – Παραλλαγή	120
Άσπρο τριαντάφυλλο κρατώ	120
Αν θέλεις να είμαι όμορφη	120
Παρασκευή κομπόδενε	121
Στης Αλεξάνδρας το βουνό	121
Κόρη και συναγωνιζόμενα παλικάρια	122
Η κόρη της χήρας	122
Μαγιοβότανο	123
Ξελογιάστρα	123
Μωρή κοντή κοπέλα	123
Κάτω στα δασιά πλατάνια	124
Ανάθεμα ποιος έριξε τα μάγια στο πηγάδι	124
Μάγια μου 'χεις καμωμένα	125
Μάγια μου 'χεις καμωμένα – Παραλλαγή	126
Όλα τ' αμπέλια τα 'ψαξα	126
Εσύ που κάνεις μάγια	126
Κατάρα	127
Έχασα το μαντιλάκι μου	127
Η υφάντρα	128
Από την πόρτα σου περνώ	128
Λένη Δροπολίτισσα	129
Σε περιβολάκι μπαίνω	129
Εγώ ποτέ δεν τ' άφηνα	130
Γλέντα καημένη μου καρδιά	130
Βιολέτα μ' ανθισμένη	130
Σαράντα μήλα πέταξα	130
Κάπου στα πέντε μάρμαρα	131
Τον Άγιον Γιώργη αγαπώ	131
Στον Άδη θε να πάγω	131
Αι ντουινιά μου, αι ντουινιά μου	132

Σου στέλνω δυο τριαντάφυλλα.....	132
Πήγαινα του ποταμιού.....	133
Ερωτοκυνήγι.....	133
Όλα τα κορίτσια τα 'δα.....	134
Δώδεκα χρόνους φυλακή.....	135
Ο γυναικοθήρας.....	135
Το χρυσοκέντητο μαντίλι.....	136
Χελιδονάκια τ' ουρανού κι εσείς περιστεράκια.....	136
Ο σύζυγος του γέροντος.....	137
Πέρασ' από την πόρτα σου και σ' είδα μαραμμένη.....	137
Μια γερακίνα απάντησε.....	138
Στη βρύση στα Τσαρίτσιατα.....	139
Στους κάμπους αναστέναξα.....	140
Πέρα στου χωριού τ' αλώνια.....	140
Πού ήσουν τριανταφυλλένια μου.....	141
 Ενότητα Τρίτη	
Στο πανηγύρι στο χωριό.....	144
Μην τα βάφεις τα μαλλιά σου.....	145
Το ρορό, δεν μπορώ.....	146
Η γαρδένια.....	147
Η χωριατοπούλα.....	147
Στολίζεται μια λυγερή στη μάνα της να πάει.....	148
Η λυγερή και ο γιος της χήρας.....	148
Στα εννιά χωριά Χιμαριώτισσα.....	148
Το παιδί του ψαρά.....	149
Πενταγιώτισσα.....	149
Του ματιού σου το μαυράδι.....	150
Είς στο σκαμνί που κάθεσαι.....	150
Η πέρδικα.....	150
Το κυπαρίσσι.....	151
Η ζερβοπούλα.....	151
Η παπαδοπούλα.....	152
Η παπαδοπούλα με τα μήλα.....	152
Μαύρα είναι τα δυο σου μάτια.....	153
Κάτω στο ρέμα το πλατύ.....	153
Πέρα στις μαυρομάτες.....	154
Μήλο μου γλυκό μου μήλο.....	154
Κόρη που πάνεις για νερό.....	155
Στολίζεται μια λυγερή.....	155
Διαμάντι δαχτυλίδι.....	155
Πήρα το ντουφεκάκι μου.....	155
Ανάμεσα τρεις θάλασσες.....	156
Ανάμεσα τρεις θάλασσες – Παραλλαγή.....	157
Τρία λουλούδια μάλωναν.....	158
Μη με κοιτάς στα μάτια.....	158
Διαβεβαίωση.....	158
Μια λυγερή καθότανε.....	159
Βασιλικέ μου τρίκλωνε με τα σάραντα φύλλα.....	159
Στην κορφή στον Άι Λια.....	159
Κάτω στον Άι Λια.....	160

Γύρα στον χορό έπεσα να κοιμηθώ	161
Η Βλάχα	161
Η Λενίτσα	162
Βασίλη τα ματάκια σου πώς τα 'χεις μαθημένα	162
Γεια σου, παπαρούνα μου	163
Τρελάθηκαμανούλα μου	163
Μου μήνυσαν μια λυγερή	164
Βασιλικός μου μύρισε	165
Όλο τον τόπο γύρισα	165
Σύρε μάνα και πες της το	165
Μια όμορφη γειτόνισσα	166
Η Λάμπρω	167
Εφές με την αστροφεγγιά	167
Τον Απρίλη και τον Μάη τι χαρά	168
Τ' έχεις μωρ' Πηνελόπη	168
Σειούνται τα δέντρα	168
Σειούνται τα δέντρα – Παραλλαγή	169
Λύκος να φάει τα πρόβατα	169
Λένα και κυρά Λένη	170
Μια όμορφη γειτόνισσα	170
Η από κουμπάρα νύφη	171
Η μαυρομάτα	172
Ο ερωτόληπτος	172
Ο κυνηγός	173
Ο αγαπητικός	174
Οι τρεις αετοί	175
Του νιου 'γώ μήλο του 'στειλα	176
Η Γαλανή	176
Μια ωραία βοσκοπούλα	177
Μια ωραία βοσκοπούλα – Παραλλαγή	177
Η μάνα μου με δέρνει	178
Τη μάνα σου τη μάλωσα	178
Πέρασα από ένα γιοφύρι	179
Μη μ' αρραβωνιάζεις τώρα	179
Δένδρο είχα στην αυλή μου	180
Άσπρη κάτασπρη η βαμπακιά	180
Έκανα πώς έκανα, μωρ' μάνα	181
Ο ήλιος	181
Η Διαμάντω	182
Μαύρα μάτια στο ποτήρι	182
Εφές, προφές απέρασσα	183
Σπαθιά σαν βρέξεις ουρανό	183
Τούτο το καλοκαιράκι	183
Μια βοσκοπούλα αγάπησα	184
Δέντρο είχα στην αυλή μου	184
Έλα, πουλί μου, έλα	185
Μωρή γραμμένη πέρδικα	185
Τικ τακ η θυροπούλα	186
Μια βλαχοπούλα έπλενε	186
Βοσκοπούλα καθισμένη στην ακρογιαλιά	187

Μωρή γραμμένη πέρδικα.....	187
Μη με δέρνεις μωρή μάνα.....	188
Ο μνηστήρας	188
Οι εραστές	189
Πηγές	191
Γλωσσάρι	193
Περιεχόμενα.....	197